ΑΒΑΒΑΤΑΡ ΑΡΒΗΡΟΡ

ΠΑΣ

ΠΗΡΓΙΥΧΗΣ ΑΡΒΗΡΟΡΕ ΣΙ ΦΙΙΤΕΤΗ
ΙΥ
ΝΔ' ΕΙΑΔΗ

ΠΙΡΚΗΡΩΑΡΗ ΕΔΕ ΠΑΡΝΔΡΕΚΥΡΗ

ΜΕ ΓΗΨΜΑ ΤΗ ΡΑ ΧΕΡ' ΕΠΑΡΗ ΝΔ' ΕΙΑΔΗ

ΞΤΥΠΗΞΚΡΩΑΡΗ

ΠΡΕΙ

Α. Ι. ΚΩΛΩΡΙΟΤΙ.

Ν' ιμιρ' Αβαθαταρ ιστη κερεξβιχαι ι' γλυκηση.

Ν' ΑΘΗΝΗ,

Πρει Ξτυσηοκρωαιμα, «Ζηρ' ι' Αρβηριστη».

1882.

BLACK

ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΟΜΙΛΟΥΜΕΝΟΝ ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΙΔΙΩΜΑ
ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΘΕΝ ΚΑΙ ΒΕΛΤΙΩΘΕΝ

ΚΑΙ ΔΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΝΕΩΝ ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΕΚΔΟΘΕΝ

ΥΠΟ

Α. Ι. ΚΟΥΛΟΥΡΙΩΤΟΥ

Εν καλὸν Ἀλφαβητάριον εἶναι ἡ κριπὶς τῆς γλώσσης.

Τιμᾶται δραχμῆς.

☞ Παρακαλοῦνται πάντες οἱ ἀλβανολόγοι νὰ μοὶ στείλωσι πᾶσαν ἀλβανικὴν ἐπινόησιν, λέξιν, φράσιν, ἰδίωμα, ἄσμα, μῦθον, παροιμίαν, ἢ οἱανδήποτε ἀποχρῶσαν κρίσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος ποννματίου αἰτιολογημένην.

1882.

BLANK

ΑΒΑΒΑΤΑΡ ΑΡΒΗΡΟΡ

ΠΑΣ

ΠΗΡΓΛΥΧΗΣ ΑΡΒΗΡΟΡΕ ΣΙ ΦΛΙΤΕΤΗ

ΝΔ ΕΛΑΔΗ

ΕΠΗΡΧΗΡΥΑΡ' ΕΛ' ΕΠΗΡΝΔΡΕΧΥΡΗ

ΗΔΙΧΜΗΣ ΠΡΙΝΤΒΕΤ ΕΛΕ ΔΟΡΗΜΒΑΙΤΩΡΗ

ΔΙΕΛΜΒΕΤ ΑΡΒΗΡΟΡΒΕΤ.

Η' ημιρ' Αβαβατάρ ιστη κερεβκαι ε' γλυκησ'.

Ν' ΑΘΗΝΗ.

Ηρει Στυπηγκρωαιμα « Στρ' 'ι Αρβηριση. »

1882.

BKSH

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Πᾶσι τοῖς Ἀλβανοῖς καὶ φιλαλβανοῖς χαίρειν

Ἔζη ποτὲ ἐν Ἀθήναις ἄνθρωπός τις, ὅστις εἰργάσθη πολὺ προθύμως καὶ εἰλικρινῶς ὑπὲρ τῆς διανοητικῆς ἀναμορφώσεως τῶν συμπατριωτῶν του. Ἀλλ' οἱ συμπατριῶταί του πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν μεγάλων αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν κατηγόρησαν αὐτὸν ἐπὶ ἀσεβείᾳ καὶ νεωτερισμῷ· ῥίψαντες δ' αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν ἐθανάτωσαν δώσαντες αὐτῷ νὰ πίῃ κώνειον. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος θνήσκων ἄφησε λόγιόν τι ὅπερ πρέπει ἤδη νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἐνθύμημα ἁπάσης τῆς ἀνθρωπότητος· ὅτι δηλ. αὕτη, «Δύναται νὰ διέλθῃ ὅλον τὸν βίον αὐτῆς κοιμωμένη ἀμερίμνως εἰμὴ ὁ Θεὸς πέμψῃ ἱεροφάντας τινάς, κηδόμενος αὐτῆς, ὅπως τὴν ἐξυπνίσωσιν.»

Ἡ ἀμάθεια, τῷ ὄντι, εἶναι τὸ μεγαλείτερον δυστύχημα καὶ ἡ αἰτία ὅλων τῶν κακῶν τῶν καταμα-

στιζόντων τὴν ταλαιπωρον ἀνθρωπότητα. Ἀνάγκη, λοιπόν, νὰ ἐκριζωθῇ αὐτη, ὅπως ἐκ τοῦ ἀγροῦ αἱ ἄκανθαι, ἵνα εὐδοκιμήσῃ ὁ ἀγρός.

Πολλῶν χρόνων ἐκοιμήθημεν ἡμεῖς οἱ Ἀλβανοὶ ὕπνον λήθαργον καὶ βαρὺν πρὸς ἀνακούφισιν τῶν σωματικῶν ἡμῶν δυνάμεων· ἀνάγκη τώρα νὰ ἐξυπνήσωμεν διὰ νὰ καλλιεργήσωμεν καὶ τὰς πνευματικὰς ἡμῶν δυνάμεις. Καθυστερήσαμεν ὡς ἔθνος, εἰς τὴν πνευματικὴν σταδιοδρομίαν τῆς ἀνθρωπότητος· ἀνάγκη ἤδη νὰ παρασκευασθῶμεν καὶ νὰ ἐπείγωμεν εἰς τὴν ἀναμόρφωσιν ἡμῶν διὰ τῆς γραμματοποιήσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς ἡμετέρας γλώσσης. Μόνον διὰ τῶν γραμμάτων δύνανται σήμερον τὰ ἔθνη νὰ προαχθῶσι καὶ νὰ εὐδοκιμήσωσι.

Πρὸ 3,400 ἐτῶν φυγάς τις ἡγεμὼν ἐκ Φοινίκης ἀποικίσας ἐν Ἑλλάδι εἰσήγαγε τὰ γράμ-

τὴν ἐπικοινωνίαν ἐξευγενίζων τὰ αἰσθήματά του καὶ ἀποκτῶν περισσοτέρας γνώσεις, καλλιεργῶν τὴν γλῶσσάν του καὶ μορφώνων τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά του.

Τὰς διαφόρους φωνὰς τῶν τε φωνηέντων καὶ συμφώνων τὰς συγχέει ἀναμιξ καὶ δὲν διευκρινίζει αὐτὰς εὐχερῶς. Ἐκφέρει δηλαδὴ φωνὰς καὶ ἤχους βα, πα, φα, δα, πα, φο, κτ. σχεδὸν ὡς τὰ ζῶα ἀπροσδιορίστως καὶ χωρὶς νὰ δύναται νὰ διακρίνῃ τὴν μίαν συλλαβὴν ἀπὸ τὴν ἄλλην, διότι καὶ φυσικῶς ἡκρίσις ἐπέρχεται μετὰ τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν τριβήν. Οὕτω διὰ πολλοὺς αἰῶνας ὁ ἄγριος ἄνθρωπος διετέλει ἐν νηπιότητι.

Ὅπως δὲ διακριθῶσιν αἱ φωναὶ αὗται παρῆλθον πολλαὶ γενεαί, καὶ πάλιν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διακριθῶσι καὶ διευκρινηθῶσιν αὗται ἐντελῶς, διότι ἄλλοι μὲν ἐλάλουν οὕτως ἄλλοι δὲ ἄλλως κατὰ τὴν ἐνυπάρχουσαν συνήθειαν.

Ἐν ἀρχῇ ὅτε ἐπενοήθησαν τὰ γράμματα, ἐπενοήθησαν ταῦτα τυχαίως πως καὶ οἱονεὶ αὐτομάτως. Τὰ γράμματα ἦσαν κατ' ἀρχὰς τ σ ἑ τ ου λ α ί τινες, καὶ ἐκ τοῦ τσηρ, τσηρ, ἢ γηρ, γηρ, ἐγεινε τὸ γηρυσκ, γηρμη, γηβιστ, γηξδσιμη, γράφω, γρῦφος, γλύφω, γλύμμα grave, gravere, graver, grave groove ground κλ. πάντα ταῦτα σημαίνοντα τὸ γράφω ἢ χαράττω τσέτουλας οὕτω πως, ||||||||||, ἢ ἐζωγράφιζον τὰ πράγματα, ζῶα, πτηνά, ἑρπετά, νηκτά, δένδρα καὶ φυτὰ ὡς τὰ ἱερογλυφικά. Ἐκ τῆς περικεφαλαίας λ. χ. τοῦ ἀν-

Ορώπου ἔγεινε τὸ Λ, ἐκ δύο σκηνῶν ἡνωμένων ⩍ ἔγεινε τὸ Β ὄρθιον, ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῆς καμήλου ἡ γαμήλου ἔγεινε τὸ Γ. κ.τ.λ.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπενοήθησαν γράμματά τινα ἀτελῆ, εἶτα προσετέθησαν καὶ ἄλλα· καὶ πρῶτον ἔγραφον μόνον τὰ σύμφωνα διότι αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη ἐντύπωσις τῶν φωνῶν. Εἰς τὰ γρ, γρ, γρ, σχεδὸν δὲν ἀκούεται τὸ φωνῆεν. Οὕτω γρφ. λγ, τργ σημαίνουσι γράφω, λέγω, τρώγω. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τούτου προέκυπτε διτροπία καὶ διφωνία ἢ χασμωδία, διότι οἱ μὲν ἔλεγον τὸ λγ, λάγω, ἄλλοι δὲ λέγω, λήγω, λόγω κλ. διὰ τοῦτο ἐπενοήθησαν καὶ τὰ φωνήεντα ἅτινα εἰς τὴν ἀρχαίαν φοινικικὴν καὶ τὴν ἑβραϊκὴν ὑπεγράφοντο ἢ ἐπεγράφοντο, δηλ. ἐγράφοντο ἄνωθεν ἢ κάτωθεν τῶν λέξεων.

Εἶτα ἐπενοήθησαν αὐτὰ τὰ φωνήεντα καὶ ἐγράφοντο παραπλεύρως τῶν συμφώνων, ἀλλὰ καὶ μολονότι οἱ πρῶτοι γραμματικοὶ ὡς ὁ Σιμωνίδης καὶ ἄλλοι (περὶ τὰ 500 π. Χ.) καὶ ἐπὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος (403 π. Χ. ἤτοι 127 ἔτη ὕστερον) ἐπροσπάθησαν,—ὡς ἄλλη τις Γαλλικὴ Ἀκαδημία,—νὰ ὁρίσωσι καὶ διευκρινήσωσι τὴν προφορὰν τῶν συμφώνων καὶ τῶν φωνηέντων καὶ μάλιστα προσέθεσαν καί τινα ἄλλα γράμματα διὰ τὸ ἀνεπαρκὲς τοῦτότε ἀλφαβήτου, δὲν κατώρθωσαν ὅμως διὰ τὴν προϋπάρχουσαν ἕξιν καὶ σύγχυσιν καὶ ἤτις ἐπεκράτει καὶ ἐξηκολούθησε μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ὑπὸ τοῦ

Ὁ Ἀριστοφάνης πολλαχοῦ ἀπομιμεῖται τὴν φωνὴν ταύτην οἷον μὴ, μὴ, μὴ, ὡς φωνὴν τραυλιζόντων καὶ «ἦ, ἦ, σιώπα, καὶ «ἦ, ἦ, τὸν δᾳδᾶ μή μοι πρόφερε.»

Τὸ I.

Διατηροῦντες τὸ στόμα εἰς τὴν αὐτὴν ἡμιάνοικτον ὡς ἄνω εἴρηται θέσιν, καὶ διαστέλλοντες ὀλίγον τὰ χείλη καὶ ἐκτείνοντες τὸν αὐχένα ἐκφέροντες φωνὴν ἔτι ὑψηλοτέραν προφέρομεν τὸ — πλαγίως ὅπερ ἐρθιάζοντες αὐτὸ σχηματίζομεν τὸ I, ὅπερ καὶ φωνὴ τοῦ οὐρανίσκου καλεῖται, ἀπεικονίζον καὶ αὐτὸ τὴν θέσιν καὶ τὴν ἡμίκλειστον παράστασιν τοῦ στόματος. Καὶ τὸ γράμμα τοῦτο προφέρεται διαφοτρόπως ὑφ' ὅλων σχεδὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν.

Συνδυάζοντες δὲ τὴν φωνὴν τοῦ I μετὰ τῶν συμφώνων γραμμάτων ϛ, ξ, σ, ϱ, προφέρομεν τὰ συμφωνα ϛι, ξι, σι, ϱι, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν ὀνομασίαν τῶν συμφώνων τούτων.

Συνήθως οἱ ἀετοὶ καὶ οἱ ἱέρακες ἐκφέρουσι τὴν συριστικὴν καὶ διαπεραστικὴν φωνὴν ταύτην ἐμποιοῦντες τὴν ἀγρίαν καὶ ἀπαισίαν φωνὴν ϱιωω, ϱιωω. Καὶ ὁ σπουργίτης ἢ τὸ στρουθίον μιμεῖται τὴν φωνὴν ταύτην διὰ τοῦ τσιω, τσιω· καὶ ὁ ἵππος, ἢ ἡ φορβὰς χρεμετίζει διὰ τῆς κικικικικι καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ζώων ἀπομιμοῦνται τὴν φωνὴν ταύτην.

Τὸ Γ.

Μεταβάλλοντες τὸν προηγούμενον σχηματισμὸν τοῦ στόματος ἡμῶν καὶ συγκλείοντες ἢ συστέλλοντες ὀλίγον τὰ ἄκρα τῶν χειλέων εἰς εἶδος ἡμικυκλίου ἀπομιμούμεθα αὐτὸ τοῦτο τὸ Γ ὅπερ ἀπεικονίζει αὐτόστατα τὸν σχηματισμὸν τοῦ στόματος ἡμῶν προφέροντες αὐτὸ μυ. μυ, μυ. ὡς τὰ κλαίοντα καὶ ὑπορινίζοντα τέκνα· ὅθεν καὶ φωνὴ τῆς ῥινὸς λέγεται.

Συνδυάζοντες δὲ τὴν φωνὴν ταύτην μετὰ τῶν ῥινοφώνων μ, χ, κ, καὶ τῶν δύο δασέων χ, κ, προφέρομεν αὐτὰ μυ, κυ, κυ, χυ, κυ, ἅτινα ἀποτελοῦσι καὶ τὴν ὀνομασίαν τῶν γραμμάτων τούτων.

Τὸ γράμμα τοῦτο ἐπροφέρετο καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ὅπως οἱ Γάλλοι σήμερον προφέρουσι τὸ γαλλικὸν u, εἰς τὰς λέξεις mu, tu, = τυ, σὺ, καὶ εἰς τὰς σημερινὰς λέξεις ἄχυρα πίτυρα, Κυμη κλ. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως ἐχάθη τελείως ἡ προφορὰ αὐτὴ μεταξὺ τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων, καὶ εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν ἐπανιστᾶτο πάλιν. Οἱ Δωριεῖς ἐνετρύφων εἰς αὐτὸ κατὰ κόρον καὶ εἰς τὰ ἐδύλλια τοῦ Θεοκρίτου ἐκφέρεται τόσον χαριέντως ὡς εἰς τὰς ἀκολούθους φράσεις:

Ἄδὺ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁπίτυς, ἀδὺδε καὶ τὰ Συρίσδες.

Ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τοὺς Ἀχαρνεῖς ποιεῖ οἰκέτας τινὰς νὰ κλαίουσιν ἢ νὰ μινυρίζουσιν διὰ τῆς ἐπιφωνήσεως μυ, μυ, μυ· ὅπερ καὶ μινυρισμὸς ἐλέγετο.

ριτὸν καὶ ἄνευ ἀνάγκης. Πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ἐναντάσεως ταύτης λέγομεν, ὅτι ζῶσιν ἐν Ἑλλάδι πολλαὶ χιλιάδες ἀλβανοφώνων πολιτῶν, οἵτινες καθυστεροῦσιν ἐν τῇ διανοητικῇ ἀναπτύξει καὶ μορφώσει δι' ἔλλειψιν, ὡς ἡμεῖς φρονοῦμεν, συστήματός τινος εὐλήπτου πρὸς γραφὴν τῆς ἀλβανικῆς γλώσσης καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔλλειψιν διδακτικῶν βιβλίων πρὸς ἐκμάθησιν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν γλώσσῃ. Ἡ αὐτὴ ἀδράνεια θὰ συνέβαινεν εἰς οἱονδήποτε ἄνθρωπον προσπαθοῦντα νὰ ἐκπαιδευθῇ εἰς γλῶσσαν τινὸς ἐκτὸς ἐκείνης ἐκ τοῦ πρόχειρου. Ὅθεν δι' αὐτὸν τοῦτον τὸν σκοπὸν τὸ ἀλφαβητάριον τοῦτο εἶναι πολὺ πρόσφορον καὶ ἀναγκαῖον, ἂν ὄχι καὶ δι' ἐκμελέτησιν μιᾶς παναρχαίας γλώσσης καὶ ἐθνικότητος ἥτις ζῇ ὡς ἄγνωστος καὶ παρεπίδημος ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ τοσούτους αἰῶνας χωρὶς κἂν ν' ἀφήσῃ οὔτε ἴχνη τινὰ τῆς διαπορεύσεως αὐτῆς. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, λέγομεν, ὡς καὶ διὰ τὴν γνωτέραν γλωσσομάθειαν ἥτις διαφωτίζει καὶ διαλεύκαίνει τὴν ἀσημίαν προσδεύουσαν γλωσσολογίαν καὶ ἐθνολογίαν, τὸ τοιοῦτον ἔργον πρέπει νὰ ἐνθαρρυνθῇ καὶ ἐμψυχωθῇ ὑφ' ἁπάντων.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ παροράωμεν, ἢ μᾶλλον νὰ ὑπερορῶμεν ἐθνικότητα, ἥτις τὰ μάλα συνετέλεσεν εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνα, θέλου

σαν μάλιστα ν' ἀποδυθῇ καὶ εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς διανοητικῆς αὐτῆς ἀναπτύξεως καὶ μορφώσεως ἀγῶνα. Ἀπεναντίας πρέπει νὰ ἐμψυχώσωμεν καὶ ὑποβοηθήσωμεν αὐτὴν ἀνοίγοντες μάλιστα σχολεῖα ἰδιωτικὰ διὰ τοὺς Ἀλβανοὺς ἔνθα νὰ διδάσκωνται ἀμφότεραι αἱ γλῶσσαι, ἂν ἡ Κυβέρνησις ἀποποιεῖται νὰ πράξῃ τοῦτο, ὡς γίνεται εἰς ὅλα τὰ ἔθνη ἔνθα ὑπάρχουσι μικταὶ κοινότητες. Ἤδη δὲ μάλιστα καθ' ἣν ἐποχὴν ἄδεται ὅτι ἡ ἑλλην. Κυβέρνησις μέλλει ν' ἀνεγείρῃ καὶ τιμίνῃ ἐν Ἀθήναις διὰ νὰ ἐκλησιάζωνται οἱ προσκαρτηθέντες Μωαμεθανοί, ἔχομεν δι' ἐλπίδος, ὅτι θ' ἀνοίξῃ καὶ ἀλβανικὰ σχολεῖα διὰ τοὺς ἀλβανόπαιδας τῆς Πλάκας ἅτε καὶ δικαιούμενα περισσότερον εἰς τὴν μέριμναν ταύτην ἕνεκα τῶν ἐκδουλεύσεων τῶν πατέρων αὐτῶν.

Ἴσως ὅμως νομίζουσί τινες ὅτι οὕτω πράττοντες διαιροῦμεν καὶ διχάζομεν τὸ κράτος. Ἀπεναντίας μάλιστα ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι παρέχοντες πλήρεις ἐλευθερίας καὶ ἐνεργείας πολιτικὰς καὶ θρησκευτικὰς εἰς πάντας, παγιοῦμεν καὶ ἰσχυροποιοῦμεν τὸ κράτος, ἂν καὶ ἡ ἀλβανικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ ἀρχαία πελασγικὴ καὶ προμήτωρ τῆς ἑλληνικῆς· οἱ δὲ Ἀλβανοὶ ὁ κορμὸς ἐξ οὗ ἔβλαστον πάλαι ποτὲ τὰ στελέχη τῶν Αἰολέων καὶ Δωριέων καὶ Ἰώνων, πλὴν οὔτε οἱ Αἰολεῖς οὔτε οἱ Δωριεῖς οὔτε οἱ Ἰω-

ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΝ

ΕΛΛΑΔΙ

ΟΜΙΛΟΥΜΕΝΟΝ ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΙΔΙΩΜΑ

ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΘΕΝ ΚΑΙ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΘΕΝ

ΒΟΗΘΗΜΑ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΙΚΩΝ ΤΕΚΝΩΝ

Ἓν καλὸν Ἀλφαβητάριον εἶναι ἡ χρηπὶς
τῆς γλώσσης.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Ἡ Φωνὴ τῆς Ἀλβανίας»

1882.

BTSH

ἔχλου, διότι ἔλλειπε τότε τύπος καὶ κοινὴ ἡ γενικὴ παίδευσις· ἀλλὰ καὶ πάλιν προέκυψαν ἄλλαι συγχύσεις καὶ διαφοραὶ ὥστε ποτὲ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διευκρινήσωσι τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς γενικῆς προσδιορίσεως δηλονότι τῶν γραμμάτων καὶ τῆς προφορᾶς αὐτῶν, ἀλλ' οὔτε ἠδυνήθησαν νὰ καταταξωσι τὸ ἀλφάβητον κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ σειρὰν καὶ συνέπειαν, ἀλλὰ φύρδην μίγδην διετυπώθη αὐτὸ διότι ἐξ ὑπαρχῆς παρεισήχθη ἡ σύγχυσις τὴν ὁποίαν ἐπηύξησαν ἔκτοτε οἱ διάφοροι ἰδιοτισμοὶ καινοτομίαι καὶ διάλεκτοι.

Ἀλλ' ἐὰν ἅπαξ ὁρισθῇ ἡ δύναμις τῶν φωνηέντων τῶν διφθόγγων καὶ τῶν συμφώνων καὶ ἐξεικασθῶσι ταῦτα παραπλησίως μετὰ τῆς φωνῆς τῆς φύσεως, ὡς τοῦτο γίνεται ἤδη εἰς τὴν ἐγγραμμάτισιν καὶ γραφὴν τῆς Ἀλβανικῆς γλώσσης, δὲν θὰ ἦναι πλέον δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ σύγχυσις ἢ διαφορία. Διότι ἐὰν ἐξομοιώσωμεν τὰ ἑπτὰ φωνήεντα μετὰ τῶν ἑπτὰ χρωμάτων τῆς Ἶριδος, ἢ μετὰ τῶν 7 ἤχων τῆς μουσικῆς διατονίας δὲν θὰ δυνηθῶμεν ποτὲ νὰ συγχέωμεν τὸ μέλαν μετὰ τοῦ λευκοῦ, ἢ τὴν ἁνισόσαν φωνὴν μετὰ τῆς κατιούσης. Οὕτω πως καὶ τὰ σύμφωνα ἐὰν τὰ καταταξωμεν, ὅπως ἐπράξαμεν, εἰς οἰκογενειακὰς σωρείας χειλεοφώνων, λαρυγγεοφώνων, ὀδοντοφώνων, κατὰ τὴν σειρὰν καὶ τὴν συγγένειαν τῆς φωνῆς αὐτῶν δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐκλαβώμεν τὸ β, ἀντὶ τοῦ φ, ἢ τὸ γ ἀντὶ τοῦ η ἢ τὸ δ ἀντὶ τοῦ ὁ κλ. ὅπως δὲν ἐκλαμβάνομεν τὸ λευκὸν

ἀντὶ τοῦ μέλανος, ἢ τὸν πράσινον ἀντὶ τοῦ κιτρίνου, διότι αὐτὴ αὐτὴ ἡ φύσις τὰ παρήλλαξε καὶ τὰ διεκρίνησε σαφῶς καὶ καθαρῶς. Ἡ σύγχυσις καὶ ἡ χασμωδία λοιπὸν προέρχεται ἐκ τῆς μὴ θετικῆς καὶ καθαρᾶς διευκρινήσεως, ὡς καὶ ἡ μὴ διάκρισις καὶ σύγχυσις τῶν χρωμάτων καὶ πραγμάτων προέρχεται ἐκ τῆς ἀσθενείας τῆς ὁράσεως.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

Τὰ φωνήεντα.

Τὸ Ο.

Διὰ νὰ παραστήσωμεν καταλλήλως τὴν προφορὰν τῶν ἀλβανικῶν φωνηέντων πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν ἐκ τῆς προφορᾶς τοῦ Ο, ὡς καταλληλοτέρου καὶ προσφορωτέρου στοιχείου, διότι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ θέτει εἰς κατάλληλον θέσιν ἐξ ὑπαρχῆς τὸ στόμα ἡμῶν ἐξ ἧς δυνάμεθα νὰ τροποποιήσωμεν αὐτὸ διαφοροτρόπως καὶ νὰ περιγράψωμεν ἀκολούθως προσηκόντως τὴν προφορὰν καὶ τῶν ἄλλων φωνηέντων. Ὅπως δὲ παραστήσωμεν,

τρόπον τινά, εὐκρινέστερον καὶ ποιήσωμεν σαφεστέραν καὶ μονιμωτέραν τὴν προφορὰν τῶν γραμμάτων ἐν γένει,— διότι κατὰ δυστυχίαν ὁ χρόνος τὰ πάντα μεταστρέπει καὶ μεταβάλλει,— ἐκρίναμεν εὔλογον νὰ ἐξομοιώσωμεν τὴν προφορὰν αὐτῶν διὰ σταθερῶν τινων καὶ ἐσον εἶόν τε ἀμεταστρέπτων φωνῶν, οἵαι εἰσὶν αἱ τῆς φύσεως.

Προτείνοντες τὰ χείλη καὶ σχηματίζοντες τὸ στόμα ἡμῶν εἰς σχῆμα κρίκου καὶ ἐκφέροντες μετὰ ἤχου φωνὴν προφέρομεν αὐτὸ τὸ Ο ὅπερ καὶ φωνὴ τοῦ στήθους ἐστὶ καὶ παριστάνει ἀκριβέστατα αὐτὸν τὸν σχηματισμὸν τοῦ στόματος ἡμῶν. Ἡ προφορὰ λοιπὸν αὕτη εἶν' ἀφ' ἑαυτῆς δῆλος. Ὀοο εἶναι αὐτὴ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου βοῶντος ἀναμίξ ἔκ τε θλίψεως καὶ χαρᾶς, ἔκ τε λύπης καὶ εὐθυμίας. Ο ο ο εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ πάσχοντος ἀσθενοῦς καὶ ο ο ο εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ εὐθυμοῦντος καὶ κωμάζοντος. Ἴζναι ἡ κατιοῦσα φωνὴ τοῦ ὀγκάζοντος ὄνου γοοο, οὗσης τῆς ἀνιούσης γαααα. Εἶναι ἡ διφθογγόφωνος φωνὴ τοῦ ἐξηγριωμένου ταύρου βοῶντος τὸ βοουου, ουου, βαδίζοντος καὶ κινοῦντος σὺν τῷ βήματι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ οἱονεὶ προκαλοῦντες τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ εἰς μάχην καὶ ἀπειλοῦντος μίνεα κατ' αὐτοῦ.

Προφέρεται δὲ ἐμοιοτρόπως ὑφ' ὅλων σχεδὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν· ἀλβανιστὶ δὲ προφέρεται ἐμοιοτρόπως καὶ ἐμοιοειδῶς εἴτε ὡς ο μακρὸν ἢ ὡς ο βραχύ

Συνδυάζοντες δὲ τὴν φωνὴν ταύτην μετὰ τῶν ὑγρο-φώνων λ, λ, ρ, ῥ, προφέρομεν αὐτὰ τοῦτα τὰ ὑγρόφωνα λο, λο, ρο, ῥο, ἅτις εἶναι καὶ ἡ ὀνομασία τῶν γραμμάτων τούτων.

Τὸ γράμμα τοῦτο ἐπροφέρετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς τὸ σημερινὸν ου, ὡς φαίνεται δῆλον ἐκ πολλῶν ἐπιγραφῶν, οἷον **το αυτο λιθο**=τοῦ αὐτοῦ λίθου, καὶ τῷ ἐν τῷ Διπύλῳ ἀνορυχθέντι κενοταφίῳ τοῦ Ἱπποκράτου **Ιπποκρατο** γράφεται· καὶ **τους δημος**=τοὺς δήμους κλ. Οἱ Λατῖνοι παρίστανον αὐτὸ διὰ τοῦ u. οἷον Ἐπίκορος=Epicurus, προφέροντες αὐτὸ κατὰ τὴν ἀρχαίαν προφοράν, ὅθεν καὶ οἱ Ἕλληνες τὸ u τῶν Λατίνων διὰ τοῦ ο ἐξέφερον, οἷον **Marcus Mummius**=Μάρκος Μόμμιος.

Τὸ Λ.

Ἀνυψοῦντες ὀλίγον τὴν ὡς ἄνω ῥηθεῖσαν θέσιν τῶν χειλέων ἡμῶν καὶ ἀνοίγοντες ἀτέχνως καὶ ἐκτενέστερον τὸ στόμα ἡμῶν προφέρομεν τὸ Λ, ὅπερ καὶ τοῦτο ἀπεικάζεται ἐξ αὐτοῦ σχεδὸν τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ στόματος ἡμῶν ἐπεκτεινομένου ὡς γίνεται δῆλον, καὶ ἡ φωνὴ αὕτη φωνὴ τοῦ στήθους ὀνομάζεται.

Συνδυάζοντες δὲ τὴν φωνὴν ταύτην μετὰ τῶν γραμμάτων β, ϕ, π, φ, ἀποτελοῦμεν τὴν ὀνομασίαν τῶν γραμμάτων βα, ϕα, πα, φα, ἅτινα καὶ χειλόφωνα εἰσί.

Μιμοῦνται δὲ τὴν φωνὴν τοῦ Α, παρὰ τῶν ζώων ὅσον οἷόν τε παραπλησίως. Ὁ κόραξ διὰ τοῦ κρα, κρα, κρα, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία «εἰκ στομάτος κόρακος ἐξελεύσεται κρά.» Ὅθεν καὶ ἀλβανιστὶ ὁ κόραξ. κοϱακ—ω, καὶ κοϱακω κροκοϱισ, ὁ κόραξ κρώζει.

Καὶ ἡ ὄρνις προσομοιάζει τὴν φωνὴν ταύτην διὰ τῶν ἐκφωνήσεων κα, κα, κα, ὅθεν καὶ «σπωλλα κακαρισ», λέγεται ἀλβανιστί. Ἡ νῆσσα ἐπίσης φωνάζει πα, πα, πα, καὶ σπασισα σπασαρισ λέγεται. Ὁ ὄνος ἐν ἀρχῇ τοῦ ὀγκάσματος διὰ τῆς φωνῆς γαα ἐκφέρει τὴν φωνὴν ταύτην· ὅθεν καὶ γαιδοῦρι γαρισ λέγεται, αὐτὸ τὸ γκαρίζειν ἢ ὀγκᾶν ἄλλως καὶ γομαρ λέγεται ἐκ τῆς ἐπῳδῆς αὐτοῦ γο ο ο κο κο κο.

Αὕτη εἶναι ἡ γνησία προφορὰ τοῦ Α, καὶ προφέρεται ὁμοιοτρόπως ὑφ' ὅλων σχεδὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν. Ἀλβανιστὶ δὲ προφέρεται ὁμοιοτρόπως καὶ ὁμοιοειδῶς εἴτε ὡς ᾰ ἢ ὡς ᾱ.

Τὸ Ε.

Διατεμόντες τὸ στόμα εἰς τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω εἴρηται θέσιν καὶ συστέλλοντες ὀλίγον τὴν κάτω σιαγόνα καὶ τὰ χείλη εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐκφαίνωνται οἱ ὀδόντες εἰς πρόσχημα γέλωτος καὶ προβάλλοντες ὀλίγον τὴν γλῶσσαν ὅπως εὐχερέστερον ἐκφέρηται ἡ φωνὴ προφέρομεν τὸ Ε ὅπερ καὶ φωνὴ τῆς κεφαλῆς λέγεται.

Καὶ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀπεικονίζει αὐτὴν τὴν θέσιν καὶ στάσιν τοῦ στόματος μετὰ τῶν ἐξεχόντων ὀδόντων.

Καὶ τὸ γράμμα τοῦτο προφέρεται ὁμοιοτρόπως ὑφ' ἓλων σχεδὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν.

Συνδιάζοντες τὸ Ε μετὰ τῶν γραμμάτων β, γ, κ, χ, καὶ συμφορροῦντες τὴν γλῶσσαν ἡμῶν μετὰ τοῦ κάτω μέρους τοῦ λάρυγγος προφέρομεν τὰ λαρυγγόφωνα ἢ οὐρανισκόφωνα γε, γι, κε, κι, ἅτινα ἀποτελοῦσι καὶ αὐτὴν τὴ ὀνομασίαν αὐτῶν.

Διὰ τοῦ γράμματος τούτου οἱ ἀρχαῖοι παρίστανον τὴν βωβὴν φωνὴν τοῦ Η πρὶν προστεθῇ τοῦτο εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἀλφάβητον, οἷον τεν βουλεν ἀντὶ τοῦ τὴν βουλήν.

Αἱ χελιδόνες καὶ αἱ τέττιγες μιμοῦνται τὴν φωνὴν τοῦ Ε, τε, τε, τε φέροντες ὅλην καὶ οἱ φλύαροι, λέγεται ὅτι τερερίζουσι ἢ τεττεριζουσι λαλιστέρως χελιδόνος καὶ τέττιγος. Καὶ ἡ χελώνη ἐπίσης σχεδὸν μιμεῖται τὴν φωνὴν τοῦ Ε ὅταν φοβηθεῖσα παρεισδύῃ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐντὸς τοῦ θωρακίου ἐκφέρουσα τὴν φωνὴν χεεε. Καὶ ἡ γάττα σχεδὸν τὸ αὐτὸ ποιεῖ ὅταν βλέπῃ σκύλον ὁρμῶντα ἐπ' αὐτῆς· τότε ἀμέσως ἀνοίγει τὸ στόμα κυρτώνει τὸ σῶμα καὶ ἀναρθρώνει τὴν ἀναπνευσθεῖσαν οὐρὰν της ἐκφέρει τὴν φωνὴν χεεε. Ἡ αἴξ ἐπίσης κράζει μεεεεε. Οἱ βάτραχοι κατ' Ἀριστοφάνην κράζουσι βρεκεκέξ, κοὰξ, κοὰξ,

κακῶς, ἐν ᾗπερ προφέρουσι καθαρῶς τὴν προφορὰν τῶν δύο προηγουμένων στοιχείων ο καὶ α, διφθογγοφώνως.

Τὸ Η.

Τηροῦντες τὸ στόμα εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν θέσιν καὶ συστέλλοντες ὀλίγον τὰ ἡμιάνοικτα ἡμῶν χείλη καὶ μετὰ φωνῆς ἐξερχομένης ἐκ τῶν στέρνων ἐξωθούσης οὕτω καὶ τῆς κοιλίας προφέρομεν τὸ πλάγιον Ξ, ὅπερ καὶ οὕτω πως ἐγράφετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Φοινίκων, ἀπεικονίζον καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὴν παράστασιν τοῦ στόματος καὶ τὴν ἔκφανσιν τῆς φωνῆς. «Τὸ Η,» —λέγει ὁ Ἁλικαρνασσεὺς Διονύσιος,— «κάτω περὶ τὴν βάσιν τῆς γλώσσης ἑρείδει τὸν ἦχον ἀκόλουθον ἀλλ' οὐκ ἄνω, καὶ μετρίως ἀνοιγομένου τοῦ στόματος.» Εἶτα ἐβδόμενον ἔγεινε τὸ Η, ὅπερ συνδυαζόμενον μετὰ τῶν δ, τ, δ, θ, προφέρομεν τὰ δόοντόφωνα δη, τη, δη, θη, ἅτινα ἀποτελοῦσι καὶ τὴν ὀνομασίαν τῶν συμφώνων τούτων.

Κεῖται τὸ ἀρχαῖον φοινικικὸν ἀντίστροφον Ξ ἢ τὸ ἑβραϊκὸν Π τὸ ὁποῖον ἑκάμαν μεταθέσαντες τὸν ζυγὸν εἰς τὸ μέσον καὶ ποιήσαντες Η, ἢ γράψαντες αὐτὸ πρὸς τὰ κάτω καὶ ποιήσαντες τὸ χειρογραφούμενον π—η.

Τὸ γράμμα τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα εἰσαχθέντων εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἀνεπληροῦτο δὲ πρότερον διὰ τοῦ Ε ἢ ΕΣ (προφερόμενον διττῶς καὶ

ὡς η, καὶ ὡς ε, ὅηλ. ὡς τὸ βωβὸν c γαλλικὸν εἰς τὰς μονοσυλλάβους λέξεις je me te, καὶ ὡς τὸ ἀνοικτὸν è, οἷον, mère, père). Οἱ Βαλε, δεελος = ἡ Βουλή, δῆλος. Τὸ γράμμα τοῦτο δὲν ὑπάρχει παρὰ τοῖς Λατίνοις ὅπερ ἀντικαθίστανται διὰ τοῦ E ἢ A, οἷον Hebe, Ἥβη, Heroe, Ἥρως, Latona, Λητώ, Lethe Λήθη κ.τ. ὡς πράγματι ἡ προφορά του εἶναι μεταξὺ τοῦ α καὶ ε καὶ ποτὲ μὲν τὸ H ἐτρέπετο εἰς Λ ποτὲ δὲ τὸ Λ ἐτρέπετο εἰς H, κατὰ τὰς διαλεκτικὰς προφορὰς οἷον Ἄθανα, μαχανα = Ἀθήνη, μηχανή. Εἰς τὴν Ἀλβανικὴν γλῶσσαν προφέρεται ὡς αὐτὸ τοῦτο τὸ σήμερον γαλλικὸν βωβὸν e οἷον lame, dome, lamo, ἢ μᾶλλον ὡς εἰς τὰ μονοσύλλαβα je me, de, le. κτ.

Κατ' ἀρχὰς ἐπροφέρετο ὡς δασὺ, ὅπως διατηρεῖται εἰσέτι εἰς τὴν γαλλικὴν, οἷον Hotel κτλ.

Ὑπὸ τῶν ζώων μιμεῖται ἀκριβέστατα ὑπὸ τῆς συὸς (γουρούνας) ἢ, ἢ, ἢ, βαρυβοηγγούστης καὶ σιονεὶ βαρυβουμούστης πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς. Καὶ ἡ χὴν ἐπίσης ὅταν ἀπειλῇ ἐφοβον κατὰ μικρῶν παιδίων παρεναχλούντων τοὺς νεοττούς αὐτῆς ἐκτείνουσα τὸν λαιμὸν αὐτῆς ὡς εἰ ἔμελλε νὰ δράξῃ αὐτὰ ποιεῖ τὴν φωνὴν χηηη, ἢ θηηη, σιονεὶ ἐκφοβίζουσα αὐτὰ, ὅπερ καὶ ἡ λέξις χὴν ὀνοματοποίητος εἶναι τῆς φωνῆς. Τὸ πρόβατον ἐπίσης βελάζον ἢ βηλάζον ἐκφέρει τὴν φωνὴν βηηη. Ὅθεν καὶ τὸ ἔμμετρον ἰαμβικόν. —

«Ὁ δ' ἠλίθιος, ὥσπερ πρόβατον, βη βη λέγων βελάζει.»
«Χαζοι, σι βελε ωλ κριετη, βη βη θηχετ ε τκοχ».
ἐμφαίνει τὴν προφορὰν ταύτην.

νες εἶχασάν ποτε τὸν Ἑλληνισμὸν γράφοντες τὴν Αἰολικὴν Δωρικὴν ἢ Ἰωνικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ μᾶλλιστα διεδραμάτισαν καὶ τὰς ἱστορίας αὐτῶν ἐν τῇ διὰ τοῦ κόσμου τούτου διαπορεύσει αὐτῶν. Διὰ τοῦτο πρέπει καὶ οἱ Ἀλβανοὶ νὰ διαδραματίσωσι καὶ ἐν τοῖς γράμμασι τὴν ἱστορίαν αὐτῶν, ὡς ἐπ' ἰσχάτων διετράνωσαν ἡρωικώτατα καὶ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις δόξαν αὐτῶν. Διόπερ φρονοῦμεν ὅτι καὶ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Ἑλλήνων πρέπει ν' ἀντιπροσωπεύωνται καὶ αἱ Ἀλβανικαὶ κοινότητες ὡς αἱ διάφοροι ἄλλαι πολιτικαὶ ἀποχρώσεις, δι' Ἀλβανῶν Βουλευτῶν. Καὶ εἴμεθα γνώμης ὅτι πᾶς δῆμος πρέπει νὰ ἀντιπροσωπεύηται δι' ἰδίων βουλευτῶν καὶ οὐχὶ νὰ προμηθεύωνται τούτους ἐκ τῶν πρωτευουσῶν καὶ ἐξ ἀνθρώπων μὴ γνωριζόντων τὰς ἀνάγκας τῶν δήμων ἢ μὴ συμπαθούντων ὑπὲρ αὐτῶν. Οἱ δῆμοι πρέπει νὰ διοργανισθῶσιν οὕτω πως ὥστε νὰ πραγματοποιήσωσι τοῦτο διὰ πολιτικῶν συλλόγων.

Συντείνοντες, λέγομεν, εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν Ἀλβανῶν διὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν γλώσσης, ἔτι περισσότερον συνταυτίζομεν καὶ μονιμοποιοῦμεν τὰ συμφέροντα ἅλων ἡμῶν. Καθότι ἐν τῇ ἐπιγνώσει καὶ τῇ ἀμοιβαίᾳ συμβοηθείᾳ καὶ συναρρωγῇ ὑπάρχει ἡ ἀσφάλεια καὶ εὐεξία ἑνὸς κρά-

τους καὶ οὐχὶ ἐν τῇ τυφλῇ ὑποταγῇ καὶ οἱονεὶ καθυποδουλώσει αὐτοῦ.

Πρὸς τούτοις, τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος παρέχει πλήρη ἰσότητα καὶ ἐλευθερίαν εἰς ὅλους τοὺς πολίτας πάσης ἀποχρώσεως. Καθότι συνεισφέροντες πάντες εἰς τὰ βάρη τοῦ κράτους πάντες δικαιοῦνται καὶ εἰς τὰς παροχὰς αὐτοῦ. Ὅταν, λοιπόν, τὸ πολίτευμα τοῦτο λειτουργῇ δικαίως καὶ ἀδιαφθάρτως δὲν ὑπάρχει φόβος δυσνοίας καὶ δυσαρεσκείας οὔτε μεταξὺ Μωαμεθανῶν καὶ Ἑβραίων, οὔτε μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ἀλβανῶν. Ὅταν ὅμως τὸ ἀντίθετον συμβῇ τότε καὶ αὐτὰ τὰ φίλτατα ἀποτροπιάζονται καὶ δυσανασχετοῦσιν. Ἐνταῦθα, λοιπόν, ὑπάρχει ἡ μεγίστη περίνοια καὶ κυβερνητικὴ δεξιότης τῶν πολιτευτῶν δηλ. εἰς τὴν ἀκριβῆ καὶ ἀδέκαστον διαχείρισιν τῆς διοικήσεως ἰσοβάρως καὶ ἰσομοίρως, καὶ εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν νόμων δικαίως καὶ ἀδεκάστως.

Ἡ ὀλιγωρία καὶ παραμέλησις τούτων βλάπτει τὰ καίρια τὴν ὁμόφρονα σύμπνοιαν καὶ ὄχι ἂν ὑπάρχουσι διάφοροι ἐθνικότητες καὶ διάφορα συμφέροντα εἰς ἓν κράτος· ἄλλως τε καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι ἔχουσιν ἀντίθετα καὶ πολλάκις συγχρούμενα συμφέροντα καὶ ὅμως δὲν παρενοχλοῦνται εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπιτηδεύματος, ἢ τὴν ἐπιδίωξιν τῆς ἀτομικῆς των εὐημερίας.

ΦΡΗΝΤΙΣΤΕ ΔΕ ΤΩΡΙΣΤΕ

ΓΗΨΜΑ ΙΝΠΙΑ

Γηψμα Αρβηρ.	Πηρφολ- τωριτη.	Γηρ- ιτσ.	Γηφμα Ιταλλαν.	Πηρφολ- τωριτη.	Γηφμα Τωρι.
Λ α	Αρη,	Ἀγρός	Ital. a	Ara.	٦
Β βα	Βαρ,	Χάρτος.	» b	Balla.	ب
Β ξα	Βαρ,	Τάφος.	» v	Vara.	و
Π πα	Παρη,	Πέραν.	» p	Para.	پ
Φ φα	Φαρη,	Σαφρος.	» f	Fara.	ف
Ε ε	Ερη,	Ἀήρ.	» e	Eeee.	ا
Γ γ	Νγε,	Σχολή.	Ing. g	Got.	غ
Τ γ	Γεν,	Ζωμόω.	» gh	Gheg.	ڭ
Κ κα	Κατη,	Ἔγον.	» c	Case'	ق
Ж κ	Жεν,	Γελῶ.	» k	Keen.	ك
Η η	Ημη,	Μήτηρ.	» o	Her.	ه
Δ δη	Δημ,	Ζημία.	» d	Dumb.	د
Ь δη	Ьημβ,	Ὀδούς.	» th	Thus.	ذ
Θ θη	Θηχη,	Ρηλέν.	» th	Thug.	ث
Τ τη	Τηρη,	Ὅλος.	» t	Tut.	ت
Ι ι	Ιμ,	Ἐμός.	» i	Inn.	ا
Ζ ζι	Ζι,	Μῶλος.	» z	Zero.	ز

Ξ	ξι	Ξιμ,	Πολλοί.	Fra.	j	Jour.	ز
Σ	σι	Σι,	Πῶς.	Ing.	s	See.	س
Ϣ	ϣι	Ϣι,	Βραχή.	«	sh	She.	ش
Ο	ο	Οκτ,	Ο'κά.	«	o	Or.	ه
Λ	λο	Λοτρ,	Φωλιά.	«	l	Lord.	لل
Ł	ło	Łσατ,	Ἡ βοῦς.	Spn.	ll	Lloro.	ل
Ρ	ρο	Ρσατ,	Χήν.	«	r	Roho.	ر
Ϥ	ϥο	Ϥβτ,	Χιτών.	«	rr	Tierra.	رر
Υ	υ	Υλ,	Ἄστρον.	Fra.	u	Une.	او
Μ	μυ	Μυλτ,	Ἡμίονος.	«	m	Mue.	م
Ν	νυ	Νυσι,	Νύμφη.	«	n	Nu.	ن
Ϻ	ϻυ	Ϻ'υλ,	Ἐν ἄστρ.	Spn.	n	Nuno.	ني
Χ	χυ	Χιι	Σκιά.	Teel.	ch	China.	—
Χ	χυ	Χιχ,	Ἐμβαίνω.	Fra.	h	Haine.	ه
Ω	ω	Ωρ,	Αὐλός.	«	ou	Outre.	و

ΓΗΨΜΑ ΔΥΠΙΛΑ Λ ΔΥΘΗΝΗΜΕΖΗΡΗΤΟΡΕ.

ΔΖ	δζω	Δζοζ,	Βῶλος.	Ing.	dz	Adzo.	دز
ΔΞ	δξω	Δξακ,	Γιελάω.	«	j	Jam.	ج
ΤΣ	τσω	Τσα,	Ὀλίγον.	«	ts	Rats.	تس
ΤΞ	τξω	Τξωχ,	Πάτξ.	«	ch	Chin.	ڃ

ΑΙ	αι	Μάμ,	Παχύς.	Ing	ai	Aisle.
ΕΙ	ει	Δέμ,	Μέθυσος.	»	ei	Veil.
ΗΙ	ηι	Βήι	Ποιῶ.	Fra.	eu	Deuil.
ΙΙ	ιι	Ηίιχη,	Ἤρχοντο.	Ing.	ei	Being.
ΟΙ	οι	Φόιμη,	Ζῶμεν.	»	oi	Oil.
ΥΙ	υι	Τύιχη,	Τὸ σόν.	»	ui	Suing.
ΩΙ	ωι	Ω'ιη,	Ὕδωρ.	»	ooi	Cooing.
ΙΑ	ια	Ιάμ,	Εἶμαι.	»	ya	Yard.
ΙΕ	ιε	Ιέ,	Εἶναι.	»	ye	Yes.
ΙΗ	ιη	Τιήτρ,	Ἄλλος.	»	yea	Yearn.
ΙΙ	ιι	Ιίκι,	Ἐστέ.	»	yea	Yeast.
ΙΟ	ιο	Ιόκα,	Ἰδικός μας.	»	yo	York.
ΙΥ	ιυ	Ιύβε,	Σεις.	»	u	Tune.
ΙΩ	ιω	Ιώαι,	Ἰδικός σας.	»	ou	You.

ΓΗΡΜΑΤΗ ΠΑΣ ΦΑΡΑΤ' ΕΤΥΡΕ

Ζηρητορε α

Γαληχκαθηκα.

α	Βοεηθηκα	β	β	φ	φ
ε	Γωρμεσθηκα	ɣ	ɣ	κ	κ
η	Δηημβηθηκα	δ	δ	θ	τ
ι	Φτρσηλιμθηκα	ς	ʒ	σ	ϑ
ο	Γαληκομθηκα	λ	ʎ	ρ	ʀ
υ	Χωκδηθηκα	μ	ɯ	ɯ	χ
ω	Δυσλα	ʤ	ʤ	τσ	τϑ

Μεζηρητορε α

Βοεηεμβιλθηκα.

Γηϱμα Μαδητορι

Α Β Ϩ Π Φ Ε Γ Ϯ Κ Ж Η Δ Ł Τ Θ Ι Ζ Ν Σ Ξ

Ο L J Ρ Ϥ Υ Μ Ν И Χ Χ Ω.

Ω Χ Χ И Ν Μ Υ Ρ Ϥ J L Ο Ξ Σ Ν Ζ Ι Θ Τ Ł

Δ Η Ж К Τ Γ Ε Φ Π Ϩ Β Λ

ΑΩ, ΒΧ, ϨИ, ΠΝ, ΦΜ, ΕΥ, ΓϤ ΤΡ, ΚL, ЖJ, ΗΟ

ΔΞ, ŁΣ, ΤΞ, ΘΖ, ΙΧ.

ΑΙ ΕΙ ΗΙ Π ΟΙ ΥΙ ΩΙ ΙΑ ΙΕ ΙΗ Ιϳ ΙΟ ΙΥ ΙΩ

Γηϱμα Μοϱηδτορι.

α β θ ϖ φ ε Γ ϯ κ ж η δ ð τ θ ι ϱ ѕ σ ϑ ο λ ϱ ϱ υ μ ж ж χ х ω.

ω х χ ж х μ υ ϱ ϱ ϰ λ ο τ σ ϱ ε ι θ τ ð ð η ж ϯ Γ ε φ ϖ θ β α

ѕ ω, β χ, ϱ м, ϖ х, φ μ, ε υ, Γ ϑ, ϯ ϑ, κ ð, ж λ, η ο, ð ε,

ð σ, τ ϱ, θ ϱ, ι х.

ѕι ει ηι π οι υι ωι ια ιε ιη ιϳ ιο ιυ ιω.

Νωμεϱατη.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

I II III IIII Π III IIII IIII IIIII Δ

1882.

Δεηρη 1.

βα	βε	βη	βι	βο	βυ	βω
ξα	ξε	ξη	ξι	ξο	ξυ	ξω
ϖα	ϖε	ϖη	ϖι	ϖο	ϖυ	ϖω
φα	φε	φη	φι	φο	φυ	φω

Δεηρη 2.

γα	γε	γη	γι	γο	—	γω
ϳα	ϳε	ϳη	ϳι	ϳο	ϳυ	—
κα	κε	κη	κι	κο	—	κω
ϰα	ϰε	ϰη	ϰι	ϰο	ϰυ	—

Δεηρη 3.

δα	δε	δη	δι	δο	δυ	δω
ðα	ðε	ðη	ði	ðο	ðυ	ωð
τα	τε	τη	τι	το	τυ	τω
θα	θε	θη	θι	θο	θυ	θω

Δεηρη 4.

ϛα	ϛε	ϛη	ϛι	ϛο	ϛυ	ϛω
ϯα	ϯε	ϯη	ϯι	ϯο	ϯυ	—
σα	σε	ση	σι	σο	συ	σω
ϲα	ϲε	ϲη	ϲι	ϲο	ϲυ	—

Δεηρη 5.

λα	λε	λη	λι	λο	—	λω
ʎα	ʎε	ʎη	ʎι	ʎο	ʎυ	—
ρα	ρε	ρη	ρι	ρο	ρυ	ρω
ϙα	ϙε	ϙη	ϙι	ϙο	ϙυ	ϙω

Δεηρη 6.

μα	με	μη	μι	μο	μυ	μω
κα	κε	κη	κι	κο	—	κω
κα	κε	κη	κι	κο	κυ	—
χα	χε	χη	χι	χο	χυ	χω

Δεηρη 7.

αβ	εβ	ηβ	ιβ	οβ	υβ	ωβ
αδ	εδ	ηδ	ιδ	οδ	υδ	ωδ
αϖ	εϖ	ηϖ	ιϖ	οϖ	υϖ	ωϖ
αφ	εφ	ηφ	ιφ	οφ	υφ	ωφ

Δεηρη 8.

αζ	εζ	ηζ	ιζ	οζ	—	ωζ
αη	εη	ηη	ιη	οη	υη	—
ακ	εκ	ηκ	ικ	οκ	—	ωκ
αϰ	εϰ	ηϰ	ιϰ	οϰ	υϰ	—

Δεηρη 9.

αδ	εδ	ηδ	ιδ	οδ	υδ	ωδ
αθ	εθ	ηθ	ιθ	οθ	υθ	ωθ
αϱ	εϱ	ηϱ	ιϱ	οϱ	υϱ	ωϱ
αϑ	εϑ	ηϑ	ιϑ	οϑ	υϑ	ωϑ

Δεηρη 10.

αϛ	εϛ	ηϛ	ιϛ	οϛ	υϛ	ωϛ
αϗ	εϗ	ηϗ	ιϗ	οϗ	υϗ	ωϗ
αϭ	εϭ	ηϭ	ιϭ	οϭ	υϭ	ωϭ
αϖ	εϖ	ηϖ	ιϖ	οϖ	υϖ	ωϖ

Δεηρη 11.

αλ	ελ	ηλ	ιλ	ολ	υλ	ωλ
αλ	ελ	ηλ	ιλ	ολ	υλ	ωλ
αρ	ερ	ηρ	ιρ	ορ	υρ	ωρ
αη	εη	ηη	ιη	οη	υη	ωρ

Δεηρη 12.

αμ	εμ	ημ	ιμ	ομ	υμ	ρεω
αν	εν	ην	ιν	ον	υν	ωλ
αν	εν	ην	ιν	ον	υν	ωλ
αχ	εχ	ηχ	ιχ	οχ	—	ωχ

ΔΥΑΣ ΕΔΥΣΙΡΗΤΟΡΕΒΕΤ

αα	αε	αη	αι	αο	αυ	αω
εα	εε	εη	ει	εο	ευ	εω
ηα	ηε	ηη	ηι	ηο	ηυ	ηω
ια	ιε	ιη	ιι	ιο	ιυ	ιω
οα	οε	οη	οι	οο	ου	οω
υα	υε	υη	υι	υο	υυ	υω
ωα	ωε	ωη	ωι	ωο	ωυ	ωω

Δειγμη 1.

Σι τη θα αι; Μη θα φι τη τη αω κη ξι. Σι τη θα τη τη αω κη ξι; Μη θα σι κα ξι. Ε σα ξι κα αι; Σα ξι κα, κα δι κι. Ε σα κι κα; Σα κι κα, κα δι δι. Ε σα δι κα; Σα δι κα, κα δι θι. Ε σα πο κα; Σα πο κα; Η. Λι κα δυ θι, δυ δι, δυ κι, δι δυ ξι. Ε σα κι κι τι; Ω. Δυ κι δι κη θι. Ιο, πο αι κα κη ξι, κη κα, κη δι, δι κη θι δι τι κι δυ κι, δυ δι, ι κη θι· δι πο κη θι, δι δυ ξι.

Δειγμη 2.

Κα ιι τι; Ω, κα; Ιο, πο κα κω ιι τι; Κα κι δι Χα τι θι; Ιο, ω σ' χα θι. Σι σ' ι χα, σι σ' ι δο Η, πο. Χα τι θι; Ω κα πο. Πι τι κη μι; Η, πο. Κω ι πι; Νη κη ξι. Χα τι μι; Ιο, ω σ' χα μι. Σι σ' χα μι, σι σ' ι δο; Η, πο. Τι χα θι; Ιο, ω σ' χα αω θι αω μι. Χα τι γη; Ω χα ξι. Σα ξι χα τι; Ω χα κη ξι. Τι σα ξι χα; Ω χα δυ ξι. Ω φι με κη μι. Σ' τη χα αι; Λι σ' μη χα, πο χα Λι.

Δειγμη 3.

Σι τη θα ιτ ατ; Λι μη θα ιι. Ιο, σ' τη θα ιι, πο τη θα φι τη τη αω κη ξι. Και δι τι σι σι μη θα ιμ τ' ατ; Ω δι σι σι τη θα ιτ ατ. Ε σι πο δι τι σι σι μη θα ιμ τ' ατ; Ν' ωκ τη θα φι, τη τη αω

Μάθημα 1.

Πῶς σοι εἶπεν αὐτός; Μοι εἶπε κάθισε νὰ σοι δώσω ἓν αὐγό. Διατί σοι εἶπε να σοι δώσω ἓν αὐγό; Μοι εἶπε διότι ἔχει αὐγά. Καὶ πόσα αὐγὰ ἔχει; Ὅσα αὐγὰ ἔχει, ἔχει καὶ βόας. Καὶ πόσους βόας ἔχει; Ὅσους βόας ἔχει, ἔχει καὶ αἶγας. Καὶ πόσας αἶγας ἔχει; Ὅσας αἶγας ἔχει, ἔχει καὶ χοίρους. Καὶ πόσους ἔχει; Πόσους ἔχει; Ναί. Ἔχει δύο χοίρους, δύο αἶγας, δύο βόας καὶ δύο αὐγά. Σὺ δὲ πόσους βόας ἔχεις; Ἐγώ: Δύο βόας καὶ ἕνα χοῖρον. Ὄχι, ἀλλ' αὐτὸς ἔχει ἓν αὐγό, ἕνα βοῦν, μίαν αἶγα καὶ ἕνα χοῖρον σὺ δὲ δύο βόας, δύο αἶγας καὶ ἕνα χοῖρον, καὶ ἐγὼ ἕνα χοῖρον, καὶ δύο αὐγά.

Μάθημα 2.

Πόθεν εἶσαι σύ; Ἐγώ, βοῦς; Ὄχι, δὲν ἐννοῶ τοῦτο, ἀλλ' ἐρωτῶ ἀπὸ ποῦ εἶσαι; Ἐκ τοῦ τόπου τούτου. Τρώγεις σὺ χοῖρον; Ὄχι, ἐγὼ δὲν τρώγω χοῖρον. Διατί δὲν τὸν τρώγεις, διότι δὲν σοι ἀρέσει; Ναί, Μάλιστα. Σὺ δὲ τρώγεις χοῖρον; Ἐγὼ μάλιστα τρώγω. Εἶδες σὺ ποντικόν; Ναί, μάλιστα. Ποῦ τὸν εἶδες; Εἰς μίαν ἀμπελῆν. Τρώγεις σὺ ποντικόν; Ὄχι, ἐγὼ δὲν τρώγω ποντικόν. Διατί δὲν τὸν τρώγεις διότι δὲν σοι ἀρέσει; Ναί, μάλιστα. Σὺ δὲ τρώγεις χοῖρον; Ὄχι, ἐγὼ δὲν τρώγω οὔτε χοῖρον οὔτε ποντικόν. Τρώγεις τίποτε σύ; Ἐγὼ τρώγω αὐγά. Πόσα αὐγὰ τρώγεις; Ἐγὼ τρώγω ἕνα αὐγόν. Σὺ δὲ πόσα αὐγὰ τρώγεις; Ἐγὼ τρώγω δύο αὐγά. Ἐγὼ κάθημαι μὲ ποντικόν. Δέν σε τρώγει; Ὄχι, αὐτὸς δὲν μὲ τρώγει, ἀλλὰ τρώγει λίνον.

Μάθημα. 3.

Πῶς σοι εἶπεν ὁ πατήρ σου; Μοι εἶπε φύγε. Ὄχι, δὲν σοι εἶπε φύγε, ἀλλὰ κάθησε, νὰ σοι δώσω ἓν

κη ξι; Ιο, τι ς' δι σι σι μη θα ιμ σ' κτ. Κω δι τι σε σι μη θα ιμ τ' κτ; Λι σ' μη θα φι σο ικ. Ιο, σο τη θα φι, το ικ. Σ' τη θα φι, τη τη κσ κη ξε; Ιο, σ' μη θα φι τη τη κσ κη ξι, σο μη θα ικ σι ρε. Ε σ' τη δα τι κη ξε; Μη δα κη ξι, σο ω σ' χα βι.

Να κη μι ι φι. Ιο, σ' ιτ' ι φι, σο το ι ρι. Σε ι ρι ε το με αρ; Ικ δα σε τη χα. Ιο, κι σ' μη χα. Σε σ' τη χα; Σε σ' κα σι. Λι κα σι σο τι ς' δι. Σε ς' δι ω; Ω δι, σο τι ς' δι. Να κη ιλ χ υλ με κη ρε. Σ' ιο κη ιλ με ρε, σο το κη ρε με κ' ιλ. Πι τι ιλ; Π, σο. Κω ι σε; Νη κι-ιλ α κ-ιλ.

Δεκηρη 4

Να κη θι. Ε σι τι με σι; Ω ι σι, Κω ι σε; Νη κη ξι. Λι σ' το θι σο το δι. Ιο, σο μι! Π σο, το δι. Ιο, σο το θι. Ιο, σο το δι. Λι, θι, α μι, ω ι σε. Μη κη λι, φι κη με ι χα χι ι σι τι. Σε σι τι; Ε σε τι; Ω ι σε με σι τ' ιμ. Λι σ' χα χι σο χα λι. Κι τι στ; Π, σο. Πι τι. Κι τι ω; Η, σο Χα χι. Ω σ' χα χι. Σι σ' χα χι; Σε σ' μη κα χιε. Ει! εκ τι με κι. Σε σο μη δο; Τη τη κσ κη λι, ι τη τη ξη κη γι. Ωα! σο μη δο τι κη; Π, σο, ω τη δωα.

αὐγό. Ποῦ γνωρίζεις αὐ πῶς μοι εἶπεν ὁ πατήρ μου; Ἐγὼ γνωρίζω πῶς σοι εἶπεν ὁ πατήρ σου. Καὶ πῶς γνωρίζεις αὐ πῶς μοι εἶπεν ὁ πατήρ μου; Δέν σοι εἶπα χάθισε νὰ σοὶ δώσω ἓν αὐγόν; Ὄχι. Σὺ δὲν γνωρίζεις πῶς μοι εἶπεν ὁ πατήρ μου. Ποῦ γνωρίζεις αὐ πῶς μοι εἶπεν ὁ πατήρ μου. Αὐτὸς δέν μοι εἶπε κάθισε ἀλλὰ φύγε. Ὄχι, ἀλλὰ σοὶ εἶπε κάθισε ὄχι φύγε. Δέν σοι εἶπε κάθισε νὰ σοὶ δώσω ἓν αὐγόν; Ὄχι, δέν μοι εἶπε κάθισε νὰ σοὶ δώσω ἓν αὐγόν, ἀλλὰ φύγε ὡς σύννεφον. Καὶ δέν σοι ἔδωσεν ἓν αὐγόν; Μοὶ ἔδωσεν αὐγόν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τρώγω αὐγά.

Ἰδοὺ εἷς ποντικὸς μαῦρος. Ὄχι, δὲν ἦτο μαῦρος ἀλλὰ νέος. Διατί νέος καὶ ὄχι ξανθός; Φύγε, λοιπὸν διότι σὲ τρώγει. Ὄχι, αὐτὸς δέν με τρώγει. Διατί δέν σε τρώγει; Διότι δὲν ἔχει ὀφθαλμούς. Ἔχει ὀφθαλμούς, ἀλλὰ σὺ δὲν γνωρίζεις. Ἐγὼ γνωρίζω, ἀλλὰ σὺ δὲν γνωρίζεις. Ἰδοὺ ἓν ἄστρον μὲ ἓν σύννεφον. Δὲν ἦτο ἄστρον μὲ σύννεφον, ἀλλὰ ἦτο σύννεφον μὲ ἄστρον. Εἶδες σὺ ἄστρα; Ναί, μάλιστα. Ποῦ τὰ εἶδες; Εἰς τοῦτον τὸν ἔναστρον, ἢ οὐρανόν.

Μάθημα 4.

Ἰδοὺ εἷς ἀγριόχοιρος. Τὸν εἶδες σὺ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς; Τὸν εἶδον. Ποῦ τὸν εἶδες; Εἰς μίαν ἀμπελήν. Αὐτὸς δὲν ἦτο ἀγριόχοιρος, ἀλλ' ἦτο 'γίδι. Ὄχι μὴ ἦτο ποντικός! Μάλιστα ἦτο 'γίδι. Ὄχι, ἦτο ἀγριόχοιρος. Ὄχι, ἦτο 'γίδι. Γίδι ἀγριόχοιρος ἢ ποντικός, ἐγὼ τὸν εἶδον. Ἐπὶ ἑνὸς δένδρου κάθηται εἷς ποντικός, τρώγει σταφυλὴν καὶ πίνει βροχήν. Πῶς πίνει βροχήν; Τὸν εἶδες σύ; Ἐγὼ τὸν εἶδον μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου. Δὲν τρώγει σταφυλὴν ἀλλὰ λίνον. Δειψᾷς σύ; Ναί μάλιστα. Πίνεβροχήν. Πινᾷς σύ; Ναί, μάλιστα. Φάγε σταφυλήν. Ἐγὼ δὲν τρώγω σταφυλήν.

Δεηρη 1.

βαχ βαν βαρ θαλ θαρ σακ
σασ σαο ρατ γατ γαν καν
καλ καλ καμ δαλ δαο σαλ
ταπ σακ λαρ λαγ λακ λαακ

Δεηρη 2.

βεη ξεσ ρεη γεο γεν κεν
κεσ κεθ κεο κεμ κεν δεφ
δετ δελ δελ δεη δεμ δεκ
τελ θεκ θεσ θεη λεθ λεο

Δεηρη 3.

βηο βηλ βηκ ξηθ ξηο σηρ
φηρ γηπ γηο κηφ κηφ κηπ
κηκ θηρμ δηρμ τηρμ τηκ τηρ
ηηο ηηλ ηηρ ηηρμ ηηκ ζηρμ

Δεηρη 4.

βιλ βιρ ξικ ξιτ σιο σιμ
φικ φιν φιλ γιθ γικ διη
διλ τιρ θιη ειν ζιμ σιλ
λιη λικ λιν λιθ λιο μιο

Δεηρη 5.

βοτ ξοθ σορ φολ γολ κοσ
δοη δοτ θομ θον εοη εοη
ζοτ ζοκ ζορ σοτ ποκ ποκ
ποφ ποχ λοτ λοτ λοθ λορ

Δεηρη 6.

βυκ	βυτ	βυε	ξμλ	πυθ	πυλ
πυλ	ϥωσ	ϫνϩ	ϫμκ	ϫηϻ	κυπ
κυο	κυλ	κυκ	κυϥ	δυτ	δυο

Δεηρη 7.

βωτ	βωε	βωϥ	ξωλ	ξεμ	ξωκ
πωθ	πωσ	ϥωϥ	ϫωϱ	κωκ	κωτ
κωδ	κωο	κωϱ	δωκ	δωκ	ϩωϻ

Δεηρη 8.

δϩα	δϩι	δϩη	δϩι	δϩο	δϩω
τσα	τσε	τση	τοι	τοο	τοω
κσα	κσε	κση	κοι	κοο	κοω
πσα	πσε	πση	ποι	ποο	ποω

Δεηρη 9.

αιβ	ειθ	ηιπ	ιιϥ	οιϫ	υιϩ
αικ	ειχ	ηιδ	ειδ	οντ	ωιθ
βαι	ξαι	θει	κει	τει	βηι
ϥαι	μαι	κυι	τυι	συι	χυι

Δεηρη 10.

ιπσ	ιαχ	ιαμ	ιαχ	ιεπ	ιετ
ⲧⲥⲛ	ⲧⲉⲛ	ⲧⲓⲛ	ⲧⲩⲙ	ⲧⲟⲛ	ⲧⲱⲙ
ϥια	δια	ϑεα	τια	ϩια	σια
ξιο	πιο	σιο	ριο	ϥιο	μιο

Δεηρη 1.

Καω κα βαρ, σκσ σι ωιη ε βιε ε φλε. Ειν κα ρεη ε κιω κδη μκλ. Θιω κα μιν, σι χακ ε σκσ βιε ε φλε κδη σωλ. Μιω κα λιν, βηκ δημ ε σκσ κιν κδή κη ξηρ'. Ω τση σι ξερ ε κτο βηκ μιρ Ιο, μσσ σιο ξερ σε τη βηκ κεκ. Νδη τη βηκ ε σο κτσ σκκ, σκσ τη βηκ κεκ. Τι τση βηκ; Ω βηκ μιρ ε χακ μιρ' κορ ελδω, σρα σκσ βιε ε φλε κορ καμ γμμ. Μιρ' βηκ τι τση κορ ελδω ε σρα κορ κε γμμ βιε ε φλε σσε τηγκκ μιρ.

Δεηρη 2.

Ω καμ κη ξηθ τση ξερ κδη ξτο. Τι κε κη ρεθ τση ξε κδη μτσ. Λι κα κη βωτ με ξερ κηρ κδη ρεθ Ω καμ κη λκκ σηρ τη τη τση. Τι κε κη δκο τη βωτ' τση κα βερ τηθωτ'. Λι κα κη κθ τη τι τση σι στσ'. Κωσ κα κη κεκ τη μκθ τση λεχ; Ω καμ κη τη κακ τση κα μτο ε λεχ κορ τεχ ωλκ.

Δεηρη 3.

Βηκ μιρ' ε μσσ κτο σε δο τη τη ηκχ. Δο τ' ι α θωμ τ' ετ τ' ατ· Ικ σε δο τη τη ξρασ' ετ ατ. Τση βηκ ω τση δο τη μη ξρασ' ιμ τ' ατ; Χ' βηκ μιρ. Να ξιεκ ετ τ' ατ. Μσσ μη ηεχ τατ' ιμ σο φι τη

Μάθημα 1.

Ὁ βοῦς τρώγει χόρτον, ἔπειτα πίνει νερόν καὶ κατακλίνεται καὶ κοιμᾶται. Ἡ γίδα τρώγει βάτον καὶ ἀναβαίνει εἰς τὸ ὄρος. Ὁ χοῖρος τρώγει κρέας καὶ ἔπειτα κατακλίνεται καὶ κοιμᾶται εἰς τὸ βάσος. Ὁ ποντικὸς τρώγει ἐλαίας, κάμνει ζημίαν καὶ ἔπειτα εἰσέρχεται εἰς μίαν τρύπαν. Ἐγὼ ὅπου πίνω κρασὶ καὶ γελῶ, κάμνω καλά; Ὄχι νὰ μὴ πίνῃς κρασὶ διότι σὲ βλάπτει· ἂν καὶ σὲ κάμνει καὶ γελᾷς ὀλίγον ὕστερον ὅμως σὲ κάμνει νὰ χύνῃς κακός. Σὺ δὲ τί κάμνεις; Ἐγὼ ζῶ καλῶς· θερίζω χριθήν, ἔπειτα κατακλίνομαι καὶ κοιμῶμαι διότι νυστάζω. Καλῶς κάμεις σὺ ὅστις θερίζεις χριθὴν καὶ ἔπειτα ὅταν νυστάζῃς κατακλίνεσαι καὶ κοιμᾶσαι, διότι σοὶ ἁρμόζει καλῶς.

Μάθημα 2.

Ἐγὼ ἔχω ἐνότητα τὸ ὁποῖον κράμβη ἐκ τοῦ ὠτίου. Σὺ ἔχεις ἕνα κόκκον τὸν ὁποῖον θέτεις ἀπὸ τῆς ὀφρύος. Αὐτὸς ἔχει ἕνα βαρέλι μὲ κρασὶ μέχρι τῆς στεφάνης. Ἐγὼ ἔχω μίαν ὀκάδα διὰ νὰ πάνω πουλιά. Σὺ ἔχεις ἕνα κριὸν ἡμερον ὅστις τρώγει ξηρὸν χόρτον. Αὐτὸς ἔχει ἀρίφιον τὸ ὁποῖον πίνει βυζί. Ποιὸς ἔχει ἕνα μεγάλον σκύλον ὅστις ὀλακτεῖ; Ἐγὼ ἔχω ἕνα κόκκινον ὅστις τρώγει κρέας καὶ γαυγίζει ὅταν βλέπει λύκον.

Μάθημα 3.

Κάμνε φρόνιμα καὶ μὴ γελᾷς διότι θὰ σὲ δείρω. Θὰ τὸ εἴπω τοῦ πατρός σου. Φύγε, διότι θὰ σὲ σκοτώσῃ ὁ πατήρ σου. Τί κάμνω ἐγὼ ὅπου θέλει νὰ μὲ σκοτώσῃ ὁ πατήρ μου; Δὲν κάμνεις φρόνιμα.

τη θημ κη λαρ. Νωκ δωα τη τη μβα ξιο, σο κα, ε κα. Ο σο σο σο τα-τη-εο! Ο σο σο σο τα-τη-εο! Ικ, σσε νωκ δωα τη τη νεχ με σι, ιε διχλ ι κεη. Ικ κ'α μωα, μη βηκ τη τεμ ιει.

Δεπρη 4.

Τνη κι τι τνη 'σο-κευ τηρ' κη; Καμ μ'ες σσε ε'βη ιμ ξ'λα το' το κδη μελ σηρ δρω ε σκυ κ' ωλκ τνη δοι τ' ε χμι. Ω θαν' τνη κεο σσε κε τομ' δεκ ε θε Ικ, ω σ' καμ ρσο δεκ μσο δι. Πο τνη κι; Ω καμ σσα σικ. Ε τνη βηκ με σικ; Ι εκδ. Δι ε εκδ τι; Δι, σω. Πο τι, τνη δι τη βηο; Ω δι τη κεο βομ' σ' ε ξη κδη ρω ε τ' ε σικ. Αι τνη δι; Αι δι ε κεθ! Τνη κθ κι; Αι κεθ δεκ ε βηκ λεο.

Δεπρη 5.

Τνη κι τι με μωκ τ' κτ, τνη μη βηκ ε σο λοτ κ'χ'χρ' ε τ' μη λε κδη χελ τ' ιμ; Τη βηκ ε λοτ σσε ε' βη κ μρ' τνη σι ξρ' με τοκ τ' ηκδ; Σ' ικκ' τοκ, σο ικκ ρικ. Μρ', με μικ τνη κε. Πο τνη τη βηκ; Τη κδο κσο ε τη σιο ωιη τνη τη βηκ μιρ. Σοτ δο κα σσε εση τνη καμ, σο ε' δι τ' ι θερ ε τ' ε σικ. Ω θερ σε κεχ, σο τι σ' κεχ φερ' γη. Ζηρ' ι ε σρι ι με θεκ. Ω ε' δι τ' ι θερ δτε, σο δο τ' ι' λη, ε δο τη χα μιο κ'α βιη.

Ἰδού ἔρχεται ὁ πατήρ σου. Μὴ μὲ ἔβρης, πάτερ μου, ἀλλὰ στάσου νὰ σοὶ εἴπω μίαν λέξιν. Δὲν θέλω νὰ σὲ ἀκούσω, ἀλλ' ἰδού, καὶ ἰδού. Ὢ πὸ πὸ πὸ πάτερ μου! Ὢ πὸ πὸ πὸ πάτερ μου! Φύγε, διότι δὲν θέλω νὰ σὲ ἴδω μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου, εἶσαι κακὸν τέκνον. Φύγε ἀπ' ἐμοῦ, διότι μὲ κάμνεις νὰ ἦμαι δυστυχής.

Μάθημα 4.

Τί ἔχεις σύ ὅπου γελᾷς διηνεκῶς; Γελῶ διότι ἦλθεν ὁ ἀδελφός μου ὅστις ἦτο εἰς τὸ ὄρος διὰ ξύλα καὶ εἶδε λύκον ὅστις ἔμελλε νὰ τὸν φάγῃ. Ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι γελᾷς διότι ἔχεις πολλὰ πρόβατα καὶ γίδια. Ὄχι δὲν ἔχω οὔτε πρόβατα οὔτε γίδια. Ἀλλὰ τί ἔχεις; Ἔχω κλωστάς. Καὶ τί κάμνεις μὲ τὰς κλωστάς; Τὰς ὑφαίνω. Ὑφαίνεις καὶ ὑφαίνεις; Μάλιστα ὑφαίνω. Σὺ δὲ τί ὑφαίνεις νὰ κάμῃς; Ἐγὼ ὑφαίνω νὰ ζυμώνω ἄρτον, νὰ τὸν βάλω εἰς τὸν φοῦρνον καὶ νὰ τὸν ψήσω. Αὐτὸς τί ὑφαίνει; Αὐτὸς ὑφαίνει καὶ κουρεύει. Τί κουρεύει; Κουρεύει πρόβατα καὶ κάμνει μαλλί.

Μάθημα 5.

Τί ἔχεις μετ' ἐμοῦ, πάτερ, ὅπου μὲ κάμνεις καὶ δακρύω πάντοτε καὶ δὲν μὲ ἀφίνεις εἰς τὴν δυστυχίαν μου; Σὲ κάμνω νὰ δακρύῃς διότι δὲν κάμνεις καλὰ πίνων κρασὶ μὲ τοὺς συντρόφους σου. Δὲν εἶναι σύντροφοι ἀλλ' εἶναι φίλοι. Καλά, μὲ τοὺς φίλους σου. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Νὰ φάγῃς γιαούρτι καὶ νὰ πίνῃς νερὸν τὸ ὁποῖον σοὶ κάμνει καλόν. Σήμερον θὰ φάγω μερικὰ πουλιά, τὰ ὁποῖα ἔχω, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω νὰ τὰ σφάζω καὶ νὰ τὰ ψήνω. Ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι γνωρίζεις, ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις τίποτε. Πιάσε τα καὶ κόψε τα μὲ τοὺς ὄνυχας. Δὲν ἠμπορῶ, ἀλλὰ θὰ τὰ ἀφήσω καὶ θὰ φάγω κρέας πρόβειον.

ΚΛΙΝΤ' ΕΠΑΡΗ

Εαααρισωρα εμηρορεια τη κηαπηρζιερμηθετ φιαλη-ξετ τη ααρηση κλικτε ακτησοκεκη κδη α,ε,η, ι, εδ' εορισωραεμηρορεια κδη α δε ια.

Φιαλα κηαπηρεζιερμα ρωαακηκη τον' ετυρε εδε κδη τη ατριερατη βκερα, σι βιεκ ααασιε·

βι-ια βε-τη	ἔρκος
ξα-ια ξα-τη	πόρος
(ο)ξι-ια (ο)ξε-τη	αὐγόν
ξι-ια ξι-τη	ἀμβολή
δι-ια δι-τη	ἰχθύα
δρι-ια δρι-τη	κλῆμα

ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

Ἡ ἀόριστος ὀνομαστικὴ τῶν μονοσυλλάβων λέξεων τῆς πρώτης κλίσεως λήγει εἰς α, ε, η, ι, ἡ δὲ ἀοριστικὴ ὀνομαστικὴ εἰς α καὶ ια.

Λέξεις μονοσύλλαβοι τηροῦσι τὸν τόνον αὐτῶν καὶ εἰς τὰς πλαγίους αὐτῶν πτώσεις ὡς ἀκολούθως·

λι-ια λι-τη	εὐλογία
ρε-ια ρε-τη	νέρος
ϛα-ια ϛα-τη	ταινία
χτε-ια χτε-τη	εὐκαιρία
χιε-ια χιε-τη	σκιά

ΚΛΙΝΤ' ΕΔΤΤΗ.

Εαααρισωρα εμηρορεια τη κηαπηρζιερμηθετ ϛεαλη-ξετ τη δυτηση κλικτε ακτησοκεκη κδη κη μεζητορε, εδ' εορισωρα εμηρορεια κδη ι, σι βιεκ ααασιε·

ατ-ι ατε-τη	ἄτι, κέλης
ασ-ι ασι-τη	ἄσσος

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ

Ἡ ἀόριστος ὀνομαστικὴ τῶν μονοσυλλάβων λέξεων τῆς δευτέρας κλίσεως λήγει εἰς σύμφωνον, ἡ δὲ ἀοριστικὴ ὀνομαστικὴ εἰς ι, ὡς ἀκολούθως·

α(υ)ρ-ι α(υ)ρε-τη	χρυσός
βαστ-ι βαστι-τη	στοίχημα

βαλ-ι βαλε-τη μέτωπον
βαρ-ι βαρι-τη χόρτος
βεϱ-ι βεϱα-τη θύμα
βιρ-ι βιρι-τη υἱός
βιστ-ι βιστε-τη οὐρά
βοστ-ι βοστε-τη ἄτρακτος
βϱωλ-ι βϱωλε-τη ἀγκών
βλίρ-ι βλίρε-τη πτελέα
βωτ-ι βωτε-τη βαρέλιον
βωϱ-ι βωϱα-τη ἀνήρ
βωϱδ-ι βωϱδε-τη πύργος
ξαλ-ι ξαλήρα-τη ἔλαιον
ξαϱ-ι ξαϱι-τη τάφος
ξιτ-ι ξιτι-τη ὠτίον
ξικδ-ι ξικδε-τη τόπος
ξηθ-ι ξηθε-τη ἐνώτιον
ξιτ-ι ξιτι-τη ἔτος
ξιττ-ι ξιττι-τη μάσχυς
σαπ-ι σαπε-τη ἀργύϱα
σλαφ-ι σλήφηκ-τη ἐφάπλ.
σϱαϑ-ι σϱαϑε-τη πρίνος
σλίστ-ι σλίστα-τη ψύλλα
σλεσ-ι σλεσε-τη λεύκη
σϱεπ-ι σϱεπε-τη πράσον
σϱιχτ-ι σϱιχτε-τη ἱερεύς
σϱικτ-ι σϱικτε-τη γονεύς
σϱϱ(κ)-ι σϱϱκ-τη ῥεῦμα
σλυμβ-ι σλυμβε-τη μόλυβ.
σϱωπ-ι σϱωπι-τη ἄνθρακ.
σωσ-ι σωσι-τη φρέαρ

φοατ-ι φοατι-τη χώρα
φεϱ-ι φεϱα-τη βάττος
φιλ-ι φιλ-τη κλωστή
φιλδ-ι φιλδε-τη ἐλέρας
φτα(χ)-ι φτακ-τη κυδώνιον
φϱωϑ-ι φϱωθε-τη πλερις
φωκδ-ι φωκδε-τη συθμίν
ελπ-ι ελπε-τη κριθή
εστ-ι εστε-τη ὅστοον
χαϱ-ι χαϱι τη χαρά
χαϱθ-ι χαϱθε-τη κῆπος
χϱαπδ-ι χϱαπδε-τη φάττη
χϱεπ-ι χϱεπε-τη ἄγκιστρον
χενδ-ι χενδε-τη γένος
χϱιθ-ι χϱιθε-τη σφήξ
χϱεαθ-ι χεαθε-τη μοχλός
χλιστ-ι χλιστε-τη δάκτυλ
χλδ(κ)-ι χλυκ-τη γόνυ
χωϱ-ι χωϱε-τη λίθος
χϱωστ-ι χϱωστε-τη ὀρέξ
χαλμ-ι χαλμι-τη σπάος
χελ-ι χελε-τη ἀλεκτρυών
χηϱ-ι χηϱε-τη πρᾶγμα
χιϱ-ι χιϱε-τη κόλπος
χλιμβ-ι χλιμβα-τη ἄκανθα
χυσ-ι χυσε-τη πρόπαππος
κατσ-ι κατσε-τη ὑφαντής
καθ-ι καθι-τη ὀφθαλμία
κακδ-ι κακδε-τη κράσπεδον
κετσ-ι κετσε-τη ἐρίφεον

κηρω-ι κηρωε-τη κάνναβος
κρεμ-ι κρεμε-τη σταυρός
κριμβ-ι κριμβε-τη σκώληξ
κοσσ-ι κοσσε-τη γιασούρτι
κολ-ι κολλε-τη περιπολία
κομβ-ι κομβε-τη έθνος
κωδ-ι κωδε-τη χύτρα
κωκκ-ι κωκκε-τη κόκκινος
κωρμ-ι κωρμε-τη σώμα
κωλύμ-ι κωλύμε-τη άκμή
καρ-ι καρε-τη καθαρός
κελλω-ι κελλωε-τη πύον
κελλκ-ι κελλκε-τη ύελος
κεχ-ι κεχ-τη κόων
κεκζ-ι κεκζε-τη άμυνός
κικδ-ι κικδε-τη έκατόν
κυσσ-ι κυσσε-τη πίθος
κυλ-ι κυλλε-τη χυλός
κυφ-ι κυφε-τη μύξα
ηι-ι ηιε-τη πρίξιμον
ηρ-ι ηρε-τη άήρ
ηκδ-ι ηκδε-τη σαΐτα
θεω-ι θεε-τη κρυός
θερ-ι θερε-τη ντέρι
θετ-ι θετε-τη θαλασσα
θελ-ι θελλ-τη νεύρον
θεφ-ι θεφα-τη σύς
θεμ-ι θεμα-τη ταύρος
θεψ-ι θειμ-τη μέθυσος
θρεκ-ι θρεκ-τη έλαφος

διεσσ-ι διεσσε-τη κοιτίς
δημ-ι δημε-τη ζημία
δρυ(κ)-ι δρυκ-τη ξύλον
δημβ-ι δημβε-τη έδρυς
διαρ-ι διαρε-τη αίγοπρώλος
δρεμ-ι δρεμε-τη άποφράς
θεσ-ι θεσε-τη σάκκος
θελλω-ι θελλωε-τη κουκούτσι
θερμ-ι θερμε-τη σφάχτης
θο(κ)-ι θοκ-τη όνυξ
θυρ-ι θυρε-τη περίβολος
ταπ-ι ταπε-τη χύαθος
τραω-ι τραωε-τη βόθρος
τραρ-ι τραρε-τη δοχός
τελ-ι τελλε-τη τίλι
τερ-ι τερε-τη τέρι
τσεσσ-ι τσεσσε-τη ράμφος
τριμ-ι τριμα-τη νεανίας
τσιαω-ι τσιεω-τη τράγος
τιερ-ι τιερε-τη ύφάδι
τωλ-ι τωλλε-τη ψύχα
τωρω-ι τωρωε-τη αίδώς
τχω(ρ)-ι(ι) τχω-τη ίγκέφαλ.
ιλ-ι ιλλε-τη άστρον
ιχδ-ι ιχδε-τη στημόνι
ιρδ-ι ιρδε-τη ύπόλημμις
καρ-ι καρε-τη χύδος
κιαρ-ι κιαρε-τη πύρ
κιαρμ-ι κιαρμε-τη πυρκαϊά
κη(ρ)-ι κηρε-τη φωνή

τεκθ-ι τεκθε-τη αἴστρος
τοτ-ι τοτε-τη κύριος
χαλ-ι χαλε-τη ζάλη
χεμ-ι χεμε-τη πλήθος
σταφ-ι σταφε-τη ραβδὸς
στραλ-ι στραλε-τη πυρόλιθ
σταχ-ι σταχε-τη μανδρα
σοι-ϝ σοιε-τη γενεά
σκυτ-ι σκυτε-τη σκύτος
ταχ-ι ταχε-τη ἀξίνη
τκλαθ-ι τκλιθ-τη σκλαβὸς
τταχ-ι ττατε-τη ἀνάστημα
τταχ-ι ττατε-τη χλίνη
τεθ-ι τεθε-τη πεδιάς
τερ-ι τερε-τη ἔρις
τφριφ-ι τφριφε-τη σκώληξ
τφιες-ι τφιεφα-τη σφαχτὸν
τκημβ-ι τκημβε-τη βραχίων
ταιρτ-ι ταιρτε-τη ψυχή
τοθ-ι τοθε-τη κόσκινον
τορτ-ι τορτε-τη τύχη
τκοφ-ι τκοφικ-τη βακτηρ.
τωλ-ι τωλε-τη δοκὸς
τωρ-ι τωρε-τη ἄμμος
φρ ι φρε-τη πυρά
φχτ ι φχτε-τη λύπη
λαφ-ι λαφε-τη ἐμπλίαι
λοτφ-ι λοτφε-τη λάχμη
λοφκ-ι λωκε-τη διορυγή
λαφτ-ι λαφτε-τη δέξα

λεθ-ι λεσ-τη μαλλός
λεθ-ι λεστρα-τη πτῶμα
λεβ-ι λεβε-τή τοῖχος
λημθ-ι λτμτε-τη κουβάρι
λιτ-ι λιτε-τη βαλανιδιά
λι(χ)-ι λικ-τη λίνος
λητ-ι λοτε-τη δάκρυον
λος ι λοτε-τη παιγνίδιον
λυκθ-ι λυκθε-τη αὐλαξ
λυμ-ι λυμε-τη ποταμὸς
λυμθ-ι λυμθε-τη ποτάμιον
ραφτ-ι ραφτε-τη ῥάφι
ρετ-ι ρετε-τη ἐξορία
ριε ι ριτε-τη ἐρίζιον
ριετ-ι ριετε-τη δύκτιον
ραφ-ι ραφε-τη πλάτανος
ρεθ-ι ρεθε-τη στεφάνι
ρεμ-ι ρεμε-τη ψεῦδος
ρημβ-ι ρημβε-τη ἀκτίς
ριφ-ι ριφε-τη λωρίον
ροβ-ι ροβε-τη κτῆμα
ρουφ-ι ρουφε-τη σταφυλή
υλ-ι υλε τη ἄστρον
μαλ-ι μαλε-τη πθῶς
μαλ-ι μαλε-τη ὄρος
μελ-ι μελε-τη κέγχρος
μεντ ι μεντ-τη νοῦς
μεσ-ι μεσε-τη βαφὺς
μ(β)ρετ-ι μ(β)ρετε-τη ἄναξ
μηε-ι μηε-μη πῶλος

μηχ-ι μηχ-τη μωρέα
μιτ-ι μιτηρα-τη χρέας
μιλ-ι μιλι-τη θήκη
μοτ-ι μοτι-τη έτος
μοφ-ι μοφα-τη ψεύρα
μωτ-ι μωτι-τη σκώρ
μωστ-ι μωστι-τη μοδέστος
μωρ-ι μωρι-τη τείχος
ναε-ι ναει-τη φιλαρέσκεια
ναμ-ι ναμι-τη φήμη
ναχτ-ι ναχτι-τη πρεσβ
νδερ-ι νδερε-τη ύπόληψις
νιαν-ι νιανε-τη άνεψιός
νοτ-ι νοτι-τη καλύμβημα
νωρ-ι νωρι-τη κάλλος
νωχ-ι νωχι-τη ανάδοχος
νασσ-ι νασσι-τη είρκτή
καλ-ι καλι-τη κατάστασις
καν-ι κανι-τη πανδοχείον
κιλ-ι κιλι-τη σούβλα
κιλμ-ι κιλμι-τη λύπη
κιρ-ι κιρι-τη χάρις
κον-ι κονι-τη καπάδας
κω(κ)-ι κωκ-τη παλτόκι
ωρ-ι ωρι-τη δουλός
ωιλ-ι ωιλι-τη στόμαχος
ωρλ-ι ωρλι-τη ζέρις
ωστ-ι ωστι-τη στάχυς

ΚΛΙΝΤ' ΙΤΡΕΤΙΗ

Ιπαωρεσταρα εμηρορρειρα τη ηπαηρτιερμηβιτ φιαλήβιτ τη τρετηρι κλιντε ακητοκεκη κδη α, ε, ι, ζ, χ· εδ' ιορεσωρα εμηρορεια κδη ιχ, σι θιεν σασσιει·

ατκ-ω	ατκι-τη	ίρκατής
αρζ-ω	αρζι-τη	τόξον
αχ-ω	αχι-τη	ήχώ
βαρκ-ω	βαρκι-τη	κοιλία
θρι(κ)-ω (ι)	βρικ-τη	κέρας
βρισκ-ω	βρισκι-τη	ξυρός
ζιμ(κ)-ω (ι)	ζιμκ-τη	πεδικός
ζικ-ω	ζικ-τη	βίκος

ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Η άόριστος ονομαστική των μονοσυλλάβων λέξεων της τρίτης κλίσεως λήγει εις α, ε, ζ, χ· ή δε όριστική ονομαστική εις ικ, ως ακολούθως·

αλακ-ω	αλεκ-τη	γέρων	
αφαρ-ω	αφερ-τη	κατώφλιο	
αι(κ)-ω (ι)	αεκ-τη	κλωστή	
αφεκρ-ω	αφεκρ-τη	πρίγκιψ	
αιτακ-ω	αιτακ-τη	ίχθύς	
φτκ-ω	φτκ-τη	σβύνον	
γακ-ω	γακτρα-τη	αἷμα	
κα-ω	κε-τη	βοῦς	
κραχ-ω	κραχα-τη	ὦμος	
κρωτακ-ω	κρωτακ-τη	συμπθ.	
δε-ω	δερα-τη	θεός	
δερκ-ω	δερκε-τη	αὐχήν	
δρι(κ)-ω (ι)	δρεκ-τη	ἐλαφ.	
δε(τ)-ω(ι)	δετηρα-τη	γῆ	
θι(κ)-ω (ι)	θικ-τη	ἀγριογού	
τσαρκ-ω	τσαρκε-τη	κύκλος	
τρα(ρ)-ω (ι)	τραρε-τη	δόκὸς	
τρεγ-ω	τρεγε-τη	ἀγορά	
τιρκ-ω	τιρκε-τη	κνημίς	
τογ-ω	τογε-τη	πτυχή	
τσαιρκ-ω	τσαιρκ-τη	σκορπιός	
τεφκ-ω	τεφκε-τη	εὐωχία	
τογ-ω	τογ-τη	πτηνόν	
τι(υ)-ω	τι(υ)-τη	ὀφθαλμός	
τκακ-ω	τκακε-τη	αἰτία	
τελκ-ω	τελκε-τη	ἰτέα	
τταγ-ω	τταγε-τη	εἴσοδος	
τι(ρ)-ω (ι)	τιρηρα-τη	βραχὺ	
τταιγ-ω	τταιγε-τη	ἐρινύς	
τσκ-ω	τσκ-τη	σύντροφος	
τταγ-ω	τταγε-τη	χευφοξύλ	
λι(κ)-ω (ι)	λικ-τη	ἐλαία	
λακ-ω	λακε-τη	θηλεία	
ληκγ-ω	ληκγε-τη	ζωμός	
μι(κ)-ω (ι)	μικ-τη	ποντικ.	
μικ-ω	μικ-τη	φίλος	
μωκ-ω	μωκε-τη	μυόχλα	
κερκ-ω	κερκε-τη	πατρυιός	
κακ-ω	κακε-τη	δίκαιον	
κι(κ)-ω (ι)	κικ-τη	τέτρα	
ωλκ-ω	ωλκ-τη	λύκος	

Δετρη 1.

Το' ιστη βε ;

Βε ιστη κη ξηρτετησι ε' ξηρτετηση με μαφη κδη γολη εμηρικ ε' Δευτ.

Βετοκεμι α μαφμη βε κη τη θομι τη ξηρτετηκη, τη τηρηκη τη ξηρτετηκη ε θετημη τη ξηρτετηκη τη κθιωληση, τη σαασιστμε ε τη θκεστητη, δομηθηκη, θομι σηρ τηκη Ζοκη, α σαστσα, α σαφσα, Ζοτικ.

Βεια ε' Ζκυσητσρξετ ιστη τη μαφη κερι κη γωρ ε τ' εξηση μβη κραχ τη τικ ε τη θοτη, «τη μαφ, α τη κεμ κητη γωρ κδη σαιρτ τ' μ.»

Μβραασητσκετ' αδα μξη σκιμβ γθ' ερημε ξηρτετησι μεμαφη κδη γολη δευρικη, α τιατρη εακσκ σι ωρδηρσκ εδε διεταλιγα, κηιο φιαλ' εδευτα ε' Δευτ (Περηκδιση) κη θοτη κηοτω·

«Μοτ μαφο εμηρικ ε' Ζοτικ Δευτ τηκδ μβη τη κοτησαασι Ζοτη ε' δο βηκη σαριδι ατη τση μεφ εμηρικ ετικ μβη τη κοτη».

Εδ' αι κερι κ' ιστη βετωαρη, σι τη θεμι, κδη κδερ τη τσα τη κδεερη μβη κριε κη σωκη κη ιστη δηκη, α μβεσητωαρη τε αι, θωχετη Ζκυσηριστ Βε, δομηθηκη ιρετωαρ.

Βειλερητη ιακη κηρης βωλαρη ε δωχετη τση τη κδερητσκεκη τη σωκητσκηκη σηκητιμκ' ε εμηριτ' τυρε.

Δετρη 2.

Το' ιστη θα α θαιη;

Θα ιστη κη θεκδ σελκ λιμιστ α δετιτ σρεικωιτ κηρητστη σκσκηκη μβη κημβη σωρτει. Ιστη εακσκ κδη

Μάθημα 1.

Τί εἶναι ὅρκος ;

Ὅρκος εἶναι βεβαίωσις ἀληθείας διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ.

Ὁρκιζόμεθα ἢ καλοῦμεν ὅρκον ὅπως εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, καθαρὰν ἀμιγῆ ψεύδους καὶ ὅλον λέγομεν, δηλαδή, μὰ τὸν Θεόν, ἢ νὰ ἴδω τὸν Θεόν.

Ὁ ὅρκος τῶν Ἀλβανῶν εἶναι νὰ λάβῃ τις λίθον καὶ νὰ θέτῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ νὰ εἴπῃ, «νὰ πάρω ἢ νὰ ἔχω τὸν λίθον τοῦτον εἰς τὴν ψυχήν μου».

Ἀπαγορεύεται δὲ τελείως πᾶσα ψευδὴς διαβεβαίωσις διὰ τῆς ἐπικλήσεως τῆς θεότητος ἢ παντὸς ἄλλου τρόπου, ὡς ῥητῶς διδάσκει ὁ διδάσκαλος, ὁ θεῖος οὗτος λόγος τοῦ Θεοῦ, ἔχων ὡς ἑξῆς·

«Μὴ λάβῃς τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ· διότι δὲν θέλει ἀθωώσει ὁ Κύριος τὸν λαμβάνοντα ἐπὶ ματαίῳ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁρκισμένος, τρόπον τινά, εἰς τὴν τιμήν του νὰ ἐκτελέσῃ ἐμπεπιστευμένον τι ἄξιωμα λέγεται Ἀλβανιστὶ Βέης, δηλ. πιστός.

Οἱ Βέηδες εἶναι ἄνδρες εὐγενεῖς καὶ πρέπει νὰ φιλοτιμῶνται νὰ πραγματοποιήσωσι τὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος αὐτῶν.

Μάθημα 2.

Τί εἶναι πόρος ἢ πορθμός ;

Πόρος εἶναι μέρος ἀβαθὲς ποταμοῦ ἢ θαλάσσης ὁπόθεν οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ περάσωσιν ἀντιπέρας πεζοί. Συνήθως εἰς τοιαῦτα μέρη ὑπάρχουν καὶ πρόβεια

κητα βεκδετη ηηκδεκη ξαρκα βαιταρε σηρ τη τκοκηκη ωδηταρητη, εδε κηρης ξαιταρη α ξαρκαρη, τωκε σωκωαρη μβη κητη εακατ.

Φιαλα αρβηρορε δελ ·κρα θηκμα ξετε ξαιτη-α εδε κα γεριτι με κδριτσε γηημωαρηκη φιαλη ·ταλακττεκη vin τση δαμηθστη ωδη, εδε με γιθη φρηγιστετη baie baia bay τη τοηλατ' εδ' ατο δαμηθκη κη γιθ δεττ εδε ωιτρα τελκε αρρη τοκτσ τη ξαιτωρα ·κρα κηρηειτη μβη κημβη.

Δτηρη 3.

Το' ιστη ξι α εξε;

Βε ιστη κ' εαιελη σωληση α εορωτ με κη τσεση μιαρτ εροττη σηρ τη ρωχωρη. Ν'α οξετη, κωρ ωξικη σωλατη σιαρ' ατυρι, δαλήκη σωλικθ τη τοηλητή φτεκ' ε βηκεκη εοτ'αεη. Οξετη εδε εοτ'αετητη ιακη τη μιρ' ωσκιμ σηρ κηρηειτη. Δεταρ' ε' Πασκηξετ ικγξεκηκη τη κωκε σηρ κωλτιμ τη δερδωριτ γακωτ Κριστιτ τωκε ωβτηρη κωρβακ τη τσητσκη κηρηειτη κ'α μηκατι.

Δτηρη 4.

Το' ιστη ξι α ξιμη;

Βε ιστη κ' ιξοτηλ λυμβ τση βηκηκη κσστσταρητη α ξρεστσταρητη σηρ τη ωιτσκηκη κσστστετη α ξρεστσταττη. Βιρα ιακη εδε ρηιμιμετη κη σκιερ σακρμεκδα με σλορ α με χυκ δεκη κη τ' εδηχμοκ' ε τ' εσηρχασκη σηρ τη μας μξη γι φαρηκη.

Πασωκωαρ' αρα ε σακωιτδωρη κσστσι κωκη βηκ σεμα, σο θεχεκη δριεατη εδε βηκεκη κωτσωρα. Κητσω ιστ' εδε κειριω ισακδεηρτωρ' εδ' ισακμβησμτωαρη κωκ ιστ' ιδωχωρη κδη βατσκηγηκδιε.

πρὸς διαπόρθμευσιν καὶ πορθμεὺς ἐπὶ τούτου ἐνασχολούμενος.

Ἡ ἀλβανικὴ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ ῥήματος ἔφτε θαιτη-α καὶ ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ἀναγραμματισμένην ἰταλικὴν λέξιν via σημαίνουσαν ὁδὸς, καὶ μὲ τὰς φραγκικὰς λέξεις baie, baia, bay, αἵτινες καὶ αὐταὶ σημαίνουσι κολπίσκον θαλάσσης καὶ ὕδατα ῥηχὰ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν βαθὰ πιζῆ παρ' ἀνθρώποις.

Μάθημα 3.

Τί εἶναι αὐγόν;

Εἶναι γέννημα ὄρνιθος ἢ πτηνοῦ μὲ φλοιὸν ἀρκετὰ στερεὸν ὅπως διατηρηθῇ ἀβλαβές. Ἐκ τῶν ὠῶν ἐκκυλάπτονται καὶ αὐξανόμενοι νεοσσοὶ γίνονται ὄρνιθες. Τὰ ὠὰ ὡς καὶ τὰ ὀρνίθια εἶναι καλὰ πρὸς τροφὴν τῶν ἀνθρώπων. Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα τὰ βάφουν κόκκινα πρὸς ἀνάμνησιν τῆς χύσεως τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ὅστις γενόμενος θυσία ὅπως σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τῆς ἁμαρτίας.

Μάθημα 4.

Τί εἶναι ἀμβολὴ ἢ αὔλαξ;

Ἀμβολὴ εἶναι μικρὸν ῥεῖθρον διὰ τοῦ ὁποίου οἱ κηπουροὶ καὶ οἱ ἀμπελουργοὶ ποτίζουσι τοὺς κήπους καὶ τοὺς ἀμπελῶνας των. Αὔλακες εἶναι ἐπίσης καὶ ὅτι τὸ ἄροτρον κάμνει διὰ τοῦ ὑνίου σχίζων τὴν γῆν πρὸς καλλιέργειαν αὐτῆς ἵνα δεχθῇ τὸν σπόρον.

Ὁ ἀγρὸς ἄνευ καλλιεργίας καὶ ὁ κῆπος ἄνευ ποτίσματος δὲν κάμνουσι καρπὸν ἀλλὰ ξηραίνονται τὰ δένδρα καὶ γίνονται κούτσουρα. Τοιουτοτρόπως καὶ ὁ ἄνθρωπος ἄνευ παιδείας καὶ μαθήσεως δὲν εἶναι χρήσιμος εἰς τὴν κοινωνίαν.

Δεηκι εδε ιω διεκμ γηαμα τση τη βηκεκι τη δω-
χωρη κδη κοχη τωακι, σε ασε κδριτε δο μβετεκι σι
δρω τη θατη τση δωχεκη κωτσωρα.

Δεηση 5.

Τσ' ιστη δι; Δι ιστη κη καρση φαρτ εδημητωαρη εδ'
αρρη κη σαβιωρη τε κηησιτη τη κυτεττοιμετη. Δια
ωφιο γιθη λιτ α δριση βηκ μαλιττη φαρη τη θατη δε
τσαγαδε. Κωδοτκελ κημβα ε' δισση βαι κωκη βχετση
Λο μιστ' εσαι ασ λήκωρα, ασ κδυμητστη ασ κιμετ'
εσαι ιακη κακη τη θηλδερα σι τη δελεση. Δια ιστη
καρσ' εαγηρ' εδ' εκεκε. Ιστη κηαηισα αρα θιτε' μαλεθετ
εδε δρυμηκθετ σιωσε χα γιθη φλετη τ'εγηρη α τη βωτη
ε δωχετη τη χωμαλοκετη κτα φακεα ε' δευτ σεσσε
δωκετη σι κη δισβηλ' ιρορμηκθερη.

Δεηση 6.

Τσ' ιστη δρι; Δρι, σηηβετσμη, ιστη δεγ α ε' θρεστηση.
Θρεστα βηκ σωμη θρι τη τσηλατη τη μητηοωματη
ιακη τη σκσωμα εδε τη σακθηλδερα. Νδη σηηρμεσ τ' ατυ-
ρεθετ αδα ιακ' εδε σωμη τη θηλδερα ε τη σμηρθηκα,
τη τση λατη βωιαρι δωχετη τ' ικοχκη ε τ' ικηροκη
ε τ' ιρωακη ωηο τ' ι ιαπηκηκη σιμα τη μιρα, ε τη λι-
γατη τ' ιωρισση ε τ' ιστερη ιατστη σι τη σακθηλδερα.
Κηστω εδε βατσκηηκδεια, σι σιματ' ε' θρεστηση, κα
σωμη σκεσα τη μιρα ε τη θηλδερα τη τσηλατη δωχετη
τ' ικηροκηροκη ε' ιρωακη, ε σωμη τη κηκια ε τη σακθη
λδερα τη τσηλατη δωχετη τ' ιωρεση ε τ' ιστερη ιαστη
ωηρ τη σηηρθοδσκεκη ε τη μβαροκεκη τη μιρατη.

Μάθετε λοιπὸν, τέκνα, γράμματα ὅπως γίνησθε χρήσιμοι εἰς τὴν ἐποχήν σας, ἄλλως θὰ μείνητε καὶ σεῖς ὡς ξύλα καὶ τσουρέα.

Μάθημα 5.

Τί εἶναι 'γίδα ; Γίδα εἶναι ἓν ζῶον πολὺ ἐπιβλαβὲς καὶ σχεδὸν ἄχρηστον εἰς τὸν πεπολιτισμένον ἄνθρωπον Ἡ 'γίδα καταστρέφει πᾶν φυτὸν καὶ θάμνον καὶ κάμνει τάφρη καταξηρὰ καὶ ἄγονα. Ὅπου πατεῖ τὸ πόδι της 'γίδας χορτάρι δὲν φυτρώνει. Οὔτε τὸ κρέας τῆς 'γίδας, οὔτε τὸ δέρμα, οὔτε τὸ γάλα, οὔτε αἱ τρίχες αὐτῆς εἶναι πάσαν χρήσιμοι ὅσον αἱ τοῦ προβάτου. Ἡ 'γίδα εἶνε ζῶον ἄγριον καὶ φθοροποιόν. Εἶναι ἡ καταφορὰ τῶν ἀγρῶν, τῶν ὀρέων καὶ δρυμώνων, διότι καταστρέφει πᾶν φύλλον ἥμερον ἢ ἄγριον, καὶ πρέπει νὰ ἐξοντωθῇ ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς διότι φαίνεται ὡς διάβολος μεταμορφωμένος ἐπὶ τῆς γῆς.

Μάθημα 6.

Τί εἶναι κλῆμα; Κλῆμα, ἰδίως, εἶναι κλάνος τῆς ἀμπέλου. Ἡ ἄμπελος φέρει πολλὰ κλήματα ἅτινα τὰ πλείστα εἶναι ἄκαρπα καὶ ἄχρηστα. Μεταξὺ αὐτῶν ὅμως ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ χρήσιμα καὶ καρποφόρα ἅτινα ὁ γεωργὸς πρέπει νὰ τὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ τὰ περιποιῆται καὶ νὰ τὰ διαφυλάττῃ ὅπως τῷ δώσωσι καρπὸν καλόν, τὰ δὲ ἄχρηστα ν' ἀποκόπτῃ καὶ ν' ἀπορρίπτῃ ὡς φθοροποιά. Οὕτω πῶς καὶ ἡ κοινωνία, ὡς τὸ κλῆμα, ἔχει πολλὰ μέλη καλὰ καὶ χρήσιμα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ τὰ περιποιῆται καὶ προφυλάττῃ καὶ πολλὰ ἄχρηστα καὶ φθοροποιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ τὰ ἐκκόπτῃ καὶ τὰ ἀπορρίπτῃ διὰ νὰ εὐδοκιμοῦν τὰ καλά.

Δεηρη. 7.

Τοη σημωκδη ιστη λια;

Λια ιστη κη σημωκδ' εκεκε εδ' εβδεστηλη, ετοηλα γηρκετ, χγα κεκησια εσαι εμαδεα ιαξωκη βεκωρι, κη τη κα βακοκη ε τη κα ομακη Ικηεστι τη μοσ εκδελεμμη. Ικωσηριοτ ιαδοκη λι, σε ιστη σι κη φαρη λι ομμβωλακη εδ' ιεεεη σι μορτιη, εδε λε σικα τηεεα κδη φακι κωρ τηροκετη. Τσα κηρης τη μιρη σωκωακη τωμη τη τσελη κη κδαιφαφμηκ κωκόρ' ασαι κη τη σαητοκη κηρηεια χγα εσακτα μορτια εσαι. Νακι κηιο σημωκδη σ' ιστη ακι' εκεκε σι ιο μητηρσαρα σιωσι μβολαστικη κηρηειτη εδε κωκη σησσκηκη τωμη χγα ικεκι μαρας' ισαι.

Δεηρη 8.

Το' ιστι χιε;

Χιε ιστη κ' εβγηλη σκαμηση δριτηση, α κ' εμβαιτωρη φημβαδεε δεελιε. Κηστω κδη δαλη μιεσδιτη ατσ ακατ' ε' κωρμιτ τ' ηκη τοη σ' ικδριτηκ δεελι βηκηκη χιε, εδε κηιο χεια δωκετη σηρδε ε κα μεφ σασσεε κωρ ετσιμη.

Κηστω εδε κατα ιστη κη χιε εμαδε σεισσε κωκη δωκετη δεελι φαρε κδ' ατη κοχη, εδε βακδα ε' δευτ τοη κωκ' εσεχ δεελι γηκδετη κδη χιε, α κδη κατη.

Τη κηιατη σακοκιτη τακα, εημηριμε, τη σαιτωριτη, φιαλήμεργησια, φιαλήμμυρδαρια, ε τητιεσα, ιακη σο σι κη χιε κδη κεξι ε δο τη κα μαεηκη σασσεε κηρη κδη ξαφ τωκε σωκωαρη κδη κεξε σωμη σικηλιμε εδε τη δημβωρα τη κστα, κδη μοσ ιλήρσιμη κδη διαλήρι τηλη σρει μβηρσιμι εδε μιρηφιτωριση.

Μάθημα 7.

Τί νόσος εἶναι ἡ εὐλογία ;

Ἡ Εὐλογία εἶναι μία νόσος κακὴ καὶ θανατηφόρος, ἥτις ὡς ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῆς δριμύτητος ὠνομάσθη οὕτως Ἑλληνιστὶ ὅπως εὐλογήσῃ ἡμᾶς ὁ θεὸς ἀπὸ ταύτην τὴν βγάλωμεν. Ἀλβανιστὶ δὲ ὠνομάσθη λίνος, διότι εἶναι ὡς λινόσπορος στρογγύλη καὶ μελανὴ ὡς θάνατος, καὶ φέρνει κηλίδας μελανὰς ἐπὶ τοῦ προσώπου ὅταν θεραπευθῇ. Καλοὶ ἄνθρωποι κατέγνωσαν πολὺ καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς ὅπως ἐφεύρωσι τὸ ἀντιφάρμακον αὐτῆς καὶ οὕτως ἔσωσαν τὴν ἀνθρωπότητα ἐκ τοῦ βεβαίου αὐτῆς θανάτου. Τώρα ἡ νόσος αὕτη δὲν εἶναι τόσον δριμεῖα ὡς πρότερον διότι ἐμβολιάζονται οἱ ἄνθρωποι καὶ δὲν ὑποφέρουν πολὺ ἐκ τῶν κακῶν αὐτῆς ἐπηρειῶν.

Μάθημα 8.

Τί εἶναι σκιά ;

Σκιὰ εἶναι μικρὰ ἀποχὴ φωτὸς, ἢ ἐμπόδιον τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Οὕτως ἐν πλήρῃ μεσημβρίᾳ τὰ μέρη τοῦ σώματος ἡμῶν ἅτινα δὲν φωτίζει ὁ ἥλιος σχηματίζουσι σκιάν, ἡ δὲ σκιὰ αὕτη φαίνεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ μᾶς παρακολουθεῖ βαδίζοντες.

Ὡσαυτοτρόπως καὶ ἡ νὺξ εἶναι μία μεγάλη σκιὰ διότι κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν δὲν φαίνεται ὁ ἥλιος διὰ τοῦ ἑνὸς μέρους τὸ ὁποῖον δὲν φωτίζει ὁ ἥλιος εὑρίσκεται ἐν σκιᾷ, ἢ ἐν νυκτί.

Τὰ ἐλαττώματά μας, ἡ ὀργὴ, ἡ ὕβρις, ἡ κακολογία, ἡ αἰσχρολογία εἶναι ὡς σκιὰ εἰς ἡμᾶς καὶ θὰ μᾶς παρακολουθοῦν μέχρι τοῦ τάφου προξενοῦντα εἰς ἡμᾶς πολλὰς λύπας καὶ ἀδημονίας ματαίας ἂν δὲν τὰ ἐγκαταλείψωμεν νέοι ὄντες διὰ τῆς παιδείας καὶ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς.

Φιαλα δυπηρεζιερμα τη δυτηση κλιντι, τωνιτωρη μβη τη πρασμεκη πηρεζιερμη, ρωσκηκη τον'ετυρι εδι χθη τη πηριερατη ζιερα, σι θιεν πατσιε.

Λέξεις διπύλλαβοι της δευτέρας κλίσεως, τονιζόμενοι επί της ληγούσης, τηρούσι τον τόνον αύτων και επί των πλαγίων αύτων πτώσεων, ως ακολούθως.

αγα-ι αγαλαρη-τη ἀγὰς
αδετ-ι αδετε-τη συνήθεια
αεατ-ι αεατι-τη ἄδεια
αλβαχ-ι αχετη πετσλωτής
αμβαρ-ι βαρι-τη σιτοβολών
αργατ-ι γατε-τη ἐργάτης
αργηνδ-ι γηνδετη ἄργυρος
ασκερ-ι ασκερι-τη στρατὸς
αχυρ-ι αχυρι-τη ἀχυρών
βαβα-ι βαβακ-τη ἀδδᾶς
βακαλ-ι καλετη πανοπωλ
βακτσιο-ι τσιο-τη δίωρον
βακηρ-ι κηρι-τη χαλκὸς
βαλγαμ ι γαμετη ῥάχαλον
βαλτσαμ-ι μετη βάλσαμον
βαχδιλ-ι δίλετη ἀγροῖκος
βαχδιδ-ι δίδετη πανδίδος
βαρωτ-ι ρωτε-τη πυρῖτις
βαιταρ-ι βαιταρετη ποιητὴς
βεχαρ-ι βεχαρε-τη ἔαρ
βιρβιλ-ι βιρβιλι-τη ἀηδὼν
βικαρ-ι βικαρι τη δίδυμος
βρασιμ-ι βρασιμι-τη ζύμη
βωζιμ-ι βωζιμε-τη πηγὴ
βωλαζ-ι λαζι-τη εὐγενὴς
ζατακ-ι ζατακι-τη πατρὶς
ζιρτιωτ-ι τωτι-τη ἀριτὴ
ζηπζιμ-ι ζηπζιμε-τη θέα
καγακ-ι καγακι-τη ταὼς
καλατ-ι λατιτη ἀνάκτορον
καλαρ-ι λαρι-τη ἄπλητος
καλδεμ-ι δεμι-τη κολάνι
καμεντ-ι καμεκ-τη ἄνους
καρισ-ι ρισι-τη παράδεισος
κεζωλ-ι ζωλε-τη κεζούλι
κηλκιμ-ι κιμε-τη ἀρέσκεια
κιλεκ-ι λεκι-τη κέλευς
κιλικ-ι λικι-τη ἄψινθος
κιλαζ-ι λαζετη ἱπποφορβός
κιχδιμ-ι διμι-τη μετάνοια
κιρβαχ-ι βακι-τη ζωύφιον
κασαρ-ι κασαρε-τη ἀγορὰ
κλαζ-ι φηκ-τη ἐφαπλωμα
κηρδισ-ι δισι-τη ἀρθρίτης
κερτσιμ ι τσιμε-η βόστριξ
κεσκιρ-ι σκιρι-τη κεσκίρι

αιαερ-ι αιαερε-τη πέπερις
αιτσιαχ-ι χε-τη πιτσούνι
αιρωαχ-ι ρωχε-τη πιρούνι
αηρτιμ-ι τιμε-τη ὑκνηρία
αοοτιμ-ι τιμε-τη πτῶσις
φιδαχ-ι δαχε-τη φυτάριον
φιλιρ-ι λιρε-τη συναίσθησις
φιλδζαχ-ι χε-τη φιλτζάνι
φιτιλ-ι φιτιλε-τη φυτίλιον
φιτιμ-ι φιτιμε-τη κέρδος
φιλιχ-ι φιλιχε-τη συγγενὴς
φωδολ-ι λε-τη ὑπερήφαν.
φωφιν-ι φωφιχε-τη φωλεά
φωστακ-ι κε-τη φουστάνι
φωταρ-ι ταρε-τη πεδινὸς
φτσταρ-ι ταρε-τη χωρικὸς
ιμακδ-ι κδε-τη ἐριαλτὴς
ιργατ-ι γατε-τη ἐργάτης
ιργιγκδ-ι γκδε-τη ἄργυρος
ιργιμ-ι ιργιμε-τη κουνιδα
ιντακφ-ι τακφε-τη ἐπιθυμία
γαζεσ-ι εσσε-τη κίνδυνος
γαρακ-ι κε-τη ἀντιπάθεια
γημιμ-ι ιμιε-τη χαρὰ
γηλεσ-ι λεσσε-τη γλῶσσα
γηρδετ-ι τετε-τη κοτσιδα
γογολ-ι γογολε-τη λαμία
γομαρ-ι γομαρε-τη ὄνος
γωλτσιμ-ι τσιμε-τη λύπη
γωμιαχ-ι μιαχε-τη λάρυγξ
γερδαχ-ι κε-τη περιδέραιον
γεριζ-ι ες-τη ὑδραγωγεῖον
γημιμ-ι γημιμε-τη βροντὴ
γιτσχ-ι γιτσχε-τη γεῖτων
γμαρ-ι ρε-τη μυζιθροπωλὶς
γιζδαρ-ι δαρε-τη γιζδάρης
γοβαρ-ι βαρε-τη ταχὺς
γωμαο-ι σε-τη νησταλέος
καθαλ-ι ξαλε-τι φλογέρα
καχαχ-ι χαχε-τη λέβης
καλαμ-ι λαμε-τη κάλαμος
καλεμ-ι λεμε-τη κόνδυλος
καλκαχ-ι κε-τη πανοπλία
καλωσ-ι σε-τη τύπος
κακαλ-ι κακαλε-τη διάρυξ
κακδαρ-ι δαρε-τη καντάρι
κακχαχ-ι καχχε-τη κανὼν
καωρ-ι καωρε-τη γκιαούρης
κοαρ-ι ραρε-τη ῥόπαλον
κοαχ-ι χαχε-τη κόπανος
καραθ-ι ραθε-τη κάρταλος
καρωσ-ι σε-τη καρπούζι
κατωκδ-ι κδε-τη χωρίον
κατοωσ-ι σε-τη τσυλούμι
κατσι-ι τσιε-τη ἐρίφιον
καφας-ι ες-τη δικτυωτὸν
κηληφ-ι ληφε-τη θήκη
κηρδιοτ-ι οτε-τη σπόνδυλ.
κηρτσελ-ι λε-τη βλαστάρι
κοκοτ-ι κοτε-τη πετεινὸς

Τε' ιστη Αγα;

Αγα ιστη κη τιτηλη μ' εσστηρμε κγα τη Βεωτ. Κλασε φιαλα τη δαλη κγα γηρειστεα θηκμα άγω, άγίς, δι άγὰς, δομηθηκη, ωδηδηφτεστης, καμεταν, αι κερι κη ξετε απηραρα ε χελκ τριματα κγα αρασα. Κ κλασε μετα τη ιστη φιαλη τωρκιετε.

Κηρηςιτ κδη τη βιμητιτη ε τ' ερηρσιτη καλ τη τυρι κδαχειοις κηρη κγα κατρι αρει ερηρατη κιδιμετ εδε απημετ' ετυρι. Κητο απημετη οιχειοις αι ξερτωτε κγα τη τωμητιτη κηρης.

Τσα μιρκη ασσκε τ' ερηρικη βιτηρικ' αι ωλκωτ ε τσα δελαπηρρικη βιμηρικ' ε δελαπηρησ, ε τη τιερη τη τιερα βιτα, ασσ κιδιμετ αρει τσηλιτ ισικ μαφη, αι κηιο σωκη δωκετη κδηρμια τη απηρξικδησατη φαρατ' αι Αμερικιση, μβη τσηλατη κηρι θωχετη Τερακικη ε κατρι Ωλκ.

Κητο αδετετη μβαιτι εδε εμεμεια κητετηρια κηρη μαπη σοτ, τωκε ξηρη εμηρικ κηριτ Βαρακ εδε κατριτ Κακτ.

Νωκ ιστη μιφη τη μβηκωτωρισειμη διελμετη ταικη α τ' ωξημη κδη επμηρη τη τυρι κδειμηκ' ε' ωκηρισση εδε μικηπαρησιση τωκε ξεσωρη ατα με φρβα τη σπρειτα, αι τιωμη κηρης βηκηκη, τωκε κωλωαρη κητοτω κδη επμηρη τη τυρι μαδητικη εδε κοτημβωρησικη απο τ' ιξεσιμη κιειδιμιοτ κη τη μαφηκη αδετ τη ιικη τη κιεσιμ, τ' ωλητη ε τη βωτη, κη τη βηκεκη τη μιρη ε τη δωχωρη κητετσρι κωρ τη φιτεκη.

Τί εἶναι Ἀγάς;

Ἀγὰς εἶναι τίτλος κατώτερος τοῦ Βέη. Ἴσως ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ ῥήματος ἄγω, ἀγὸς, καὶ ἀγὰς, σημαίνουσα ὁδηγὸς, ἡγέτης προπορευόμενος καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του. Ἴσως πάλιν νὰ ἦναι λέξις τουρκική.

Οἱ ἄνθρωποι ἐν τῇ φυσικῇ καὶ ἀγρίᾳ αὐτῶν καταστάσει διεκρίνοντο διὰ τῶν ἀγρίων αὐτῶν ὁρμῶν καὶ παθῶν. Τὰ πάθη ταῦτα ἐθεωροῦντο ἀρεταὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν.

Οἱ μὲν ἐμιμοῦντο τὴν ἀγρίαν θηριωδίαν τοῦ λύκου, οἱ δὲ τὴν πονηρὰν φύσιν τῆς ἀλώπεκος καὶ ἕτερος ἕτερον τῶν ζώων, κατὰ τὴν ὁρμὴν τοῦ πάθους δι' οὗ ἐκυριεύοντο, ὡς τοῦτο εἰσέτι συμβαίνει μεταξὺ τῶν αὐτοχθόνων φυλῶν τῶν Ἰνδῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὁ μὲν καλούμενος Ἱέρακ, ὁ δ' ἕτερος Λύκος.

Τὰς ἕξεις ταύτας διετήρησε καὶ ὁ ψευδοπολιτισμὸς μέχρι σήμερον, καλῶν τὸν μὲν Βαρῶνον τὸν δὲ Κόντην

Δὲν εἶναι καλὸν νὰ ἐνθαρρύνωμεν ἢ νὰ ἐμπνεύσωμεν εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν τὸ αἴσθημα τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς φιλοπρωτείας ἐνδύοντες αὐτὰ πολυτελῶς, ὡς τοῦτο πράττουσι πολλοί, ἐνσταλάζοντες οὕτω εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν τὴν ὀίησιν καὶ τὴν ἀλλαζονίαν. Ἀλλὰ νὰ ἐνδύωμεν αὐτὰ σεμνοπρεπῶς ὅπως συνηθίσουν νὰ ὦσι σεμνὰ ταπεινὰ καὶ πράα, ὅπως γίνωσι καλοὶ καὶ χρήσιμοι πολῖται ὅταν μεγαλώσουν.

Το' ιοτ' αδετ ;

Αδετ ιοτη κη φιαλή τωρκιοτι, απο φιαλα καλιτε σκυαητατοε ιοτη εακοκ, δομηθηκη, κη δηρμιμ ιμαθ κδη κη σωκη.

Κωρ κερι σωκοκ τωμη κακη κδη κη εακατ α διτωρι, α κδη κη μεκδωρη τη γαλήση α τη ροκιση, μεη αδετ κδη κηιο σωκη, εδε κηιο καμα βηκετη κ' αδετ ιωαδαλτωρη κη' αι.

Κωρ μαρμη τη μιρη αδετε, σε οι τη ιεμι μικηεωκητορη, μιρημεκδιησμη, καιδεαρη, γηειμταρη ε κεσηταρη, κητο αδετε ιακη τη μιρα ε τη σηλιδιρα τε κεδε, εδε τη κιρμα τε ατα κη κα σρακητοκεκη.

Πο κωρ μαρμη καμα εδ' αδετε τη λιγα, σε οι τη ιεμι τη σηρτωτμη, τη δωκακαιμησ, τη καρτηλοεμησ, τη δηρησιμησ ε τη τιερα λιγησηρα, κητο ιακη τη σαστηλκιμα καμα τε κεδε εδε τε ατα κη κα δηκηκη σρακη.

Τη μιρατη αδετε εδε καματη τοκα, σι εδε τη λιγατη εδε τη σηιεμετη, εικεκη κγα εμιρα α κγα ελιγα βακοκηδαιτωρια. «Δηρτομη με τοηλήκη δετε τη τη θομ σε τοηλι ιε» θοτη κη σραλήεη.

Κωρ τη μαρμη εακοκε τη λιγα ιοτη εαχμετομε σαστατ τ' ιοηρλαργοιμη ατο σεισοε κα βηκεκη θο ε μιτο κτε κεδε. «Μιοτη κγα θοι ε' κδακετη» θοτη κη σραλήεη. Κητοτω ιοτη εδε με εακοκετη, ε' κδακεκη δοτ κγα δετηχεια ιοκη σαστατ.

Πρακδατ δωκετη κη τη ρωκεμι με τοηλήκη βακοκησηρεδεμι εδε τ' ικημη τη λιγατη βακοκηδαιτωρατη εδε τη σηρκηρκομη τη μιρατη.

Τί εἶναι συνήθεια;

Ἡ λέξις αὕτη εἶναι τουρκική, ἡ καθ' αὐτὸ ἀλβανικὴ λέξις εἶναι εἰκών, σημαίνουσα συνήθειαν, ἤτοι μεγάλην ἕξιν εἰς ἕν ἔργον.

Ὅταν τις κατασχύνεται διὰ πολὺν καιρὸν εἰς μίαν τέχνην ἢ ἐπιστήμην, ἢ εἰς τρόπον τινὰ τοῦ ζῆν καὶ διάγειν, ἀποκτᾷ ἕξιν εἰς τοῦτο καὶ ἡ ἕξις αὕτη γίνεται συνήθεια δυσεξάλειπτος, ἡ δευτέρα φύσις εἰς αὐτόν.

Ὅταν ἀποκτῶμεν καλὰς συνηθείας, δηλ. εἰς τὸ νὰ ἤμεθα φιλεργοί, φιλόφρονες καὶ περιποιητικοί, εὔθυμοι καὶ ἥσυχοι, ταῦτα εἶναι καλαὶ καὶ εὐάρεστοι συνήθειαι εἰς ἡμᾶς καὶ εὐχάριστοι εἰς τοὺς πλησιάζοντας ἡμᾶς.

Ὅταν ὅμως ἀποκτῶμεν κακὰς ἕξεις καὶ συνηθείας ὡς τὸ νὰ καπνίζωμεν, νὰ χαρτοπαίζωμεν, νὰ μεθοκοπῶμεν καὶ λοιπά, ταῦτα εἶναι δυσάρεστοι συνήθειαι εἰς ἡμᾶς καὶ ἐχθραὶ εἰς τοὺς πλησιάζοντας ἡμᾶς.

Αἱ καλαὶ συνήθειαι καὶ ἕξεις ἡμῶν, ὡς καὶ αἱ κακαὶ καὶ ἐλέθριαι, ἀποκτῶνται ἐκ τῆς καλῆς ἢ κακῆς συναναστροφῆς. «Δεῖξον μοι μὲ ποῖον πηγαίνεις νὰ σοὶ εἴπω ποῖος εἶσαι», λέγει μία παροιμία.

Ὅταν ἀποκτήσωμεν κακὰς ἕξεις εἶναι δύσκολον ἔπειτα νὰ τὰς ἐκριζώσωμεν διότι ἑνώνονται καὶ γίνονται μία φύσις μὲ ἡμᾶς. «Τὸ νύχι», λέγει μία παροιμία «δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὸ κρέας», οὕτω εἶναι καὶ μὲ τὰς συνηθείας, δὲν χωρίζονται εὐκόλως ἀπὸ ἡμᾶς μετέπειτα.

Ὅθεν πρέπει νὰ προσέχωμεν μὲ ποίους συναναστρεφόμεθα, καὶ νὰ ἀποφεύγωμεν τὰς κακὰς συναναστροφὰς καὶ νὰ ἐπιζητῶμεν τὰς καλάς.

Φιαλα δυσηρεΐερμα τοκισωρα μβη τη παρηφρασμενη σηρεΐερμη ρωσκηκη τον' ετυρι εδε κδη τη αριερατη βιερα, σι ξιεκ σασσιε.

Λέξεις δυσύλλαβοι τονιζόμεναι επί τής παραληγούσης συλλαβής φυλάττουσι τον τόνον αύτών καί εις τάς πλαγίας πτώσεις, ώς ακολούθως·

αικη-α αικα-τη ἀρρόγαλα
αρη-α αρα-τη ἀγρὸς
αρκη-α αρκα-τη κιβωτὸς
αρμη-α αρμη-τη ὅπλον
αχη-α αχα-τη κάρυον
ακδη-α ακδα-τη ἐπιθυμία
ακη-α ακα-τη ἄκρα
βαβη-α βαβα-τη μέλημα
βαττη-α βαττα-τη ῥάπισμα
βαθη-α βαθα-τη κύκλως
βαθρη-α θρα-τη νάρκισσος
βαλη-α βαλα-τη σφαῖρα
βαλττη-α βαλτα-τη λάσπη
βαχη-α βαχα-τη φορτεῖον
βακδη α βακδα-τη μέρος
βεβη-α βεβα τη βρέφος
βειτη-α βειτα-τη ποιήσις
βιστη-α βιστα-τη πίστις
βρικη-α βρικα-τη βράκος
βλιττη-α λιττα-τη μέλισσα
βρηττικη-α κα-τη χελώνη
βιβη-α βιβα-τη ἀλκυών
βιβλη-α βιβλα-τη βίβλος
βιτη-α βιτα-τη θηρίον
βιλη-α βιλα-τη θυγάτηρ
βρωμη- βρωμα-τη πάχνη
βρικη- βρικα-τη πλευρὰ
βρηκγη-α γα-τη βρογχίτης
βυμη- βυμα-τη φυτὸν
βυση α βυσα-τη δήμιος
βυζη α βυζα-τη βοῦζα
βορη-α βορα-τη χιὼν
βοττη- βοτα-τη χῶμα
βοττη α βοττα-τη μπότα
βολβη-α βολβα-τη συμβὰν
βυλη- βυλα τη ἀφαιδρὸν
βουκη-α βουκα-τη ἄρτος
βωτη-α βωτα-τη βάτη
βωση-α βωσα-τη χεῖλος
βωτρη-α βωτρα-τη κύων
βρωμη-α βρωμα-τη ζύμη
βωβη-α βωβα-τη φύσητρον

βωβλη-α φλα-τη κόλαφος
ξαση-α ξασα-τη ζέστη
ξατρη-α ξατρα-τη ἐστία
ξαρδη-α ρδα-τη φυλακή
ξαλη-α ξαλα-τη κῦμα
ξαιτη-α ξαιτα-τη θρῆνος
ξαιση-α ξαισα-τη κόρη
ξαρκη-α ξαρκα-τη βάρκα
ξιδρη-α δρα-τη καρδάρα
ξιλη-α λα-τη βέλος
ξιρη-α ξιρα-τη οἶνος
ξιση-α ξισα-τη πάχνη
ξρεστη-α τα-τη ἄμπελος
ξηρη-α ξηρα-τη τρύπα
ξηρση-α ξηρσα-τη ἡλικία
ξιεστη-α τα-τη φθινώπωρ.
ξιελη-α ξιελα-τη τρύγος
ξιγλη-α ξιγλα-τη σκοπιά
ξιδη-α ξιδα-τη ἔλιξ
ξοδη-α ξοδα-τη σούβρα
ξημη-α μα-τη δυσωδία
ξωξη-α ξωξα-τη βουβός
ξωστη-α τσα-τη βαμβάκιον
ξωρτση-α τσα-τη ψύκτρα
ξωλη-α ξωλα-τη σφραγίς
ξωση-α ξωσα-τη σκώληξ
σαση-α σασα-τη πάππας
σατη-α σατα-τη νόσος
σαση-α σα-τη πλοῦτος
σατκη-α τκα-τη πάσχα
σατη-α σατα-τη πάπια
σαγη-α σαγα-τη μισθός
σαλη-α σαλα-τη σπάθη
σαλη-α σαλα-τη πρεῖξ
σακη-α σακα-τη πάνα
σλαση-α σα-τη σκάσμα
σλαττκη-α κα-τη λάρυγξ
σλαγη-α γα-τη πληγή
σλακη-α κα-τη πλάξ
σλακη-α κα-τη γραῖα
σχαλη-α λα-τη μῦθος
σαλτση-α σα-τη μυελός
σετη-α σετα-τη πέταλον
σιτκη-α τκα-τη φόρεμα
σελη-α σελα-τη φορβάς
σιμη-α σιμα-τη ὑπαίθρα
σεκδη-α σεκδα-τη πτερόν
σρεξη-α ξα-τη λευκόφρος
σρεση-α σρεσα-τη κοπή
σλημβη-α α-τη σπιθαμή
σρημη-α μα-τη ἑστία
σιση-α σισα-τη σύριγξ
σιτη-α σιτα-τη πλακούντ.
σικη-α σικα-τη ῥάνις
σιση-α σισα-τη πίττα
σιση-α σισα-τη δηδί
σιμη-α σιμα-τη πῶμα
σιση α σισα τη μέρος
σιετκη-α κα-τη ῥοδάκινον
σορτη-α σορτα-τη πυλών

αλεττεκη-α κα-τη φυσλη
αρσξη-α ξα-τη δοκιμη
αρσκη-α αρσκα-τη πρόκα
αρσρη-α αρσρα-τη πρώρα
αωαση-α αωασα-τη λάφος
αωτσεη-α κα-τη πιστόλι
αωλη-α αωλα-τη όρνις
αωλαση-α αα-τη κνήμη
αωκη-α κα-τη ίργασία
φαξη-α φαξα-τη φαβα
φαλη-α λα-τη σφάλμα
φαλη-α λα-τη άσπασμός
φαλτη-α λτα-τη σφάλμα
φλατη-α τα-τη λαλιά
φλαμη-α αμα-τη επιληψία
φαρη-α φαρα-τη σπάρος
φλακη-α φλακα-τη φλόξ
φεδη-α φεδα-τη πίστις
φετη-α φετα-τη τέμαχος
φεστη-α φεστα-τη έορτή
φοιυη α οα-τη σάρωθρον
φλειξη-α φλειξα-τη φλέψ
φλετη-α φλετα-τη φύλλον
φιακη-α κα-τη προσποίητ
φιαλη-α φιαλα-τη λόγος
φιρη-α φιρα-τη φίρα
φικη-α φικα-τη μπογάδα
φισρη-α φισρα-τη φακός
φιολη-α φιολα-τη φυσκή
φρεκη-α φρικα-τη φρίκη
φριμη-α φριμα-τη πνοή
φηγκη-α φηγκα-τη ρρίξις
φηγλη-α φηγλα-τη καυλός
φοσκη-α φοσκα-τη βρέφος
φολμη-α μα-τη φώνημα
φολη-α φολα-τη πόρπη
φοφη-α φοφα-τη δύναμις
φοφτση-α τσα-τη ίσχύς
φορμη-α φορμα-τη μορφή
φλοκη-α φλοκα-τη φλώκος
φυγη-α φυγα-τη φυγή
φυτη-α α φυτα-τη ποδιά
φωαη-α φωασα-τη πεδιάς
φωρκη-α κα-τη στύλος
φωστη-α τα-τη φουστάνι
φυτσκη-α κα-τη φύσκα
ερη-α ερα-τη άήρ
εσκη-α εσκα-τη ίσκα
γαβη-α γαβα-τη ψεύδος
γηλμη-α μα-τη γράμμα
γολη-α γολα-τη στόμα
γοεδη-α γοεδα-τη καρδί
γωκη-α γωκα-τη έπωμίς
γρικη-α γρικα-τη λαιμός
γρωαη-α ωα-τη βάθρος
γλυχη-α χα-τη γλώσσα
γιλη-α γιλα-τη τροφή
γιση-α γισα-τη μιζήθρα
γμημη-α γημα-τη ίχνος
γωσμη-α γωσμα-τη ήμισυ

καλφη-α φα-τη μαθητής
καπη-α καπα-τη κάπα
καπτη-α τα-τη ἀντίδετος
καρη-α καρα-τη κάρρον
καρτη-α τα-τη χάρτης
καστη-α στα-τη ἄχυρον
καφκη-α κα-τη καύκαλον
καφτη-α τα-τη κτήνος
καφτη-α στα-τη πρᾶγμα
κημβη-α κημβα-τη ποῦς
κηχγη-α κηχγα-τη ὠδή
κηρβη-α κηρβα-τη πυέλος
κημη-α μα-τη πτῶμα
κηρωτη-α ωτα-τη λινόν
κηστη-α στα-τη χόνδρος
κικη-α κικα-τη κιννύη
κοβη-α κοβα-τη κλοπή
κοδη-α κοδα-τη καυδάς
κοδρη-α κοδρα-τη βράχος
κοκη-α κοκα-τη κρανίον
κολη-α κολα-τη βήχας
κοστη-α στα-τη κόπτεται
κορδη-α δα-τη ρομφαία
κορη-α κορα-τη θέρος
κοστη-α κοστα-τη πλεξίδα
κοτοκη-α τοκα-τη ὄστοῦν
κορτη-α κορτα-τη ἰσχίον
κοχη-α κοχα-τη ἐποχή
κλοστη-α στα-τη κλῶστα
κωλη-α κωλα-τη φρούριον
κωκγη-α κωκγα-τη ἱερόν
κωστη-α στα-τη κύπελον
κωρδη-α δα-τη πόρνη
κραβη-α βα-τη ἁρπάγη
κρακη-α κα-τη πτέρυξ
κρακη-α κα-τη δειμάτι
κρεστη-α στα-τη σκραικοστὴ
κλίστη-α στα-τη ἐκκλησία
κρεστη-α στα-τη χαίτη
κριστη-α κριστα-τη φάλας
κριστη-α μα τη τρίξιμον
κρομη-α μα-τη ξύσιμον
κοιλη-α λα-τη ὁμιλία
κλαρη-α ρα-τη κλαυθμὸς
καρτη-α καρτα-τη ῥάκος
καφη-α καφα-τη αὐχήν
κεκδρη-α δρα-τη σκίμπους
κεστη-α κεστα-τη κρόμμυον
κεστρη-α κεστρα-τη πεταυρον
κεφη-α κεφα-τη κάρρον
κιλη-α κιλα-τη κοιλὸν
κυστρη-α κυστρα-τη χαλκὰς
κυτη-α κυτα-τη ἔξωπνος
κυφη-α κυφα-τη μύξα
εμη-α εμα-τη μήτηρ
εντη-α εντα-τη πέμπτη
εκη-α εκα-τη ἀγγεῖον
ερη-α ερα-τη ἀὴρ
εφη-α εφα-τη σκότος
εσκη-α εσκα-τη ἴσκα

Δεηρη 1.

Τσ' ιστη αικη ;

Αικη ιστη τσωμα ε' κλυμηστ, δομηθηκη, εμεμαιμεια εδ' εμετσημεια σιεσ' ετιε.

Τη κδακματτα τη λαγτατη καλη τη μη τη μιρηκη εδε τη μη τη εγλεδωρηκη σιεσ' ετωρε κδη κδακμε ξεκδε.

Κλυμηστη, σιηγτη, εδε ξαλτη καλη τη μη τη μιρηκη σιεση τη τυρε κδη μαλη, ξερα κδη μεσ, εδε μιαλτηγτη κδη φωκδ τη κηση εκηση.

Δεηρη 2.

Τσ' ιστη αρη ;

Αρη ιστη κη τσωση δει ξηρη μβη κ' ακη σηρ κη κηλιμ· δομηθηκη, σηρ τη κρεττωρη τη σηρξεττημα τη κδεερμα, α τη λακηριστα α τη μβιελιφτα α σηρ τη βικτωρη ξρεστα α σηρ τη τιερη σεμηδηλα λισε.

Αρα κδη τη βικτωρη καλ τη σαι ιστη κη ξεκδ' τεγηρη, σι κα εδε εμηρεκ εσαε γηχαστ, άγρδε, εγηρσιρη, δομθ· βικ λισε εδε δρεεα τ' εγηρα. Ηηρ τ' εστελμ' αδα, κδη κη καλ κη τη μβαιη φαρη τη βωτη κδη γι τη σαι, δωκετη κη τ' ιστεμη ρησσο φοφησ' ε σιαρμιτ εδε σηαατηση, δομθ. τη δεγμη εδε τη σρεσμη γθη λισ α δρεεη τ' εγηρη, ε σαστσαι τ' εστελμη κδηκη φοφη τη σαρμεκδηση εδε τη σατιτ, ε τ' εστελμη κδη κη καλ κη τη μβαιη φαρηκη τη βωτη κδη γι τη σαι, ε ατη κερη θωκετη γηχιστ ἄρουρα δομθ· δει α αρη εβωτησωαρη α στιρη ρησσο φοφησ' ε' σαρμεκδηση.

Κηστω μηκδωρηο εδε κεριω ι βικτωρι ιστη τεγηρη βηρβηρ, εδε ισαστηρβειρη, ε δωκετη τη κετη δεηρτωρι εδε τη μιρη ριτωρι κη τη βωτησοκετη εδε τη σηρτεκτηκισετη ε τη βηκετη ιδωκοιμ εδε ισηρδηκτιμ.

Μάθημα 1.

Τί εἶναι ἀτρέγαλα ;

Ἀτρέγαλα εἶναι ὁ ἀφρὸς τοῦ γαλακτος, δηλ. τὸ παχύτερον καὶ τὸ νοστιμώτερον αὐτοῦ μέρος.

Τὰ διάφορα ὑγρὰ ἔχουν τὸ καλλίτερον καὶ ἐκλεκτότερον αὐτῶν μέρος εἰς διαφόρους θέσεις.

Τὸ γάλα, τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἔλαιον ἔχουσι τὸ καλλίτερον αὐτῶν μέρος εἰς τὴν κορυφήν, ὁ οἶνος εἰς τὸ μέσον καὶ τὸ μέλι εἰς τὸν πάτον ἑνὸς ἀγγείου.

Μάθημα 2.

Τί εἶναι ἀγρός ;

Ἀγρὸς εἶναι ἓν τεμάχιον γῆς ὡρισμένον δι' ἕνα σκοπὸν, δηλ. πρὸς παραγωγὴν ἰδίκων τινῶν προϊόντων εἴτε λαχανικῶν εἴτε σιτηρῶν, ἢ δι' ἀμπέλους ἢ δ' ἄλλα καρποφόρα δένδρα.

Ὁ ἀγρὸς εἰς τὴν φυσικήν του κατάστασιν εἶναι τόπος ἄγριος, καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ ὀνομασία· ἤτοι φύει ἄγρια δένδρα καὶ θάμνους. Διὰ νὰ τὸν φέρωμεν δὲ εἰς κατάστασιν νὰ δεχθῇ ἥμερον σπόρον πρέπει νὰ τὸν ὑπάξωμεν εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ πελεκέως δηλ. νὰ καύσωμεν καὶ ἐκβάλωμεν πᾶν ἄγριον δένδρον καὶ φυτὸν, εἶτα ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἀρότρου καὶ τῆς ἀξίνης καὶ τὸν φέρωμεν εἰς κατάστασιν νὰ δεχθῇ τὸν ἥμερον σπόρον, καὶ τότε λέγεται ἄρουρα, δηλ. ἀγρὸς ὑπαχθεὶς ἢ δαμασθεὶς διὰ τοῦ ἀρότρου.

Τοιουτοτρόπως καὶ ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος εἶναι ἄγριος βάρβαρος καὶ ἀκαλλιέργητος καὶ ἀπαιτεῖται παιδεία καὶ ἀνατροφὴ ὅπως ἐξημερώσῃ καὶ ἐξευγενήσῃ αὐτὸν καὶ τὸν κάμῃ χρήσιμον καὶ παραγωγόν.

Δεηρη 3.

Το' ιοτη αρκη ;

Αρκη ιοτη κ' ιμαθ α ιξιγηλ ιδρωκτη ιωυβητη, — δημθ, ιγαοτακητη — δηρτιμ, δωκωρη ωηρ κδακμα κηλιμε.

Τη ξηγηλατη αρκα, ωηρ τακοκτοε, ιακη τη δωκωρα τη ρωακηκη ερβα ε τη τιερα γηρα. Ιο, ωηρ μη τη λαρτοιμ, αιο Αρκη το' ωβη κη κερη μοτοιμ, ωβη εδωκωρη ωηρ τη τοητοκη γηκδιεκη κηρηειστεκη κγα ιτακτα ξδεκηια ε' ωηχμβυτιεστη.

Μηρηειτη, κδη τη ξιετοιμ, ωβηκη κακη τη κηκιτ σα Δευ θα ε ωηρθα τ' ιοωακη φωκδιτ κγα φακεα ε' δευτ.

Ωρδηρσι, αδα, Δευ Νοεκη, — σι εδε ιστη τερωαρη κδη Ζηκτη Γηεμμιμη, ιτοηλι ωγοδιτ ατηκωρ ιξιετημη κερ' ιδρειτη, — τη δηρτσκη κη Αρκη τη μακδε τοη τη κδεηρη, βακση μα ερηιλήκ' ετια, εδι κγα τη γηθα βιατη τοηλατηδο, δυ κγα δυ μακοκωλ ε θεμβηρη τοη ερικη ατηκωρ, κγα τη τοηλατη ωλεκη γηθη βιατη τοη γηκδικη σοτ μβη σοτ σιαρη μβη δε.

Φαρα τοηλητηδο ση μβιελμητη γηκδετη μβυλτωρη κδη κη βηρθαμη, ιτοηλα, σι κη αρκητη ιωηρμβα ατη εδ' εσωητοκ. Κητοτω μηκδωρηο φαρατη ε λισετη τωητωακη κγα σημβυτμια ιτοηλα σηρμηκοι μιαφτη κοκη κη τη ξδιεμκ' ε δ' ατα λισε κγα σεβαω' ε' μηκατιτ κεριωτ. Νγα φαρ', αδα, ε κητωρεξετ βηρθαμηξετ κητοτω μηκδωρηο τωητωαρη, ωβικη γηθη λισετη εδε δριεατη τοη γηκδικη σοτ μξη κητη δητη σιαρη μβη δε.

Μάθημα 3.

Τί εἶναι κιβωτός ;

Κιβωτὸς εἶναι ἕνα μεγάλον ἢ μικρὸν ξύλινον κυβικὸν, — ἤτοι ἑξάπλευρον, — κατασκεύασμα, χρησιμεῦον πρὸς διαφόρους σκοπούς.

Τὰ μικρὰ κιβώτια, συνήθως, χρησιμεύουσιν εἰς φύλαξιν ἱματίων καὶ ἄλλων πραγμάτων, ἀλλ' ἡ κατ' ἐξοχὴν Κ ι β ω τ ὸ ς ἦτις ἐγινέ ποτε, ἐστάθη χρήσιμος ὅπως σώσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκ τοῦ βεβαίου θανάτου τοῦ κατακλυσμοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι, τὸ παλαι, ἀπίδησαν τόσον κακοὶ ὥστε ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ ἐξαλείψῃ αὐτοὺς ὁλοτελῶς ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς.

Διέταξεν, λοιπὸν, ὁ Θεὸς τὸν Νῶε, — ὅπως εἶναι γεγραμμένον καὶ ἐν τῇ Ἱερᾷ Γραφῇ, ὅστις εὑρέθη ὁ μόνος δίκαιος ἄνθρωπος τότε, — νὰ κατασκευάσῃ μίαν μεγάλην Κιβωτὸν ἦτις νὰ περιελάμβανε, ἐμοῦ μὲ τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἀνὰ δύο ἐξ ἑκάστων τῶν ζώντων τότε ζώων, ἄρσεν καὶ θῆλυ, ἐξ ὧν παρήχθησαν ὅλα τὰ σήμερον ὑπάρχοντα ζῶα ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ σπόρος ἑκάστου σπέρματος ἐγκλείεται εἰς πυρῆνα, ὅστις, ὡς εἶδος κιβωτοῦ, ἐμπεριλείει καὶ σώζει αὐτό. Τοιουτοτρόπως καὶ τὰ δένδρα ἐσώθησαν ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ, ὅστις διήρκησε ἀρκετὸν χρόνον ὅπως ἐξολοθρευθῶν καὶ αὐτὰ ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκ τοῦ σπόρου, λοιπὸν, αὐτῶν, οὕτω πως διασωθέντος, ἀνεφύησαν ἅπαντα τὰ δένδρα καὶ φυτὰ τὰ σήμερον εὑρισκόμενα ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς.

ΤΗ ΠΕΣΑΤΗ ΝΔΙΕΙΜΑΤΗ

Νγα τη κγαριτη βηκετη κγασμα εδε κδειμα ε' τη κγασμητη. Πρει κησαι κδειμητη σηρτσκυακ α σηρκδακ μεκδια τη κδακιματη σηριαοτατατη κδιετωρατη σηρμιεσ, σακρη γιθη, τη γλιοτηρξετ.

Νγα τη γεγυριτη βηκετη γεγητιμα εδε κδειμα ε' γεγητιμητη. Πρει κησαι κδειμητη σορτσκυακ μεκδια τη κδακιματη σηριαοτατη εηρε σηρμιεσ τη βεσηξετ.

Νγα τη κυκδιωριτη βηκετη κυκδιμα εδε κδειμα ε' κυακδιμητη. Πρει κησαι κδειμητη σηρτσκυακ μεκδια τη βηετωριτ' ε' κδακιμηξετ γηρακξετ σηρμιεσ τη κυκδητη.

Νγα τη κγολτωριτη βηκετη κγολτιμα εδε κδειμα ε' κγολτιμητη. Πρει κησαι κδειμητη σηρτσκυακ μεκδια τη κγολτωριτη κδακιμαξετ ιετωρακξετ σηρμιεσ τη γολητη.

Νγα τη σωρδιτωριτη βηκετη σωρδιμα εδε κδειμα ε' σωρδιμητη. Πρει κησαι κδειμητη σηρτσκυακ μεκδια τη ιακιμητητη, τη τηρλωτωριτη ε τη βειητωριτη τη κδακιμαβετ σηριαοτιμαξετ κδιετωρακξετ σηρμιεσ τη συξετ.

Πιεσ κητο τη σιεσατη κδειμα κεριω κα εδε ριακη κγα τη φολτωριτη, εδε μεκτ, κγα τη μεκτιωριτη, τη τοηγακη σ' κακη τη τιεραση καρσατη· σρακδαι εδε θοκη κη «μεκδια τιχ ε μεκδια γεγετη ε τηρη τη τιεραση ιακη τη σωρδωρα ε τη ξιεξβερα».

Κητο κδειματη ιακη σι τη θομι σιεση καρσωλε, τη τοηλήτη καρσωλέισκηχη μεκδιηχη με τη σηριαοτιμενη βεση· σρακδαι εδ' ετιατρα θηκιμα, «σ' ιοτη γη κδη μεκδίη κη σ' ιοτη μη σηρ σακρα κδη κδειμη».

ΑΙ ΠΕΝΤΕ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

Ἐκ τοῦ ἅπτεσθαι γίνεται ἡ ἁφὴ καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ἁφῆς. Διὰ τοῦ αἰσθήματος τούτου διακρίνει ὁ νοῦς τὰ διάφορα ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα διὰ μέσου, προπάντων, τῶν δακτύλων.

Ἐκ τοῦ ἀκούειν γίνεται ἡ ἀκοὴ καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ἀκοῆς. Διὰ τοῦ αἰσθήματος τούτου διακρίνει ὁ νοῦς τὰς διαφόρους ἐξωτερικὰς φωνὰς διὰ μέσου τῶν ὤτων.

Ἐκ τοῦ ὀσφραίνεσθαι γίνεται ἡ ὄσφρησις καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ὀσφρήσεως. Διὰ τοῦ αἰσθήματος τούτου διακρίνει ὁ νοῦς τὴν οὐσίαν διαφόρων πραγμάτων διὰ μέσου τῆς ῥινός.

Ἐκ τοῦ γεύεσθαι γίνεται ἡ γεῦσις καὶ τὸ αἰσθημα τῆς γεύσεως. Διὰ τοῦ αἰσθήματος τούτου διακρίνει ὁ νοῦς τὴν γευστικότητα τῶν διαφόρων οὐσιῶν διὰ μέσου τοῦ στόματος.

Ἐκ τοῦ ὁρᾶν γίνεται ἡ ὅρασις καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ὁράσεως. Διὰ τοῦ αἰσθήματος τούτου διακρίνει ὁ νοῦς τὴν ὕπαρξιν, ποικιλίαν καὶ χρωματισμὸν διαφόρων ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων διὰ μέσου τῶν ὀφθαλμῶν.

Πλὴν τῶν πέντε τούτων αἰσθήσεων ὁ ἄνθρωπος ἔχει καὶ λόγον, ἐκ τοῦ λέγειν, καὶ νοῦν, ἐκ τοῦ νοεῖν, ἅπερ δὲν ἔχουσι τὰ ἄλλα ζῶα· ὅθεν καί «νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει, τὰ δ' ἄλλα πάντα κωφὰ καὶ τυφλά.»

Αἱ αἰσθήσεις αὗται εἶναι οἱονεὶ πέντε εἰσηγηταί, αἵτινες εἰσηγοῦνται τὸν νοῦν μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου· ὅθεν καὶ τὸ ἕτερον ῥητὸν «οὐδὲν ἐν τῷ νῷ, ὃ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει.»

ξετξετηριατ' ε' βιτασξετ

κεκι ε διλωτρα λιχ

ωλκω ε τσακαλι αλυρικ
δοσα ε γωττι γωττηκ
δερκω ε γρωκι γρωκιστ

καλι ε σελα κικηγλικ

ματσια μαιωφιστ α σωφιστ
καω ε βωακλι βωακοιστ
λοσσα σηγλετ α μηκον
δια ε μετσεκ μετοηκ
δελλια βλεγηρον
μαιμωκι μαιμωκιστ
λεσκι βφωρον
τιγτρι γρωλιστ
μιω κηφτσετ
ζαρωηρι σηοηρισ
βφητηκω βφητηκον ε κοακ-
[κσηκ
σαφλαταρι σαφλατισ
ισηκωρι δεργετ' ε λικηγον

ισηκδοσι κετηκ ε κηκδον
διελμτ' ε ξαναεγτη λωακ-
[κηκ' ε λετσιτκηκη
σκιεφατ' εδε κετσετη βρε-
δηκηκ' εδε κητσεκηκη

Ἰδιώματα τῶν ζώων

ὁ κύων καὶ ἡ ἀλώπηξ
[ὑλακτεῖ
ὁ λύκος καὶ ὁ θὼς ὑρύεται
ὁ χοῖρος καὶ ἡ σῦς γρύζει
τὸ χειρίδιον ἢ ὁ γρύλλος
[γρυνίζει
ὁ ἵππος καὶ ἡ φοράδα χρε-
[μετίζει
ἡ γάττα ρογχαλίζει
ὁ βοῦς καὶ ὁ ταῦρος βοᾷ
ἡ ἀγελάδα μυκᾶται
ἡ ἴγδα βληχᾶται
τὸ πρόβατον βελάζει
ὁ πίθηξ πιθηκίζει
ὁ λέων βρυχᾶται
ὁ τίγρης γρύζει
ὁ παντικὸς τρίζει
ὁ ὄρις συρίζει
ὁ βάτραχος βρεκεκίζει καὶ
[κοάζει
ὁ φλύαρος φλυαρεῖ
ὁ ἀσθενὴς κλινήρης γογ-
[γίζει
ὁ ὑγιὴς γελᾷ καὶ τραγωδεῖ
τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κοράσια
[παίζουν καὶ ἀναγινώσκουν
οἱ ἀμνοὶ καὶ τὰ ἐρίφια παί-
[ζουν καὶ σκιρτῶσι.

ξεκθετηριατ' ε' τσεικδαξθετ	Ἰδιώματα τῶν πτηνῶν
γελι α κηκθεστ κηκθεκ	ὁ ἀλεκτρυὼν φωνεῖ
κοκοσι α κικιρικω κικιριτ	ὁ ἀλεκτορίσκος κικιρίζει
σωλια κακαριτ	ἡ ὄρνις κακκαρίζει
σιγωκι σιγωκιτ	ὁ τεὼς κρώζει
ορσα κακηλοκ	ἡ χὴν κρώζει
κακκωθικα κακκωθιτ	ἡ γλαυξ κουίζει
θηλητσα ζηρτηλοκ	ἡ πέρδιξ κακκαρίζει
κατσουλικα ζηρτηλοκ	ὁ κορυδαλλὸς πτερυγίζει
φλυτωρακα φλυτωροκ	ἡ πετεινοῦδα πετᾷ
τωρτωλι τωρτωριτ	ἡ τρυγὼν τρύζει
κωκοτσ κωκτηκ	ὁ κόσσυφος κοσσύφει
βλεττα ττηγγοκ	ἡ μέλισσα βομβίζει
μιτσα μητσοκ	ἡ μυῖα μυΐζει
βρωμβωλι βρωμβωλοκ	ὁ βόμβυξ βομβυλίζει
σπασαργαλι σπασαργηλοκ	ὁ ψιττακὸς ψιττακίζει.
εβοραιω τσηρσητσκ	τὸ στρουθίον τσιρτσιρίζει
βιζβιλι βερβιλιτ	ἡ ἀηδὼν κιλαδεῖ
θαλασσθωσσα τωτωριτ	ἡ χελιδὼν λαλεῖ
κορακω κρικαριτ	ὁ κόραξ κρώζει
δρυκδαρι δρυκδηρισ	ὁ τέττιξ τετριζει
γεργωλι γεργηλοκ	τὸ ψαρὸν γαργαρίζει
γαβηλι τσκδοσσσ' ε γαβηλοκ	ὁ κόσσυφος κουρκίζει
βιοττωκδικα βιοττωκδηκ	ἡ σεισσυρα σεισσυρίζει
μιεργωλι μιεργωλοκ	ἡ κατσιχνὰ κατσιχνίζει
σλυκωρι α βωκοι σλυκωροκ	ὁ κὼν ορτὸς κωκυρτίζει
κρεκερι κρεκηκ	τὸ κτένι κτενίζει
φτεσσκ φτικ	τὸ σπέρωθρον σπερώνει
αχω κδηκοκ	ἡ ἠχὼ ἀντηχεῖ

Θετξιτιατ ε' βικμητη	Ἰδιώματα τῆς
βοτα ιετ α ηηκθρεκ	τὸ χῶμα ἀκινητεῖ
δετι τωκδετ' ε μηκεκ	ἡ θάλασσα ταράττεται
ερα φρεκ ε φηφμεκ	ὁ ἀήρ φυτῷ καὶ βοΰζει
λυμι αιθ ε ρηκεκ	ὁ ποταμὸς ῥέει καὶ βρέμει
ωιητη ωειτηκ	τὸ ὕδωρ κελαρίζει
δελι δελεκ ε χγρυχηκ	ὁ ἥλιος ἡλιάζει καὶ θερμαίνει
χδρητα χδρετηκ	τὸ φῶς φέγγει
ειαρμι δικκ ε ηηρθηλεκ	τὸ πῦρ καίει καὶ ζέει
σωξαλατη σωδαλοηηκ	τὸ ζέον ὕδωρ κοχλάζει
τκωμα τκωμητεκ	ὁ ἀφρὸς ἀφρίζει
ταλαει ταληεσκ	τὸ κῦμα κυματίζει
ξαπα κδιρητηκ	τὸ θάλπος ἰδρώνει
τκιαητιμα τκιαητικ	ἡ ἀστραπὴ ἀστράπτει
γημητιμα γημητεκ	ἡ βροντὴ βροντᾷ
σιωκωλι φωκωλεκ	ὁ κύλινδρος κυλίει
βωαμι βωαρεκ	ἡ πηγὴ ἀναβλύζει
βρεμα χγρικ	τὸ πάγος παγώνει
φτυχητιτη φτυχγκ	τὸ ψύχος ψυχραίνει
τρωκανα τρωκηλεκ	τὸ κρύταλλον κρυταλλίζει
κωμβρα κωμβεκ	ὁ κώδων κωδωνίζει
φικα φικηλεκ α φικητεκ	ἡ σταγὼν στάζει
τιω τιβικ	ἡ βροχὴ βρέχει
βρετγρι βρετηρεκ	ἡ χάλαζα χαλαζᾷ
ξερα βορητεκ	ἡ χιὼν χιονίζει
τκηλαιμα τκηλκιεκ	ἡ ἀνταναίκλασις ἀνταναικλᾷ
δαιβρα δαιβεηλεκ	ἡ πυράκτωσις πυρακτεῖ
τκηνδιλα τκηνδηλεκ	ὁ πίνηρ σπινθηροβολεῖ
ξετητιμα ξετητικ	ἡ αἰγλὴ σελαγίζει

Μημη δηργοι τη βιλήκη
τη θηχετ τη βαβη τση και
εκωρη κρα στηβια κρα
φρικα μοσ εχιχ ι κατη. Τω-
κε σπριερη σρασση, ε τσικε
σπειτωρη κρα εικμα, βαιζα
ωσπηρτειση με κητο δυρ χυ-
κηςα φιγλα σι ξιεν σασσιε.

Μημ. Βαιε' εσατε;
Βιλ. Βαιτα εσατη.
Μημ. Θωαιμη, σρα,
Τση τη θα;
Βιλ. Μη θα κδ' αρθτη,
Δο μοσ βικη.
Νθη μοσ αρθτη
Δο τη ξικη·
Πο αι τση σ' ερθ
Ντρη κακι,
Δικω ξετ' ε χωκη
Βιεν.

—o—

Κηχ' ε δεελμβετ κωρ ξικη
κδη Σκολο

—

Μοι κηκης' αρηχδης' ο
Πρα κδιτσομη τη σκοι ο
Τη σκοι τη ξετε σκολο
Τη μβησκομ γ'ηημας' ο
Γ'ημαση τη δευτας' ο

Μήτηρ έστειλε τὴν θυ-
γατέρα της νὰ καλέσῃ τὸν
υἱόν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν
οἰκίαν, ὅστις εἶχε φύγει ἐκ
τοῦ φόβου μήπως ὁ πατὴρ
αὐτοῦ τὸν ξείρῃ. Ἐπιστρέ-
ψασα ἡ κόρη ἀπεκρίθη κατὰ
τὸ ἀκόλουθον δίλημμα.

Μητ. Ὑπῆγες, τὸν εἶδες;
Θυγ. Ὑπῆγα, τὸν εἶδα.
Μητ. Εἰπέ μοι, λοιπόν,
Τί σοὶ εἶπα;
Θυγ. Μοὶ εἶπε, ἐὰν ἔλθῃ,
Δὲν θὰ ἔλθῃ·
Ἂν δὲν ἔλθῃ δέ
Θὰ ἔλθῃ.
Ἀλλὰ μέχρι τοῦδε
Δὲν ἦλθε
Δὲν ἔρχεται
Κάπου ὑπῆγε

—o—

Ἄσμα παίδων πηγαινόν-
των εἰς τὸ Σχολεῖον

—

Φεγγαράκι μου χρυσὸ,
Φέξε μου νὰ περπατῶ,
Νὰ πηγαίνω στὸ σχολειό,
Νὰ μανθάνω γράμματα
Τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα.

Φιαλα τριπηρζιερμα τη σαρηση κλικτι, τικιτωρα μωη τη σαρησηπηρσασιμενη σηρζιερμη, ρωακηκη τοκ' ετυρε μβη τη τιλγηκη σηρζιερμη, εδε κδη τη σηρζιερατη βιερα, σι βιεκ σασσιε-

Λέξεις τριτύλλαβοι τῆς πρώτης κλίσεως, τονιζόμενοι ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, φυλάττουσι τὸν τόνον αὐτῶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, καὶ εἰς τὰς πλαγίους αὐτῶν πτώσεις, ὡς ἀκολούθως.

αδαηρη	αδαηρα	αδαηρατη	τραχὺς
αχγηστη	αχγηστα	αχγηστατη	στερεὸς
αχηεη	αχηεα	αχηεατη	τιμάχιον
αρηεη	αρηεα	αρηεατη	χωραφιον
αφηεη	αφηεα	αφηεατη	καρύδιον
αρσηεη	αρσηεα	αρσηεατη	γενναῖος
βαγηλη	βαγηλα	βαγηλατη	βούκοπρος
βαθηφη	βαθηφα	βαθηφατη	νάρκισσος
βεβηεη	βεβηεα	βεβηεατη	κόρη ὀφθαλμοῦ
βειτηεη	βειτηεα	βειτηεατη	ποιημάτιον
βελβηρη	βελβηρα	βελβηρατη	τραυλὸς
βωκληεη	βωκληεα	βωκληεατη	νυφίτσα
βωκωρη	βωκωρα	βωκωρατη	ὡραία
βρηοκηεη	βρηοκηεα	βρηοκηεατη	χοιράδες
βριακηλη	βριακηλα	βριακηλατη	πλευρὰ
ξακητη	ξακητα	ξακητατη	χλιαρὸς
ξαιεηεη	ξαιεηεα	ξαιεηεατη	κορασὶς
ξαστεη	ξαστεα	ξαστεατη	κουφόρασις
ξαρκηεη	ξαρκηεα	ξαρκηεατη	βαρκούλα
ξατρηεη	ξατρηεα	ξατρηεατη	παραφωτίτσα
ξδεκηιη	ξδεκηια	ξδεκηιατη	θάνατος
ξδεκωρη	ξδεκωρα	ξδεκωρατη	ἀποθνμένος

ξιεδωρη	ξιεδωρα	ξιεδωρατη	κλοπημαίος
ξιετηρη	ξιετηρα	ξιετηρατη	παλαιὸς
ξηκγηξη	ξηκγηξα	ξηκγηξατη	ἀλλοίθωρος
ξιρζηρη	ξιρζηρα	ξιρβηξατη	βαρβάτος
ξιηβηξη	ξιηξηξα	ξιεβηξατη	τυφλὸς
ξιετημη	ξιετημα	ξιετηματη	μόνος
ξεσηλη	ξεσηλα	ξεσηλατη	ναρρὸς
ξεσωρη	ξεσωρα	ξεσωρατη	ἐνδυμα
ξετωλη	ξετωλα	ξετωλατη	ἀγρὸς
ξοϛηλη	ξοϛηλα	ξοϛηλατη	μικρὸς
ξρασηλη	ξρασηλα	ξρασηλατη	φόνος
ξρερητη	ξρερητα	ξρερητατη	σκυθρωπὸς
ωαϛηξη	ωαϛηξα	ωαϛηξατη	μισθάριον
ωακητη	ωακητα	ωακητατη	ὀλιγοστὸς
ωασηιη	ωασηια	ωασηιατη	πλοῦτος
ωιετοκηξη	ωιετοκηξα	ωιεττακηξατη	ῥοδακινάκι
ωλημβηξη	ωλημβηξα	ωλημβηξατη	σπιθαμὴ
ωεμηξη	ωεμηξα	ωεμηξατη	ὀπώρα
ωεκδηξη	ωεκδηξα	ωεκδηξατη	πτερύγιον
ωωλϛξη	ωωλϛξα	ωωλϛξατη	κοτσύλα
ωιωηξη	ωιωηξα	ωιωηξατη	καραμούντζα
ωωωηλη	ωωωηλα	ωωωηλατη	πούπουλον
ϕακεξη	ϕακεξα	ϕακεξατη	πρόσωπον
ϕολμητη	ϕολμητα	ϕολμητατη	ὁμιλία
ϕοϕτητη	ϕοϕτητα	ϕοϕτητατη	ἰσχυρότης
ϛγηρη	ϛγηρα	ϛγηρατη	ἄγριος
ϛηβρη	ϛηβρα	ϛηβρατη	ὕβρα
ϛρητη	ϛρητα	ϛρητατη	σκοτεινὸς
ϛκδεξη	ϛκδεξα	ϛκδεξατη	πήχυς
ϛσηλη	ϛσηλα	ϛσηλατη	νῆστις

Φιαλλα τριπηρζιέρμα τη σαρήστη κλίκτε, τσκιστορα χθη τη σηρσρεσιμεκη σηρσιέρμη,φωακηκη τσκ' ετυρε μβη τη τιλη σηρσιέρμη, εδε χθη τη σηφιεράτη βιεραττ' ετυρε, σι θιεκ σαστσιε-

Λέξεις φισύλλαδοι τῆς πρώτης κλίσεως, τσνιζόμενοι ἐπὶ τῆς παραληγούσης, φυλάττουσι τὸν τόνον αὐτῶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς καὶ εἰς τὰς πλαγίας αὐτῶν πτώσεις, ὡς ἀκολούθως·

ακηστρη	ακηστρα	ακηστρατη	ἄγκιστρον
αρσμη	αρσμα	αρσματη	ἄρωμα
αρωτκη	αρωτκα	αρωτκατη	ἄρκτος
βαιαμη	βαιμα	βαιαματη	ἀμύγδαλον
βακδιερη	βακδιερα	βακδιρατη	σημαία
βαριστη	βαριστα	βαριστατη	πρασιά
βαλακδεη	βαλακδεα	βαλακδεατη	ζυγαριά
βαλασκη	βαλασκα	βαλασκατη	παλάσκα
βετιμη	βετιμα	βετιματη	δάκανος
βελβιτση	βιμβιτσα	βελβιτσατη	εἶδος ἰχθύος
βηστερδη	βηστερδα	βηστιρδατη	νόθος
βηρβαμη	βηρβαμα	βηρβαματη	πυρήν
βηταλη	βηταλα	βηταλατη	μάχη
βωμβαλη	βωμβαλα	βωμβαλατη	σφηκοφωλιά
βωλατκη	βωλατκα	βωλατκατη	πελέκυμα
βωλωκγη	βωλωκγα	βωλωκγατη	οἴδημα
βωνατση	βωνατσα	βωνατσατη	γαλήνη
ξιλεκδεη	ξιλεκδεα	ξιλεκδεατη	βελέντζα
ξετξιτη	βετξιτα	ξετξιτατη	αὐτούσιος
ξιρβαλη	ξιρβαλα	ξερβαλατη	περίχωρος
ξιστιρη	ξιστιρα	ξιστιρατη	ἀναγωγάλα
ξιρακς	ξιρακα	ξιρακατη	γονδρεμιδής

ξολκεση	ξολκεσα	ξολκεσατη	θλιψις
παβεση	παβεσα	παβεσατη	ἄπιστος
παγολη	παγολα	παγολατη	βωδὸς
παγυμη	παγυμα	παγυματη	ἄδηνος
παδηκη	παδηκα	παδηκατη	ἀσύδωτος
παλαρη	παλαρα	παλαρατη	ἄπλητος
παμεκδη	παμεκδα	παμεκδατη	ἄρχων
παμωκδη	παμωκδα	παμωδατη	ἀδύνατος
παπιση	παπισα	παπισατη	ἀμέτοχος
παπωκη	παπωκα	παπωκατη	ἄεργος
παρμεκδη	παρμεκδα	παρμεκδατη	ἄρατρον
παστηκρη	παστηκρα	παστηκρατη	κάτοπτρον
παστεστρη	παστεστρα	παστεστρατη	μιθαύριον
πλῆκωρη	πλῆκωρη	πλῆκωρατη	ὕφασμα
πηλωμβη	πηλωμβα	πηλωμβατη	περιστερά
πηρδεση	πηρδεσα	πηρδεσατη	γρίνος
πηριαστμη	πηριαστμα	πηριστματη	ἐξωτερικός
πηρδιττομη	πηρδιττομα	πηρδιττοματη	ἡμερήσιος
πηρπιελτη	πηρπιελτα	πηρπιελτατη	ἀνωφερής
πηρτεση	πηρτεσα	πηρτεσατη	ἐκνυρία
πηρτειμη	πηρτειμα	πηρτειματη	ἀντίθετος
πηρτισμη	πηρτισμα	πηρτισματη	μάσσημα
πηρτωσμη	πηρτωσμα	πηρτωσματη	ἐκνηρὸς
πηρτιμη	πηρτιμα	πηρτιματη	ὠθησις
πητιμη	πητιμα	πητιματη	πτῶσμα
πιστολη	πιστολα	πιστολατη	πιστόλιον
πωτηκη	πωτηκα	πωτηκατη	πόρνη
πωμβακτη	πωμβακτα	πωμβακτατη	βαμβακερὸς
πωρτεκη	πωρτεκα	πωρτεκατη	βέργα
πωλιχτη	πωλιχτα	πωλιχατη	κοτόπουλον

Φιαλα τριπριζιερμα τη παρηση τη δυτηση ε τη τριτηση κλικτε, τοκιτωρα μβη τη ωρασιμικη πριζιερμη, ερωακηκη τοκ' ετυρε, μβη τη τιλικη πριζιερμη, εος μβη κδη πριερατη βιερα, οι ξμικ ωτσοιε·

Λιξεις τρισύλλαβοι της πρώτης της δευτέρας και της τρίτης κλίσεως, τονιζόμεναι επί της λήγουσης, φυλάττουσι τον τόνον αύτων επί της αύτης συλλαβής και επί των πλαγίων πτώσεων, ως ακολούθως:

ΚΛΙΝΤ Ε ΠΑΡΗ	ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ
βαγητι-α-τη κτήνος	ωκκωλι-α-τη λιχνεία
βιγακι-α-τη κατηγορία	ωλεκηρι-α-τη γερουσία
βικτηρι-α-τη άνηφορία	ωωραικοι-α-τη ἀκαθαρσία
βικκυρι-α-τη ὡραιότης	ωρακωηρι-α-τη ἀναπαύω
βωειηρι-α-τη ἀνδρεία	φακτασι-α-τη φαντασία
ξαιεηρι-α-τη νεότης	φιαλήρι-α-τη φιλολογία
ξαρφηρι-α-τη ὀρφανία	φερμελι-α-τη φέρμελη
ξβλαεηρι-α-τη ἀδελφότης	φοδωλι-α-τη ὡραιότης
ξβλαμηρι-α-τη ἀδελφοποιία	φωτηρι-α-τη παιδιά
ξεκετι-α-τη Πενετία	ιγηρι-α-τη ἀγριότης
ξελδακι-α-τη λειποθυμία	ιμηρι-α-τη φήμη
ξιρδηρι-α-τη ὠχρότης	ικηρι-α-τη ἐπιπλα
ξεσελι-α-τη ἀφθονία	γατηρι-α-τη σύγχυσις
ξεσηρι-α-τη ἀκοή	γιγηρι-α-τη Γκιγκαρία
ξηργηρι-α-τη ἐνεργεσύνη	γρεκηρι-α-τη Γραικία
ξιργιμι-α-τη παρθενία	κακηρδι-α-τη αἰγόκαπρος
ξογηλι-α-τη μικρότης	καλήρι-α-τη ἱππικόν
ωαφητι-α-τη ἀριστοκρατία	κιμβητι-α-τη πεζικόν

ΚΛΙΝΤ ΕΔΥΤΗ

αβλημεντ-ι-ετη ὑραντήριον
αγγεοτ-ι-ετη αὐγηζότι
αγηριμ-ι-ετη νηστεία
αρμηταρ-ι-ετη ἁρματωλὸς
αραιμαε-ι-ετη φίλερις
ατσηριμ-ι-ετη ὁ δῆμα
βαχτσεβακ-ι-ε κηπουρὸς
βεξεριακ-ι-ετη ἔμπορος
βεσηταρ-ι-ετη πιστὶς
βαγηειμ-ι-ετη βάπτισις
βαγηεορ-ι-ετη βαπτιστὴς
βαλαμαρ-ι-ετη παλαμάρι
βηρκδηλιμ-ι » μετάνοια
βηρσηκδετ-ι-τη χαιρέτισμα

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΕΙΣ

βηρκηδελ-ι-ετη χαιδεύρης
βιοκηταρ-ι-ετη ψαρὰς
βικηλιμ-ι-ετη λύπη
βωκηβαρδ-ι » ἐπισκοπὴς
βωκηταρ-ι-ετη ἐργάτης
φαλητορ-ι-ετη εὐσεβὴς
φιαλητερ-ι-ετη λόγιος
φαλητητορ-ι » ἁμαρτωλὸς
φιαλήτορ-ι-ετη ῥήτωρ
ελβηριστ-ι-ετη χριβινος
γαεηλιμ-ι-ετη χαρὰ
γωσηχωα-ι » κοκινόγναθ
γικεσιαρ-ι-τη ἀπατεών
γακηταρ-ι-ετη αἱμοβόρος

ΚΛΙΝΤ ΕΤΡΕΤΗ

βαρωττσι-ω-τη πυριτσποιὸς
βορηδει-ω-τη γιανὰς
βοιαδει-ω-τη βαφεὺς
βατακλι-ω-τη πατριώτης
βιοκαδει-ω-τη ψαρὰς
βωκηει-ω-τη ἀνεπιτυχὴς
φαλήδει-ω-τη λάτρης
ερτηλι-ω-τη τίμιος
γεμηδει-ω-τη ναύτης
ακημιε-ω-τη ἐχθρὸς
βσειλσκ-ω-τη βασιλικὸς

ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

βιεδηρακ-ω-ετη κλέπτης
βεκετικ-ω-ετη δενετικὸς
βιρσηκικ-ω-τη ὁμήλιξ
βαβεσληκ ω-τη ἀπιστία
βοργακικ-ω-ητη γενθλια
φλυτωρακ-ω-τη πεταλούδα
φωταρακ-ω-ετη πεδινὸς
φτεκηρακ-ω-ετη κρυφίνους
γυμησακ ω-ετη ὑπναλὲξ
κακηρδσκ-ω-ετη ὀφθαλμὸς
κσκομληκ-ω-τη οἰκονομία

Βη ϕλορι ωιαω κδη μααι,
Πηρ τη τκοκ κγα ρυϊγα ιωαι.
Μσα ϕλορι, μστ δωκιομε,
Μσα κητε τη τκοιτ, μερε.

Κητη κηκητεηκη εθομμη κητω απρ τη δηφτσιμη τσ' ιστη ϕλορι ε δωκομε.

Φλορι ιστη κη μικεδη βηρη κγα αρ. Λρι ιστη ιμιξηλιερη κγα γιθη μεταλετη. Μεταλ ιστη κη μικεραλ τση δελ κγα δεω ιδωχωρη απρ κδακμε κηλιμε. Μεταλε ιακη τωμη λοις, κικωρ, αρ, αρτηκδ, ϕαμη, βρωκδε ε. τ. Νγα κεκωρι βηιμη κδακμα καλατε, δομδ. τσπατα κορδα, φωιτσκα α στστολα, εδε δωφεκε απρ τη βηιμη λυφτη τη αρεσιμη γτωκηκη κηρι κατριτ ε τη βριτωμι φωκδιτ. Ετιλη απρδωχωρη ε' κεκωρις απρ τη τιλη κηλιμε ιστη σωκη ελιτη ε' εσαϊηλτιρη. Σε Δεω κωκη κα ϕωρη κδη κητη βστη τη βρασμη κηρι κατρικη, αρ τη κδιχκιμη κηρι κατρικη ε τη βηιμη τη μιρη.

Νγα κεκωρι βηιμη εδε θικα απρ τη αρεσιμη βωκη εδε βριοκε απρ τη φωκεμι, εδε γηρδερα απρ τη αρεσμη αλιηκωρα απρ τη βηιμη ηγβα, εδε σηκατα, εδε τσρα απρ τη αρεσμη ε τη εαχδιμη δρω τη δηρτσιμη τστηωιρα εδε καραξι βιημη εδε σλορι απρ τη σωκσιμη δεκη τη βηιμη γρωρη εδε ελσ εδε δηρωτηκη απρ τη κοκχμη τη μβιελατη εδε γιθη τσηδο καλατ α τιββιτ

Ἓν φλωρίον σᾶς δίδω τὸν μῆνα,
Διὰ νὰ περάσω ἀπὸ τὴν ὁδόν σας.
Οὔτε φλωρίον, οὔτε δεύκαστον θέλω σὲν,
Ἀλλ' οὔτε ἀπ' ἐδῶ νὰ περάσῃς, καλέ μου.

Τὸ ἄσμάτιον τοῦτο κατεχωρήσαμεν ἐντεῦθεν ἵνα δείξωμεν τί εἶναι φλωρίον καὶ δεύκαστον.

Φλωρίον εἶναι νόμισμά τι κατασκευασμένον ἐκ χρυσοῦ. Ὁ χρυσὸς εἶναι τὸ πολυτιμώτερον τῶν μετάλλων. Μέταλλον εἶναι ὁρικτὸν ὀρυσσόμενον ἐκ τῆς γῆς, καὶ χρήσιμον πρὸς διαφόρους σκοπούς. Μέταλλα εἶναι διάφορα, οἷον σίδηρος, χρυσὸς, ἄργυρος, χαλκὸς, ὀρείχαλκος κ.λ. Ἐκ τοῦ σιδήρου κάμνομεν διάφορα ἐργαλεῖα, οἷον ξύρι, ροκφαΐα, πιστόλια καὶ πυροβόλα διὰ νὰ κάμωμεν πόλεμον καὶ νὰ κόψωμεν ὁ εἷς τοὺς ἄλλους τὸν λαιμὸν καὶ νὰ καταστρέφωμεν ὁλοτελῶς. Τοιαύτη χρῆσις τοῦ σιδήρου πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν δὲν εἶναι ἔργον καλὸν καὶ χρήσιμον, διότι ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔβαλε εἰς τὸν κόσμον τοῦτον νὰ κόψωμεν τὸν λαιμὸν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ νὰ βοηθῶμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον καὶ νὰ εὐεργετῶμεν.

Ἐκ τοῦ σιδήρου κάμνομεν ἐπίσης καὶ μαχαίρια διὰ νὰ κόπτωμεν ἄρτον καὶ ξυράφια διὰ νὰ ξυραφιζώμεθα καὶ ψαλίδια διὰ νὰ κόπτωμεν ὑφάσματα νὰ κάμωμεν φορέματα· καὶ ἀξίνας καὶ πριόνια νὰ κόπτωμεν ἢ νὰ πριονίζωμεν ξύλα διὰ νὰ κατασκευάζωμεν οἰκίας καὶ πλοῖα. Κάμνομεν ἐπίσης δικέλλας, καὶ σκαπάνας, καὶ ὑνία διὰ νὰ σκάπτωμεν καὶ καλλιεργῶμεν τὴν γῆν, διὰ νὰ κάμωμεν σῖτον καὶ κριθήν· ὡς ἐπίσης καὶ ξεσκεπάνια διὰ νὰ ξεσκεπάζωμεν τὰ σπαρτὰ καὶ πᾶν ἐργαλεῖον τὸ ὁποῖον χρῆ-

τση θωκετη απρ τη μιρηκη τηκη. Πηρ κητη κηλιμ κεκωρι τοτ' ιδωκωρη εδε ιθηλιερη.

Φλορι ιστη κη τοσαη μοκιδη βηρη κρα αρ, θωκετη φλοιρι σε το μοκιδ' ι' Φλορικτιση, κη κυτετ ι' Ιταλιση. Εδε θωκωμε α θωκατμε ιστ' εδε αιο κη κατρη τοσαη μοκιδη βηρη κρα ερηκδ δρεκ με κη ταλαρ εδε θωκετη δωκωμε αστ ιστη βηρη κρα Δωκα τση γωξερκοκ Δεωκατικη, κη βιλαετ ι' Ικυατριση.

Τη γιθα μοκιδατη ικκη βηρη τη φστωλα απρ τη φστωλοκηκη κρα κηρι κερι τε κατρι, ε τη θκοκηκη δορη μβη δορη κηρη σα τη βικηκη τε τουμ' ιδατωρι ατιε απο κωρ βιερηκη απραστη ε σ' ρακωλοκικη μη, απο μβηλιδεκη κδη κη βεκδ, ε βηκικη γωμωλε, εδε αι κεριω βηκετη τουμ' ιδατωρη, κηρη σα τη φακωλοκικη απραση ε τη βικη γητηχ, ε τη βηκηκη κατρη κερι τη σατωρη.

ΜΕΙΛΑΝΑ.

Κιελαχα α τη κατραναστ' ε κιελετ θωκεκη κητοω. Δετη, α δετηρι α δελδιλι, ακδει τση δελ διελι. Νατη, α κατηρι α κικδιλι, ακδει τση απρηκδοχ διελι. Βορη, α βορηρι α φτοχηρι, ακδει τση βηκ φτοκητη ε βιε βορη. Χιρ, α τιρηρι α ξαση: α μιεζδετη, ακδει τση βηκ ξαση ε βιε τι. Κηιο ακη θωνετ' εδε μιεζδετη, αποε ατιε ιστη δητα εδε κατα δρεκεδρεκ.

Κωρ δωαμη τη δημη τοηδο ακη τη κιελακηση απιεμη κριετη απρει κρα δελ διελι ε ρησαρα φακεση τηκη ιστη Δητα απραση κραχωτ Νατα, μβ' ακη τη μηκγηρη Βορα, μβ' ακη τη διαβητη Χιρι, ε κητοω γειμη ε τη μεσματ' ακατη τση ικκη κητο δετηειρ, α τιρδετη τιρκατη α κατηειρ, κατηβορη α βορηκατη, βορηδετη, α δετηβορη.

σιμεύει πρὸς τὴν εὐζωΐαν ἡμῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ σίδηρος εἶναι χρήσιμος καὶ ἀναγκαῖος.

Φλωρίον εἶναι ἓν τιμάριον νομίσματος κατασκευασμένον ἐκ χρυσοῦ. Ὠνομάσθη φλωρίον διότι ἦτο νόμισμα τῆς Φλωρεντίας πόλεως τῆς Ἰταλίας. Καὶ δουκάτον ἐπίσης εἶναι καὶ αὐτὸ νόμισμα κατασκευασμένον ἐξ ἀργύρου ἴσον μὲ τάλληρον, καὶ ὠνομάσθη οὕτω ἐκ τοῦ Δουκὸς ὅστις ἐδιοίκει τὸ Δουκάτον ἐπαρχίαν τῆς Ἀλβανίας.

Ἅπαντα τὰ νομίσματα εἶναι στρογγύλα διὰ νὰ κυλίνδοῦν ἀπὸ χέρι εἰς χέρι καὶ ἀπὸ ἀνθρωπονεῖς ἄνθρωπον ἕως ὅτου φθάσουν εἰς τὸν πολλὰ πλούσιον, καὶ ἐκεῖ πέπτουν ὕπτια καὶ δὲν τρέχουν πλέον ἀλλὰ συσσωρεύονται καὶ γίνονται θυσαυρὸς, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος γίνεται ὑπέρπλουτος, ἕως ὅτου πάλιν ἀρχίσουν νὰ κυλίωνται καὶ νὰ ὑπάγουν ἀλλαχοῦ καὶ νὰ κάμουν ἄλλον ἄνθρωπον πλούσιον.

Ὁ ΟΡΙΖΩΝ

Ὁ ὁρίζων, ἢ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ οὐρανοῦ ὀνομάζονται οὕτω. Ἀνατολὴ ἢ ἀπηλιώτης, ὅθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. Δύσις ἢ ζέφυρος, ὅθεν δύει ὁ ἥλιος. Βορρᾶς ἢ ἄρκτος, ὅθεν ὑπάρχει ψῦχος καὶ ἔρχεται χιών. Νότος ἢ μεσημβρία, ὅθεν ὑπάρχει θάλπος καὶ ἔρχεται βροχή· τὸ μέρος τοῦτο ὀνομάζεται ἐπίσης καὶ μεσημβρία διότι ἐκεῖ ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νὺξ εἶναι ἴσαι.

Ὅταν θέλωμεν νὰ μάθωμεν ὁποιονδήποτε μέρος τοῦ ὁρίζοντος στρέφομεν τὸ πρόσωπον ὅθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ ἔμπροσθεν ἡμῶν εἶναι ἡ Ἀνατολὴ, ὀπίσθεν ἡ Δύσις, πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὁ Βορρᾶς καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ ὁ Νότος, καὶ τοσουτοτρόπως εὑρίσκομεν καὶ τὰ μεσάζοντα σημεῖα ἅπαντα εἶσι ταῦτα. Ἀνατολικονότιος, Νοτιοδυτικὸς, Δυτικοβόρειος, καὶ Βορεοανατολικός.

ΦΟΧΙ Α ΤΑΛΗΣΙ

Το' ιυτη φοκι;

Ήοκι α ταλησι, — ωαε ιξιετηρι Ζοφεστηρι, κη σορ, α οοχ, δομθ. κερι ιδιτωρ' ι' Περσακξετ, τη τσηλησι φαλεοιν ειακρτ, — ιυτη κη τσοαηεη ειαφ τση δελ κγα Δτελι, και γιρ' ι' Δευτ, σι κη σκηκδιλή τση αιξιτεττ κγα κη κικωρ ιδιεγωρη. Κηιο σκηκδιλά κικ κδη μηνηρι matier, —καρση,— εδε τωκε μαρτωαρη μα ατη μιτητωκετη εδε βηκετη ταλησι. Ταλησια ιυτη σι ωιητη κδη κη κωσι τση ξικετη μση κη τριεημβηετ, —σιδερστι,— ρηαοο ετσηλησι ξικακη δρω ε τσιλέτη ειαφ εδε δετετη. Κωσια ωαστακ μα ωιητη σι ε ξικ εδε κγα κηιο βηκετη κη τη ειερη, δομηβηκη, κη φοκι. Νδη τή ωαρη, ωιητη βωβωρισ α ξικ ωρα βαλοκ. Κητοω εδε φοκια α ταλασια, κηαλησκκιτη, λεχετη, ετσηκ, ρακ ε ξιτετη. Κωρ ει ε βαλοκ τωμη ωιητη κδη κωσι ωρι-ρετη ε βηκετη τυμ, ε τωκε φαλητωαρη βηκετη ιρη, φρυμη, τωιρτ, ε μση φωκδ τωχετη τωτιες Ζιαρμι ωακησκκιτη ε ωαε τωχετη, ε ωρητη βηκεκη κι, ωρι-τεκη εδε φλακα ωριρετη κδη βαση, κδη δρητη, κδη βιελ· ε κητοω ωριρετη ωραση κδη γι τη Δευ κγα κω βωαλ. Ηραση αηβιτετη κατρη σκηκδιλή κγα γιρ ι' Δευτ ε βηκετη κατρη ταλησι εχετωρ, ε κητοω κιο ωω-κη ξετε αιθ ε φστωλ γιδη μακη κδη ιστη τη ιετακξετ. Κηιο ιυτη φοκι, α ταλησι ωαε Ζοφεστηρι τη ξιετη-ριν τσφων, α οοχωκ, δομθ, τη δετωρικη κερι τη Περ-σακξετ.

ΖΩΗ Η ΥΠΑΡΞΙΣ

Τί εἶναι ζωή ;

Ζωή, ἡ ὕπαρξις,—κατὰ τὸν Ζωροάστρην τῶν ἀρχαίων σοφῶν, ἡ βλέποντα τῶν Περσῶν, οἵτινες ἐλάτρευον τὸ πῦρ,—εἶναι μέρι ὁν τι πυρὸς τὸ ὁποῖον ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ ἡλίου, τοῦ κάλπου τούτου τοῦ Θεοῦ, ὡς σπινθήρ τις ἐκ πεπυρακτωμένου σιδήρου. Ὁ σπινθὴρ οὗτος εἰσέρχεται εἰς τὴν ὕλην καὶ ἐνούμενος μετ' αὐτῆς ἐνσαρκοῦται καὶ γίνεται ζωή. Ἡ ζωὴ εἶναι ὡς τὸ νερὸν εἰς τὸν λέβητα, ὅστις τίθεται ἐπὶ τρίποδος (τσιμπρατρίας) κάτωθεν τοῦ ὁποίου τίθενται ξύλα καὶ ἅπτεται πῦρ νὰ βράσῃ. Ὁ λέβης, ἔπειτα, μετὰ τοῦ ὕδατος, ἀρχίζει νὰ ζέῃ καὶ ἐκ τούτου καὶ ἡ ζωή. Ἐν πρώτοις τὸ ὕδωρ σιζεῖ, ἤ ζίει εἶτα βράζει. Οὕτω πως καὶ ἡ ζωή, ἡ ἡ ὑπαρξις, ζωογονεῖται, γεννᾶται, κινεῖται, καὶ ἀκμάζει. Ὅταν ἀρχίζῃ νὰ παραβράζῃ τὸ νερόν, μεταβάλλεται εἰς ἀτμόν, καὶ ἀραιούμενος γίνεται ἀήρ, πνεῦμα, ψυχή, καὶ εἰς τέλους ἐξαφανίζεται ὁλοτελῶς. Τὸ πῦρ ὁλιγοστεύει καὶ εἶτα σβύνεται, οἱ ἄνθρακες γίνονται τέφρα, ἡ δὲ φλὸξ μεταβάλλεται εἰς θάλπος, εἰς φῶς, καὶ οὕτω ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὸν κάλπον τοῦτον τοῦ Θεοῦ, ἐξ οὗ ἐκπορεύθη. Πάλιν ἐκπέμπεται ἄλλος σπινθὴρ ἐκ τοῦ κάλπου τοῦ Θεοῦ καὶ γίνεται ἄλλη ζωὴ ζῶσα, καὶ οὕτω περιστρέφεται τὸ ἔργον τοῦτο ἐπ' ἄπειρον καὶ εἰς αἰῶνα τῶν αἰώνων. Τοῦτο εἶναι ζωὴ ἡ ὕπαρξις κατὰ τὸν Ζωροάστρην τὸν ἀρχαῖον σοφὸν τῶν Περσῶν.

ΑΓΓΙ

Εποκατ' ε' ξιτιτ

Αιτι κα κατρη εποκα, Αιεχη, Κοχη, Αιεστη, Δημς.

Κα δυμεβηδιετη μωατ, Ιενκαρ, Φλεβκαρ, Μαρτσ, Πριλ, Μαι, Ιων, Ιολ, Γωστ, Σεπτεμβρη, Οκτοβρη, Νοξιμβρη, Δεκεμβρη.

Τιθη μωατ κδακιετη μαη ή ιαξα. Ιαξα κα στατη δετη. Διτατ' ε' ιαξηστη ιακη, Διελη, Χηκη, Μαρη, Μηρκωρη, Εκτε, Πρτμτε, Στωκη.

Διελμτη Αιεχκη κωρ τοκτχη δαλακδωστη τη δηκηκη χτα ξικδετη χτρακητα, στε κδη Αιεστη ικτηκηκη, στε κωκη μωκδη μβακη τη φτοκητιστ, ωκεκδοκτκη κητη κηχτηεηκη στ ξιεκ στατοις.

—

Δαλακδωστ φακωωτε,
Να ξιεκ χτα ξικτε τη βωτε,
Γολχ' εκε στ βωβωκε,
Ηρα κα στιελ λυλεκωκε,
Τοκαγηλαπερη βιστγρστηρη
Φτεχ ξιτκεκη κδη κη ξηρτ.

ΤΟ ΕΤΟΣ

Αι εποχαι του ετους

Το ετος εχει τεσσαρας εποχας, Εαρ, θερος, Φθινοπωρον και Χειμων.

Δωδεκα μηνας, Ιανουαριον, Φεβρουαριον, Μαρτιον, Απριλιον, Μαϊον, Ιουνιον, Ιουλιον, Αυγουστον, Σεπτεμβριον, Οκτωβριον, Νοεμβριον και Δεκεμβριον.

Εκαστος μην διαιρειται εις 4 εβδομαδας. Η εβδομας εχει 7 ημερας, Κυριακη, Δευτερα, Τριτη, Τεταρτη, Πεμπτη, Παρασκευη, Σαββατον.

Τα παιδια το Εαρ οταν βλεπουσι τας χελιδονας ερχομενας εκ τοπων θερμων, διοτι το φθινοπωρον φευγουν μη αντεχουσαι εις το ψυχος, φθουντβακδλουδον ατματον

—

Χελιδων κοκκινωπη,
Ερχου' εξ ημερων τοπων,
Στομα εχεις ανθηρον,
Φτερα ανθη κοκκινα·
Ραμφοβελονη ψαλιδουρε
Κρυπτεσαι εις τρυπαν.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΜΥΘΟΙ.

ΠΕΣΠ ΕΔΥΤΠ

LETSITMΠTAP

NΔAMMA ΠPALA

ΤΑLΑ Ε' ΚΕΝΙΤ

Μη κεκ ιο τιριασωρη κη κερη κοσιλ' κτε κη[illegible]τους
ξοβεκ ε ιοηρδιρηση, το' εβηκ τη ρωακ γομαρτη ψικ-
γητιτ' ετια. Ε εσωκοκ ατη λικο, σε σωμη κερη εμιχ,
ελιδηκ με καλκα κγα γρικα μοσ ικηκ φοκδετ, εδε σ' ε
ιο ατει κδοκη ωοκιμ, σο εβηκ τ' ακλυρια κ[illegible]ε δηοηρμι'
ε' βωκηση.

Ντοκη κερη κωρ και εδγιτι κδοκη τσοση βωκη τη
θατη, κεκι εβηεδοκ ατη κθηρ σι εδε ιτωκδηκ ριτσικη
ωηρ τ' ε ιο κδοκη δρωδε βωκη, σο κωκ ιτεσηροκει εδ-
γιτιτ θετο τσα φλετη κεσηδετ εδε τσα βηρδαμη λικθετ
το' ικαι κεκι, σε σωμη κερη γατι κει τη κγορθ εδε κγα
ωικα.

Πο κεκι ιο καιη βεσηταρ σακη κωδη κωκ' ε ερθ κθηρ
μεντ' τ' ελιι εοτικ ετει τη ξοβεκηκη ε τη θει γητηχ.
Πο τηρηκη κει σσηρεση τη μιρητοκει καλ' ε' εδγιτιτ
κη τη και ντοκη τσοση βωκη τη κομη, εδε κδοκη
τσοση εστηρ. Πο σιμωκδη βηκει κοδη κηιο ωωκη, ωσε
εοτ' ετει μωκδοκει με θιβεκηρι τη μαδε.

Τεθη κητο, αδα, κεκι ικδωροι με σωμη φορτετση, εδε
ωληκ κριετη κθηκη γιθη κητο δηοηρμε εδε σηεμε,
σακη σωμη κερη καικγασει τη και κηρωοτσα τη θιε-
τηρα. Πο ακη ικδωροιτεμ ιο, σακη κωδη κωκ' ωκλαχ
ωηρ φατηκ' ετει ε ακη βεσηταρ, σακη κωρδο, κατ' ε

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Σκύλος τις ἦτό ποτε προσκεκολλημένος εἰς γύφτον τινὰ πτωχὸν καὶ ἐπαίτην, ὅστις ἔκαμνεν αὐτὸν νὰ φυλάττῃ τοὺς ὄνους καὶ τὰ ὑποζύγιά του. Μετεχειρίζετο δ' αὐτὸν κακῶς, διότι πολλάκις τὸν ἔδερεν ἀναιτίως καὶ τὸν ἔδενε μὲ κλειὸν ἀπὸ τὸν λαιμὸν διὰ νὰ μὴ φύγῃ, καὶ τροφὴν δὲν ἔδιδεν εἰς αὐτὸν οὐδεμίαν, ὥστε ἔκαμνεν αὐτὸν νὰ ὀλακτῇ ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἄρτου.

Ὁσάκις ἔτρωγεν ὁ γύφτος κανένα κομμάτι ξηρὸ ψωμί, ὁ σκύλος τὸν ἐκύτταζεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔσειε τὴν οὐράν του ὅπως τῷ δώσῃ κανὲν τεμάχιον ἄρτου, ἀλλὰ δὲν ἐπερίσσευε τίποτε ἀπὸ τὸν γύφτον εἰμὴ μερικὰ τζόφλια ἀπὸ κρομμύδια καὶ κουκούτζια ἀπὸ ἐλαίας τὰ ὁποῖα ἔτρωγεν ὁ κύων, διότι πολλάκις ἐκινδύνευε νὰ ψοφήσῃ τῆς πείνης.

Τόσον ὅμως πιστὸς ἦτον ὁ κύων οὗτος ὥστε ποτὲ δὲν τῷ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κύριόν του καὶ νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ πάντοτε προσεδόκα νὰ βελτιωθῇ ἡ κατάστασις τοῦ κυρίου του διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ φάγῃ ὀλίγον ἄρτον νωπὸν καὶ κόκκαλά τινα. Ἀλλ' ἐσταθῇ ἀδύνατον διότι ὁ κύριός του κατετρύχετο ὑπὸ μεγάλης πείνης καὶ ταλαιπωρίας.

Πάντα ταῦτα τὰ ὑπέφερεν ὁ ταλαίπωρος σκύλος μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ ὑπέκυπτεν εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς κακουστερήσεις καὶ ταλαιπωρίας, ὥστε πολλάκις ἠναγκάζετο νὰ τρώγῃ καὶ παλαιὰ παπούτσια. Τόσον δὲ ὑπομονητικὸς ἦτον ὥστε πώποτε δὲν παρεπονέθη διὰ τὴν τύχην του· καὶ τόσον πιστὸς ὥστε πάντοτε ἡμέραν καὶ

διτη, βηκ τη δωχωρεκ ετιι, ε ρωακ με βεση εοτκ' ετιι εδε βαγητιτ' ετικ.

Μβη τη ωαστακμ κγορβι κιι κικ' ε κακη τωμι' ιμιωκδωαρη· εδε κγα κηιο ωωκη δωκλ κιο εθηκμα κηθοκη κηρηστη κωρ μωκδοκετη κιρι τωμη κγα ωικ εδε κγα ερβεκηρικ, σε «τοκοκ γαληκ' ε' κεκιτ».

Πηρραραληση· ιστη θιρτωτ ιμωθ τη κδωροκη κιρι κδωριμετ' εδε ωησιμετ' ε' ιστηση σακλακωρη, σι θοτη εδε κηκγα αρβηριστε·

Νδωρο εημτρ' ε κδωρο
Σι κδωροκ μαλι με βορη,
Κηιο σικηση τη τκοκη δο,
Σι ακοκ ρεζηγα εκολη,
Μοησιορη κηκηση βαρδη
Κωρ εστικ βορεκ ομαγη.

ΦΑΤΑ Ε' ΓΟΜΑΡΙΤ

Νδη γολ τη δημτριτ' κη γομαρ ιγορη λυτει τη ικ βεγαρι, ωηρ τη μτρροκ κατωακ ετιι τη φτοκητικ ωηρ κη τοικη κοκη τη κ'γοκητη εδε δορηεηκ' ιθατη τη κατστητη ωηρ κη καωορε βαρ τη κομη.

Παστ τεα ωακ δετ, κα εδε κοχα εκγρεκητε κα αρθ, σι κωκδρη δητηροκ, εδε βαρ' ικομη ωβι, ωο βασκη μ' ατα ερδη εδε τωμη τηρβισε εδε ωωκηρα τη τεωηρα,

νύκτα ἔκαμνε τὸ χρέος του φυλάττων πιστῶς τὸν κύριόν του καὶ τὰ κτήνη του.

Ἐπὶ τέλους ἀπέθανεν ὁ σκύλος οὗτος ὁ τόσον δεινῶς ταλαιπωρούμενος· καὶ ὡς ἐκ τούτου, καὶ ῥητὸν ἀπέβη νὰ λέγουν οἱ ἄνθρωποι ὁσάκις κατατρύχεταί τις ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τῆς δυστυχίας, ὅτι, «διάγει βίον σκύλινον».

Ἐπιμύθιον· εἶναι μεγάλη ἀρετὴ νὰ ὑπομένῃ τις τὰς μεταβολὰς καὶ περιπετείας τοῦ βίου ἀγογγύστως· ὅθεν καὶ τὸ ἀλβανικὸν ποιημάτιον προτρέπει εἰς τὴν ὑπομονὴν ταύτην λέγον·

Ὑπόμεινε καρδία μου, ὑπόμεινε,
Ὡς ὑπομένει τὸ ἄρος ὑπὸ τὴν χιόνα.
Ἡ θλῖψίς σου αὕτη θὰ παρέλθῃ ταχέως,
Ὅπως παρέρχεται τὸ λεπτὸν νέφος
Ἀνωθεν τῆς ἀργυρᾶς πανσελήνου
Ὁπόταν διώκεται ὑπὸ τοῦ ἀγρίου βορέου.

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΟΝΟΥ

Εἰς τὸ βάθος τοῦ χειμῶνος πτωχός τις ὄνος παρεκάλει νὰ ἔλθῃ ἡ ἄνοιξις ὅπως ἀλλάξῃ τὸν ἀχυρῶνά του τὸν ψυχρὸν δι' ἐλίγην ἐαρινὴν ἐποχήν, καὶ τὸ δεμάτι τὸ ξηρὸ τοῦ ἀχύρου δι' ἐλίγον χόρτον χλωρόν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἰδοὺ μᾶς ἦλθε καὶ ἡ ἐαρινὴ ἐποχή, ὡς ἐπεθύμει, καὶ τὸ χλωρὸν χόρτον ἐφύτρωσεν· ἀλλ' ὅμως μὲ αὐτὰ ἦλθον καὶ πολλαὶ ἐργασίαι καὶ κόποι

ακη σα κορα βαρτεστιοι εδε ντα βεχαρι σι κει θαρτεστι-σωρη μη ρηεαρα εδε ντα δεμηρι. Ε κακι μη, ληκτεκ τη ξιικη τη κοβατη, κη τη λεκηεσκει κη τοικη ντα τηρβισετ' ετεσηρα.

Πο εδε τη κοβατ' ερδη, εδε ξαεσα, εδε τηρβισετ' ε' ση κοβαδετ, δομθ. τη βαιτωριτ' ε' λιμαρηξετ ντα αρα ελαρ-γα κδη λημη, εδε τη ληεωαριτ' εδε τη στοωαιτωριτ' εδε τη βοιδωριτ τση κει ντα δεελμητη γομαριαρτη, δε τη τιερα σωκηρα μη τη τσηρα ε τη ρηκδα, εβηκη μη κει κ σε ιο κδη δεμηρ, εδε κδαι τη βηκει μη μιρη καλ' ετει, ωβη μη λικο, ε αστω κακι βωρι τσηρεστηκ' ετικ, τση δοι λεκηεσκει σακ ντα σωκηρστη, κδη τ' αρδωριτ' τη ξιευτηση.

Πο εδε ντα ξιεστα ξαρτεστιοι σε σα ντα τη νταρ-κοωαριτ' ε' γρωριτ τ' εκακ κδη μωλι τη βλυχει, σα ντα βαξατη δρω τση σιλ νταρκοωαρη ρηκδη ντα μαλι σηρ τη ντροκεδοικ κηριεϊτη δεμηρικ, ε σα ντα τη τιερα σωκηρα τση βηκ, λδδει κακη μη τωμη κδη ξιεστη σα ιο μη.

Λστω μξη τ' αρδωρη ηεθ γθη ξιτι ωκωμβ φωκδιτ ντα σωκηρατη τη σακηκδρωαρατη εδε ντα τηρβιστη τη σασσοωρετη τη θιευτηση, ακη σα κωκη γετι κδδκη κοκη γθη μστκη ρστωλ, ατ κδδκη τη κοκδισωρη τη γαλιτ τικ τη ορεκωρη, σα κσασσε, ε σα δηηηρημε. Μβη τη σαστακμ ωκακγασ τη μβετει ορεχωρη κδη τη σακμ-βλτησωαρη ε τ' ασατηρη κοκη τη δεμηρι, ε τη ηηρεκ σε γθη ιστη εδε κοκδισωρη κα κεβαιτ' εδε δηηηρημετ' εσαι· ε αστω δωακλ φιακλα κωρ κερι μωκδδκετ' εδε στηρ-

περιττοὶ, εἰς τρόπον ὥστε ταχέως ἐξαρύνθη καὶ ἐκ τοῦ ξαρος, ὅπως εἶχεν ἀποκάμει καὶ ἐκ τοῦ χειμῶνος. Καὶ ἤδη ἐπεθύμησε τὴν ἔλευσιν τοῦ θέρους, ὅπως ἐλαφρυνθῇ ὀλίγον ἐκ τῶν ὑπερβολικῶν ἐργασιῶν.

Ἀλλὰ καὶ τὸ θέρος ἦλθε, καὶ ἡ ζέστη, καὶ αἱ ἐργασίαι τοῦ θερισμοῦ, ἡ μεταφορὰ δηλ. τῶν δεματίων ἐκ τοῦ μεμακρυσμένου ἀγροῦ εἰς τὸ ἁλώνιον, καὶ αἱ ὑνοδρομίαι καὶ τὰ καλπάσματα καὶ τὰ παιγνίδια τῶν ὑνηλατῶν, καὶ ἄλλαι ὑπηρεσίαι ἔκτακτοι καὶ βαρεῖαι, ὥστε τὸν ἔκαμαν χειρότερα παρ' ὅ,τι ἦτο τὸν χειμῶνα. Ἀντὶ δὲ ἡ κατάστασίς του αὐτὴ νὰ βελτιωθῇ, ἔγεινε χειροτέρα. Ἤδη δὲ ἔθεσε τὰς ἐλπίδας του εἰς τὴν ἔλευσιν τοῦ φθινοπώρου.

Ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ φθινοπώρου ἐξαρύνθη· διότι καὶ ὡς ἐκ τῆς μετακομίσεως τοῦ σίτου ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ ὅπως φέρῃ αὐτὸν εἰς τὸν μύλον νὰ ἀλεσθῇ, καὶ ὡς ἐκ τῶν βαρέων φορτίων τῶν ξύλων ἅτινα εἶχε νὰ κομίσῃ ἐκ τοῦ ὄρους πρὸς θέρμανσιν τῶν ἀνθρώπων τὸν χειμῶνα, καὶ δι' ἄλλας ἐργασίας τὰς ὁποίας ἔκαμνε, κατεκούραζεν αὐτὸν καὶ τὸ φθινόπωρον τόσον ὅσον καὶ ἄλλοτε.

Τοιουτοτρόπως, καθ' ὅλην τὴν περιστροφὴν τοῦ ἔτους, κατεφθείρετο ὑπὸ τῶν ἀκαταπαύστων ἐργασιῶν, καὶ τῶν ἀτελευτήτων κόπων, ὥστε δὲν εὗρε καμμίαν ἐποχὴν καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἀλλ' οὔτε καμμίαν κατάστασιν τοῦ βίου του εὐάρεστον καὶ ἄνευ κόπων καὶ φροντίδων. Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ εὐχαριστημένος ὅπως εἶχε καὶ νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι πᾶσα ἐποχὴ καὶ κατάστασις ἔχει τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς φροντίδας αὐτῆς καὶ οὕτω ἀπέβη ῥητὸν, ὅσάκις ἄνθρωπός τις πάσχει

σικετή σωμη κδη κι δες, τη βοκη σε «σκοκ φατηκ' ε' κεκιτ εδε γαληκ' ε' γομαριτ».

Πηραραληεα ιστη, τση κδοκη κερι κωκ μβετετ' ιαρεκωρη γθη μακη κδη κητη βστη, κη κδοκη κοκη κωκ' ιστη μ' εμιρη κ'α κατρη, σο γθηκη σπερομη σηρ τη μη τη μιφηκη τηκη κ'α κοκη μση κοκη, ε κα σο γθη γκοκατη κακη τη λιγηκ' ετυρε.

Πακητοι σωκατη τηκδε,
Μστ κηρκο τ' ελήρηο φωκδε,
Γιθη βστα κωρ σωκοκ,
Πτι τη σηρικηο τι λήρτοκ ;

ΜΙΡΙΜΑΝΓΙΙ Ε ΒΓΩΜΒΩL

Μιριμακγα ξατε κη κερη στ μωσαφερ κ' τε βρωμβωλι, ιτσηλι εφριτη στη μιρημηκδιηο εδ' ε'σοτιτι μαδηστιστ. Πασ ξρακηση, κωρ ιρδι κερα τη βικη τη φλικη, μιριμακγα ιθστη βρωμβωλιτ με λυτιε σε αιο κει φρικη, σι εκωαιη το' ιο, τη φλιι τηρη ξστημη, εδε ιλυτει στιι τη φλικη βασκη κτη κη οδη, μβη τη τσηλκη' φιαλη ωβικδ. Πασ τσα κακη βρωμβωλι ρα ε φιστι μβηκη, ε μιριμακγα εω, σασ εακοκιτ σαι, ε σηρφστροτιλι βρωμβωλικ τωκε λιδωρη κτη φορτ μιρη στηηγωαρη κδη ωβηοικε τη σαι.

καὶ ταλαντίζεται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, νὰ λέγουν, ὅτι «περνᾷ σκύλινην ζωὴν καὶ γαϊδαρέσια τύχη».

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μένει διαρκῶς εὐχαριστημένος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, καὶ ὅτι οὐδεμία ἐποχὴ ἢ κατάστασις βίου εἶναι καλλιτέρα τῆς ἄλλης, ἀλλ' ὅτι πάντοτε ἐλπίζομεν διὰ τὸ καλλίτερον ἀπὸ ἐποχὴν εἰς ἐποχήν, καὶ ἰδοὺ ὅλαι αἱ ἐποχαὶ ἔχουν τὸ κακόντων.

Μετρίασον τοὺς κόπους σου,
Πλὴν μὴ τοὺς ἐγκαταλείπῃς,
Ἀφ' ὅλ' ἡ φύσις κοπιᾷ
Πῶς σὺ ζητεῖς ν' ἐκφύγῃς ;

ΑΡΑΧΝΗ ΚΑΙ ΒΟΥΡΒΟΥΛΑΣ.

Ἡ ἀράχνη ὑπῆγέ ποτε πρὸς τὸν μπούρμπουλα πρὸς ἐπίσκεψιν, ὅστις ὑπεδέξατο αὐτὴν φιλοφρόνως καὶ εἱστίασε πολυτελῶς. Μετὰ τοὺς δείπνους, καὶ ὅτε ἡ ὥρα τῆς κατακλίσεως ἐπλησίασεν, ἡ ἀράχνη λέγει πρὸς τὸν μπούρμπουλα ἰκετευτικῶς, ὅτι ἐρρίπτετο νὰ κοιμᾶται κατὰ μόνας, ὡς ξένη ὅπου ἦτο, καὶ παρεκάλει αὐτὸν νὰ κοιμηθοῦν εἰς τὸν αὐτὸν κοιτῶνα, εἰς ὃ συγκατένευσεν οὗτος. Καὶ ὁ μὲν μπούρμπουλας κατακλιθεὶς ταχέως ἀπεκοιμήθη, ἡ δὲ ἀράχνη ἤρχισε, κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτῆς, νὰ περιτυλίσσῃ τὸν μπούρμπουλα εἰς τοὺς ἱστούς της, περιδέσασα αὐτὸν ἰσχυρῶς.

Κωρ ωεγοα βχωκιβωιλι μβη μικατε ε ωατα λιδωρη φορτ μιρη ιθηι μιριμακγηση τη θει τ' εελίδηκ, ατο μιριμακγα τωατηργεκ ε ιθα, σε αιο δεω τη λιδηκ κγα ειεμα βεκτωρα ατο τη εγλιδηκ κωκη δεω.

Πκραπραλα κα μβητοκ σε κωκη κα γακ τη αριτειμη α τη φοιμη βατοκη με θετα τη τοηλήθετ καρακτηρι εδε εακοκ' ετυρε ιατ' ικδριτομη κγα ικη, τιατριτ δο γηκδειμι τωμη κερη κδη τη τραδα ε τη ρηκδα τη γοδιτωρα, σι εδε αηραραλήγα κα θοτη σι,

Ωλκω κιμεκ' εκδηρακ,
Πο εακοκη σ' ε μηργοκ.

ΒΩΨΗ ΠΩΛΗΠΝ ΔΩΚΩΡΗ

Μη κερ: ιμαρτωαρη κει κη γρωα τωμη τη αηρτωσμε. Μη δίτη ιτωαλ βωρι τοα αωμβακ αηρ τ' ετιρ ε τ' εβηκ αλήκωρη τη βαικη σε ιοκη τη ειεοωρη εδε φοικδετ λακωρικ, ε ιθα τη βηκη τωειτ ε τ' εοτερη κδη τοιελητ, —φοτοβιλε. Πο γρωαια κγα αηρτεοα ιοαι εοωμα ιθα σε σ' κει φοτοβιλε. Ιοοκι τωατηργεκ ε ιθα σε μβη κητη δαατ δο θετε κδη θακα τη τη αρετ κη ροτοβιλε τη ρε, ε κιοι μβηκη τη θει. Γρωαια ιμωαρ ατη κγα αραπαφοεκαετ, εδε ατιε τικ αο ιοοκι ματτηκ τη

Ὅτι δὲ ἀμπούρμπουλας ἠγέρθη τὸ πρωὶ καὶ εἶδεν ἑαυτὸν καλῶς δεδεμένον παρεκάλει τὴν ἀράχνην νὰ τὸν λύσῃ. Ἀλλ' ἡ ἀράχνη ἀπεκρίθη μὲ ἄτεχνον ἁπλοϊκότητα, λυποῦμαι φίλε, ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω, διότι ἐκ φύσεως ἔμαθον μὲν νὰ δένω ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ λύω.

Ὁ μῦθος μᾶς διδάσκει ὅτι δὲν πρέπει νὰ συναναστρεφώμεθα ἢ νὰ συγκατοικῶμεν μετ' ἀνθρώπων τῶν ὁποίων ὁ χαρακτὴρ καὶ αἱ κλίσεις εἶναι ἀντίθετοι τῶν ἡμετέρων, ἄλλως θὰ εὑρεθῶμεν πολλάκις εἰς χαλεπὰς καὶ δυσχερεῖς περιστάσεις καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία.

Ὁ λύκος τὴν τρίχα του ἀλλάζει
Ἀλλὰ τὴν συνήθειάν του δὲν μεταβάλλει.

ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΣ ΑΝΗΡ

Ἔγγαμός τις ἀνὴρ εἶχε γυναῖκα πολὺ ὀκνηράν. Μίαν ἡμέραν ἔφερε πρὸς αὐτὴν ὀλίγον βαμβάκι διὰ νὰ γνέσῃ αὐτὸ καὶ κάμῃ πανὶ νὰ ἐνδυθῶν διότι ἦτον γυμνὸς καὶ ξιτραχηλισμένος. Εἶπε δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα νὰ κάμῃ γλίγωρα νὰ τὸ γνέσῃ καὶ νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὸ τυλιγάδι. Ἀλλ' ἡ γυνή, ὡς ἐκ τῆς ὀκνηρίας αὐτῆς τῆς μεγάλης, τῷ εἶπεν ὅτι δὲν εἶχε τυλιγάδι. Ὁ σύζυγός της ἀπεκρίθη ὅτι θὰ ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς τὸ δάσος νὰ τῆς κόψῃ ἕνα τυλιγάδι κατευθείας καὶ ἐκίνησεν ἀμέσως νὰ ὑπάγῃ. Ἡ γυνὴ τοῦ ὅμως τὸν παρηκολούθησε κρυφίως, καὶ ἐκεῖ ὅπου αὐτὸς διελογίζετο νὰ κόψῃ ἕνα κλάδον,

ωριτ κή δεγη, αιο ικηκδοι με κη ενη τη κδριομη ε τη χωαι κητη κηνγη:

Μοτ ωρε, μοτ ωρε ροτοβιλε,
Κωο τη ωρεση ροτοβιλε,
Ιβδιτ γρωα εδι κωπιλε.

Ποτι γετι κητο φιαλα βωρι ωτρηιβ σε μοτ ιβδιτ φημιλα, ε αοτω σ' ωρεω ροτοβιλε πο ωωρωαρ πραση μβρασητη, ε ιφηρεω γρωαση σιτο ιγλαω ε ατε χωκ' ισολι ροτοβιλε. Κητοτω κηιο γρωαια δικακη γοδιτι τη τρηιμβηκ βωφηκ' εσαι ε τ' εηιλ ατη κδ' ωιηρκ τη σαι τη μοτ ονηρβεκ, πο τ' εωοκικ αι ατη με ονηρβισε τη τικ.

Κωβηκδι κα δηβτοκ κη χωκη κα κα χιε τη ιειμι καση βεονηδηκητ εδε βεσηιμασητ σα τη μβαιμη δτο γιδη φιαλατ' εκοτα ε γιδη σηρκικδισετ εδε γηκεοτιαρετ κηρης κη κα σηρτσιελδηκη ικοτη κγα εδρειτα εδ' εβηρτετα ωδη τη μεκδιητη· πο τη μβακεμι μητεωηρ κδη τη δρειτατη φιαλα τη φιαλδηριση εδι τη δρειτηριση.

ΔΙΑΛΗ Ε ΦΛΥΤΩΡΑΚΗ

Κη διαλη το' ιο δηκη τωμη κδη τη βωκωρκ σεκδα τη κητη φλωτωρακητ', ενιακ ατη τ' εειι με τωμη σωδιμ χγα κηρκ λυλι κτι κατρκ. Νδη τη ωκρη, δηβτοκ τ' εειι ατη ακεκαρισ (βερατ) κδη κη φλετη λυλεκωκι (ωκεκαρωκδι), κακι τ' εωοοτερακ με τακακη τη τικ ατιε τση κωλοτηκ μβη κη γοκδση μεκεκτε· ε κακι

αὐτὴ τῷ ἐτραγῴδησε μὲ προσπεποιημένην ὀργὴν τὸ ἀκόλουθον ᾆσμα.

Μὴ κόπτε, μὴ κόπτε τυλιγάδι,
Ὅποιος κόψῃ τυλιγάδι,
Τοῦ πεθαίνει γυναίκα καὶ κόρη.

Ἅμα ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ὁ ἀνὴρ ἐφοβήθη μήπως τοῦ ἀποθάνῃ ἡ γυναῖκα καὶ αὐτὸ δὲν ἔκοψε τυλιγάδι, ἀλλ' ἐπέστρεψεν ἄπρακτος καὶ διηγήθη τῇ γυναικὶ τὸ συμβὰν καὶ διατὶ δὲν ἔφερε τυλιγάδι. Τοιουτοτρόπως ἡ πονηρὰ αὐτὴ γυνὴ κατώρθωσε νὰ ἐκφοβίσῃ τὸν ἄνδρα της διὰ νὰ μὴ ἐργάζηται ἀλλὰ νὰ τὴν τρέφῃ αὐτὸς διὰ τῶν κόπων του.

Ὁ λόγος εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἡμεθα εὐπιστοι, ἢ μοιρόπαστοι, ὥστε νὰ δώσωμεν ἀκρόασιν εἰς πάντα λόγον κενὸν παντὸς γόητος καὶ πλάνου, ὥστε ν' ἀποτρίψῃ ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πρέποντος καὶ τοῦ καθήκοντος, ἀλλὰ νὰ βασιζώμεθα μᾶλλον εἰς τοὺς ὀρθοὺς λόγους τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης.

ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Παῖς τις, ὅλως ἀφωσιωμένος εἰς τὰ ὡραῖα πτερὰ μιᾶς πεταλούδας, ἔτρεχε κατόπιν νὰ συλλάβῃ αὐτὴν μετὰ μεγάλης προθυμίας ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος. Ἐν πρώτοις μὲν ἐζήτει νὰ τὴν πιάσῃ ἐξαφνα ἐπὶ τῶν φύλλων μιᾶς παπαρούνας· ἄλλοτε δὲ νὰ καλύψῃ αὐτὴν ὑπὸ τὸ σκιάδιόν του ἐνῷ αὐτὴ ἐβόσκεν ἐπὶ μιᾶς κάλυκος μενεξέ, καὶ ἄλλοτε

ληρτοκ τ' εειι μβη κη δειγη τη μηρτεση· ωασ κητη ωιμβετ ιωατωκτωρη εδ' ετσηκ μβη θοκ ιξερητωαρη κη δοι τ' εειι ατιε το'ιο κδεκωρη μβη κη στρατ τη μακωτακεβετ.

Φλυτωρακ', αδα, εωαμβετωρα φλυτωροκ κγα κηρα λυλε ντε κατρα ε κητω τ' εειι, ατιε τ' εειι γιθηκη ιωηροκετ κγα γλιοτηρετ' ετιι. Μβη τη ωασταιμ, ωοσι εωα κγυλτωρη μβη γημση κδη κη γοκδεη τρηκδελικη ωχιοθ μβη τη ε τωκε γραωωρη ατη με φοφη τη μαδε εδηρμοι κδη γλιοτερε τη τιι.

Φλυτωρακ' αδα ωο σι ιο ωηρ τη κγορδωρη, εδε τιχ διορηκη διαλη τε' ιδημωει ωηρ ατη, ιρολι κητοω. Ηηεδο κακι, διαλγθ' ιμ, τη ωασταιμιτ' ε' δηοηρμβετ, (ιντωφηβετ) τηκδ, ε μβητοκω σε γιθη γηειμ ιοτη ωοσι κη φλυτωρακη ωεκδηκγιεη τοη κδοσε μωκδη ωρεχκη τη τωωρατη τηκδε ωο αδα κωρ δο τ' ιοτρηκγοιο με τοωμη δαοωρεμ δο τη τη κιωμβασεκη κδη γρωοτ τηκδ. Με τη τιερα φιαλα, γηειμ' ιμαδ λεκ κελμ τη μαδ.

Πηρωραλεεκ κα μβηοκ, σε δωκετη τη ιεμι τη μεσμητη εδε κδη γηειμε, εδε κδη κελμε· ε τοη φατμιρηκ' ετια κεριω ε' δωκετη τ' εκηρεσκη ωηριαοτα ξετιωτ, ωο ωηρμεδοηκδα ξετηκιση τια, ε κδη ειμηρη τη τια, σι θοτη εδε ωραλα·

Μοσ ωγτεοφο ιγτεαρη,
Μοσ ωκελμωφο εκελμωαρη,
Πο ιμεσμητη κωφη τη ιιο,
Σε ωθωλα εκτηκ' εσαι ωφιο.

ἐπὶ τῶν κλάδων μύρτου· ἀλλὰ τώρα ἐβάδιζεν ἀκροποδητὶ καὶ ἦτο βεβαίως ὅτι ἤθελε τὴν συλλάβῃ πλέον ἐνθα ἐκάθητο ἐπὶ στρώματος μανουσακίων.

Ἡ ἀσπρος ὅμως πεταλούδα ἐπέτα ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος, καὶ ἐδῶ νὰ τὴν συλλάβῃ, ἐκεῖ νὰ τὴν συλλάβῃ, ἄλλοτε ἐδίφευγεν ἐκ τῶν δακτύλων του. Ἐπὶ τέλους, ἅμα εἶδεν αὐτὴν κατὰ τὸ ἥμισυ εἰσδυομένην εἰς κάλυκα τινὰ ὥρμησεν ἐπ' αὐτῆς, καὶ συλλαμβάνων αὐτὴν μετὰ μεγάλης ὁρμῆς συνέτριψεν αὐτὴν εἰς τοὺς δακτύλους του.

Ἡ πεταλούδα, λοιπόν, ἐνῷ ἔμελλεν ἤδη νὰ ἀποθάνῃ, καὶ βλέπουσα τὸ ταλαίπωρον παιδίον ὅτι ἐλυπεῖτο δι' αὐτήν, ἐλάλησε πρὸς αὐτὸ οὕτω πως. Κύτταξε τώρα, παιδίον μου, τὸ τέλος τῶν ἐπιθυμιῶν σου, καὶ μάθε ὅτι πᾶσα εὐχαριστήσεις εἶναι ὡς μία πεταλούδα ποικιλόχρους, ἥτις, ἂν καὶ δύναται μίαν νὰ σὲ εὐχαριστήσῃ εἰς τὰς διασκεδάσεις σου, ἀλλ' ὅταν συσφίγξῃς αὐτὴν μεθ' ὑπερβολικῆς ἐπιθυμίας, καταστρέφεται εἰς τὴν δράκα σου. Μὲ ἄλλους λόγους ἡ ὑπερβολικὴ χαρὰ τίκτει ὑπερβολικὴν λύπην.

Ὁ μῦθος μᾶς διδάσκει, ὅτι πρέπει νὰ ἤμεθα μέτριοι εἰς τὴν χαράν μας, καὶ μέτριοι εἰς τὴν λύπην μας, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν τὴν εὐτυχίαν μας ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἀλλ' ἐντὸς ἡμῶν αὐτῶν καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν, ὡς λέγει καὶ ἡ παροιμία·

Δὲν πρέπει νὰ χαίρῃς ὑπερβολικῶς,
Ἀλλ' οὔτε πάλιν νὰ λυπῆσαι ὑπερβολικῶς·
Τὸ ἄξος φθείρει τὸ ἀγγεῖόν του.

ΔΙΑΛΗ Ε ΔΑΙΘΙ.

Νη διαλή τωκε κγωλτωρη δορηκ' ετια κδη κη κηκατη αλοτ με λαιθι, γρωεδοι σα μωκδη μβαι κδη γρωστ. Πο κωρ δεσι τη κδειρ δορηκη κγα κηκατα κηστω γρωεδωαρη με λαιθι, κωκη μωκδ εκδειρ δοτ αηρ μαδηστικ' ε' γρωστιτ ε τη κγωστητικ' ε' γρικησ' ε' κηκατηση.

Σι ληρτοι σωμη αο σ' μωκδ' εκδειρ δορηκη κγα' κηκατα, ε σι κωκη δωαι τ' ιλαργον λαιθιτη, εω τη κλαρητη, ε με αικηλεμ ληκγον φατικ ετια.

Μη κερι ημεντσιμ.το' ωγηκδ ατικ αρακη, ιδα κη τσωαη ωαρσι τη μιρη. Διαλήδο, ιθα, κηρη τη γημακτη λαιθι ε αυτω δο μωκδη κδειιρο δορηκη κγα κηκατα.

Πηραραλησι' ωηρ τη ωηρβλαιμη με κολαι καθοιστη τακη, δωχετη κη τη ωακησαιμη κη τοικη δηστηριμετη τακη.

Οβετη αιλεκ' κδη φωρικ
Με τσεωηση τη φορτη,
Μηρητστη λεκεκ λακωρικ,
Ε αικικη κδη ωστη·
Πρα φιτικη κδη δηοηφιμ,
Πρα μβλακικη κδη λακημιμ,
Πικ τηρ' ιδωακη ξιτη
Γ' ιμαφκ' ε τ' ισοχτισκη
Δ' ε ιλξιτ' κδ' ιο τ' ισκακη·
Πο κωρ δικεκ κιρα τη δδεισμη
Μοσ κ' ικη ε' μαχμη ωιεση.

ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΛΕΠΤΟΚΑΡΥΑ

Παῖς τις ἔθεσε τὴν χεῖρά του εἰς λάγηνον πλήρη λεπτοκαρύων καὶ ἔδραξεν ὅσα ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἡ ἄραξ του. Ἀλλ' ὅταν ἠθέλησε νὰ ἀνασύρῃ αὐτὴν οὕτω πλήρη δὲν ἠδύνατο, ὡς ἐκ τοῦ ὄγκου αὐτῆς καὶ τῆς στενότητος τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἀγγείου.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπροσπάθησε πολυτρόπως ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ ἀγγείου, καὶ μὴ θέλων νὰ ἀφήσῃ τὰ λεπτοκάρυα, ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς καὶ νὰ δυσθυμῇ.

Ἄνθρωπός τις φρόνιμος εὑρεθεὶς ἐκεῖ που πλησίον τῷ ἔδωσε τὴν ἀκόλουθον καλὴν συμβουλήν. Τέκνον μου, τῷ εἶπε, κράτησε τὰ ἡμίσεα λεπτοκάρυα, καὶ τότε θὰ δυνηθῇς νὰ ἐξαγάγῃς τὴν χεῖρά σου ἐκ τοῦ ἀγγείου.

Ἐπιμύθιον ὅπως δυνηθῶμεν ν' ἀναπληρώσωμεν εὐκόλως τὰς ἀνάγκας μας, πρέπει νὰ μειώσωμεν ὀλίγον τὰς ἐπιθυμίας ἡμῶν.

Τὰ ὠὰ γεννῶνται ἐν τῇ φωλεᾷ των
Μὲ κάλυμμά τι ὁπωσοῦν σκληρόν.
Οἱ ἄνθρωποι ὅμως γεννῶνται γυμνοί,
Ὅταν εἰσέρχωνται εἰς τὸν κόσμον.
Ἔπειτα δ' αὐξάνουσιν ἐν ἐπιθυμίαις
Καὶ γηράσκουσιν ἐν πλεονεξίαις·
Τὰ πάντα θέλουν νὰ τ' ἔχουν μόνοι τους,
Καὶ νὰ ἁρπάσουν, καὶ νὰ ἀποκτήσουν
Καὶ αὐτὰ τὰ ἄστρα, ἂν ἦτο δυνατόν.
Ὅταν ὅμως ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ θανάτου,
Τίποτε δὲν παίρνομεν μαζύμας.

ΚΟΠΙΕ Ε ΒΕΔΡΙΙ ΚΛΥΜΗΣ.

Μη κοπηλέ φοατσαρε ξει κδη κορη με μη δεδρη κλυμητο μβη κριε τη σαι τ' εσιτ. Νδ' ωδη τοη πηρξει μεκδοχει κητοω. Με σαρετη τοη δο μαρ κωρ τη σεα κλυμητη δο μωκδη σταν τη πηρμβηλεδωρατ' ε' οιμεδετ τοη καμ δηρη μβη κ' αχη, κδη τρι μκδ τσαπα.

Κητο εβετε δο κδεμηχη δυ μκδ ε σεσηβιετη σωλικθ τη μη τη σακητη. Ιωλιχθιτη δο ριτεκη, ε δο τ' ικαλ δητηχ ε Κριστλεκωραβετ, (Καληκδραβετ) κδη σαεαρ τ' εσετ τη μη τη σακητη Β γρου κηχη, κδη κοκη κωρ σιτεκη σωλικθιτη μη στριετ. Κητοω κδη Ηαδαη δο κεμ μιαρτ σαρε τη βλε κη φοστσαχ. Φοστσαχ δο ιετη ιαμητη εδε μαχδιλ' ιδερδη, —κα βαλε τη σαχ,— γκγε, ιδιρδη σε ιδιρδε μη κα χιε.

Με κητε φοστσαχ δο τη ετε κδη σακιγρ κω δο γεκ τωμη τριμα τοη δο μβετκη τη δαωδιτωρη ε με γολγηχαωτη κτε μωκ, ε τοηλητη δο μη βηκηχη κορτε ε δο μη κηριακηχη σηρ γρου. Πο ω κλασε δο τ' ιγιεθ ατα τηγρ σαοτη, με κη, ερη τη λαρτη, ε με κη κριεδζεδωρη.

Ιερδη μιρη βκιαηχη γθη κητο μεκδιμε τσ' ιοκωαχη κδη σηρ μεντ τη σαι. Ε τωκε θηχη κητοω δερθ με σαειτ κριετ' εσαι, — τη δηρτοχ σε δσι τ' εβηχ, — ε σαοτη ωκεθ δεδρα με κλυμητη, ε βαεσκη με στη ωκεδκη σηρδιε εδε γθη φατμιρατ' εσαι.

Κητοω βκιτχ ωιρδετ ε μβρακητη χτα κλυμητη, χτα

ΚΟΡΗ ΚΑΙ ΑΓΓΕΙΟΝ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Κόρη τις χωριατοπούλα ὑπήγαινε μὲ μίαν καρβάρα γάλα ἐπὶ τῆς χεραλῆς της νὰ τὸ πωλήσῃ εἰς τὴν πόλιν. Καθ' ὅδὸν ἐνῷ ὑπήγαινεν ἐσυλλογίζετο οὕτω πως. Μὲ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα θὰ λάβω ὅταν πωλήσω τὸ γάλα θὰ δυνηθῶ νὰ αὐξήσω τὴν παρακαταθήκην τῶν ὠῶν καὶ νὰ τὰ κάμω τοὐλάχιστον πραχόπια.

Τὰ αὐγὰ ταῦτα θὰ ἐκλεπίσουν τοὐλάχιστον διακοσίους πεντήκοντα νεοσσούς. Οἱ νεοσσοὶ θὰ μεγαλώσουν, καὶ θὰ τοὺς ὑπάγω τὰ Χριστούγεννα εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ τοὺς πωλήσω τοὐλάχιστον 5 δραχμὰς τὸν ἕνα καθ' ἣν ἐποχὴν τὰ ὄρνιθα πωλοῦνται ἀκριβά. Τοιουτοτρόπως, τὸ Πάσχα θὰ ἔχω ἀρκετὰ χρήματα νὰ ἀγοράσω ἓν λαμπρὸν φόρεμα. Τὸ φόρεμα θὰ εἶναι πράσινον καὶ τὸ μανδήλι τῆς χεραλῆς κίτρινον,—στάσου νὰ ἴδω,—ναί κίτρινον, διότι τὸ κίτρινον χρῶμα μοὶ ἁρμόζει καλλίτερον.

Μὲ τὸ φόρεμα τοῦτο θὰ ὑπάγω εἰς τὴν πανήγυριν ἐνθα θὰ εὕρω πολλοὺς νέους εὐγενεῖς θὰ μὲ θαυμάσουν κεχηνότες· καὶ βεβαίως θὰ μοὶ προτείνουν τὰς προτάσεις των. Ἀλλ' ἐγὼ μὲ ὕφος ἀγέρωχον θὰ ἀπορρίψω ὅλων τὰς προτάσεις καὶ θὰ στρίψω τὴν χεραλήν μου ἀπ' αὐτῶν.

Αἱ ἰδέαι αὗται πολὺ εὐχαρίστησαν τὴν φαντασίαν τῆς κόρης, ἥτις ἐν τῷ ἅμα καὶ αἰφνιδίως ἔστρεψε τὴν χεραλήν της,—διὰ νὰ δείξῃ πῶς ἤθελε τὸ κάμει — καὶ οὕτω πως κάτω ἔπεσεν ἀμέσως ἡ καρβάρα μὲ τὸ γάλα ἐκ τῆς χεραλῆς της καὶ σὺν αὐτῷ ἐξηφανίσθησαν καὶ ὅλα τὰ σχέδιά της.

Τοιουτοτρόπως ἡ κόρη ἔμεινε κενὴ γάλακτος, ὠῶν,

ξιτη, κγα σωλιχδιτη, κγα σαρετη, κγα τριματη, εδε ωμβρακητη κγα τσητρεσα, σεσσε ι ωσητσιοκη γιθη τκιματ' τσαι μβηκη.

Πηρσαραληξη: κητρετη κριελαρτητη εδε τ' ηκδηρησαριτη τση δηρτσκηκη μωρε κδ' ερη, σι θστη φιαλδα, α τση θηκη τωμη τσημα κδηρ μεκτ, κωκ' ιβηκηκ' στσ κολαιτε. Μαδητσια εδε κριελαρτητσια σηρσαιοκηκη φατμιρηκη τηκη εδε τσηματη τσκα, σε κα κδηρλοκτκηκη μεντιατη τσκη.

ΤΓΑΙΤΟΡ ΕΔΕ ΒΕΚΑΤΣΙΕ

Λτιε τικ σσ κω τκσκ κη γμαετορ κδήσηρ κη φωση με δυρεκ κδη δορη, εδε με κεκ σασ τις ωκδδυ τη κγρεννει κη βεκατση, εδε μβηκη βατσκη με στη ωκγρεκ' εδε κη κσσε θηλησα.

Σι αδα ωηηκδ γμαετορι με δυ μεκτ κωρ ξωρε δυρεκκη μβη συ, ε κητσω τ' ετστι στιε τ' ετστι, μση τη σασταιμ εδα ζιαρμ κωτωρω ε κσοκη γδδετι κδσκη σεκδη. «Μερε Ζοτ,—εθα κεκι,—κωζη μσσ ξητρο μβη συ δυ εση μβη κη κερη. Νδη μσσ κηκηκετσ γηκιερη κγα τσατρεσα ε' θηλησαβετ κλασε δσι κετσ μβαιτωρη μβη ξεκδ βεκατσηκη τηκδε.»

Πηρσαραληξη: τωμη κερη κωμβασεμε κδη τη κδιετωρη τ' ηκη κωρ κδακεμε μβη δυ κδη κηλιμε: σε σσε αι τση γμακ τη ετρη δυ λεσωρα μσσ κηκη εε μσσ κατρικη, ε αι τση λητσοκ τη ξρασση δυ εση τση φικη ξετσ ε ξετσ, με κη γωρ, ε' ξρετ μσσ κη.

δρυθίων, χρημάτων, νεανιῶν καὶ ἐλπίδων, διότι ἐξηφανίσθησαν ὅλα της τὰ σχέδια διὰ μιᾶς.

Ἐπιμύθιον· ἀλαζόνες καὶ ὀνειροπόλοι ἄνθρωποι οἵτινες κτίζουσι πύργους εἰς τὸν ἀέρα, καλῶς λέγουν, ἢ συλλαμβάνουσι πολλὰ σχέδια καὶ ἰδέας εἰς τὴν κεφαλήν των, δὲν πραγματοποιοῦσιν αὐτὰς εὐκόλως. Ἡ ἀλαζονεία καὶ ἡ ὑπερηφάνια καταστρέφουσι τὴν εὐτυχίαν καὶ τὰ σχέδια ἡμῶν, διότι ἐπισκοτίζουσι τὸν νοῦν μας.

ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΞΥΛΟΚΟΤΑ

Ἴδιῳ διέβαινε κυνηγός τις διά τινος πεδιάδος μὲ τὸ ὅπλον του ἀνὰ χεῖρας καὶ τὸν σκύλον του ἀκολουθοῦντα κατὰ πόδας, συνέβη νὰ πετάξῃ μία ξυλόκοτα καὶ ἀμέσως μὲ αὐτὴν ἐπέταξαν καὶ ἕνα κοπάδι πέρδικες.

Ἐπειδὴ εὑρέθη ὁ κυνηγὸς ἀμηχάνως ὅτι ἔβαλε εἰς σκοπὸν τὸ πυροβόλον του καὶ ἔβλεπε νὰ τὸ βάψῃ, ἐκεῖ νὰ τὸ βάψῃ, ἐπὶ τέλους ἐπυροβόλησε τυχαίως καὶ δὲν ἐκτύπησε τίποτε. «Καλέ μου χύρε,—τοῦ εἶπεν ὁ σκύλος του,—μὴ σκοπεύσῃς ποτὲ δύο πτηνὰ διὰ μιᾶς. Ἐὰν δὲν ἐξηπατᾶσο ἐκ τῆς ἐλπίδος τῶν περδίκων ἴσως θὰ εἶχες φονεύσῃ τὴν ξυλόκοτα.»

Ἐπιμύθιον· πολλάκις ἀποτυγχάνομεν τοῦ ἀντικειμένου ἡμῶν, ὅσάκις ἐνδοιάζομεν εἰς τοὺς σκοπούς· διότι ὅποιος κυνηγᾷ δύο λαγοὺς οὔτε τὸν ἕνα πιάνει οὔτε τὸν ἄλλον, καὶ δύο πτηνὰ χωριστὰ δὲν φονεύονται μὲ μίαν πέτρα.

ЬЕЛПИРИ Е КОЧВИ.

Ин бельторэ, ворэ ворш ин коцбэ тек ко ко ари цбэ ин бец э лэтэт цы ин тэтоцэ бэцбэ хбэ ворэ гольэ тэ ворэ, ошэт ворэхэ е ворэ тэ цехбэхэт ко ворэ т' ка цэ гольэ ворэ тэ тэтоцэ гольэ тэ цэрэ.

Кэтэш ворэ т' ецэ ворэ тэ цы ин е т' елхэкатэт. «О цэт тэх' ебошкор'» ибэ· «ворэ тошэ гэцэхэцэ ворэ ко ко тэх бошкорэхэ т' эхбэ тэ экэлхех ко ко ат бтелэ, ебэ ворэ ворехбэрэтэ т' эхбэ тэ кгбэрэ ко цэхбэрэ, ц' ецэгошэхэ фэхэхэ т' цэ, ебэ ворэ т' ш ц' ошбэрбэ хгэ бошкорэ ватэ. Нбэ гецэ ко ебэ ецэгэ т' эхбэ тэ ворцэгэтэхэ, ворэ т' кэш хбэхэ бэтбэгэтэ ко бэ цбэтэтэ, фэр' ворехошр' ебэ хг' ош».

Ецгошэр цы тэ тилэ ворэкэбэлэ, хоцбэхошэ гольэ ворэ тэ кэнбэх ин тэтоцэ кэгэ, е ко ко ш ворэ тоцэ т' ирэ тоцэ е' бэхбэ хгэ гольэ, е цр' ворэ бэхэт бельторэ ецэцбэш е ихш, тошэ бэгэ, «хбэ кэ ебэ тэ ворэ ко ш эхбэ т' эхбэ, бэ ватэ цр' ецэгэ.» Кэтэш хоцбэ ватэ ошбэт бэтэцэ тэ клэх цошгэгэгэ ворэ.

Пгэворэлгэ ворэ тек ко ко хэх ворэкэбэлэ, хбэцэр ватэ фошбэ цэгэцхбэцэ, ебэ ош цэгэ бэгэтэ ошлэтэхэ тэгэлбэт бэгэцбэбэгэ.

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΚΟΡΩΝΗ

Ἀλώπηξ τις ἰδοῦσα κορώνην, καθημένην ἐπὶ κλάδου μέ ἓν τεμάχιον τυροῦ ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτῆς, ἐπλησίασε καὶ ἤρχισε νὰ διαλογίζηται πῶς νὰ ἁρπάσῃ ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς τὸ τεμάχιον αὐτὸ τοῦ τυροῦ τὸ καλόν.

Καὶ οὕτως ἤρχισε νὰ ἐπαινῇ αὐτὴν καὶ νὰ τὴν κολακεύῃ· «Ὦ ὡραία μου κυρία,» τῆς ἔλεγε, «πόσον χαίρω σήμερον νὰ βλέπω τὴν καλλονήν σου, ἥτις ἀπαστράπτει ὡς ὁ ἥλιος· αὐταὶ δὲ αἱ μεταξοχρωματιστοὶ πτέρυγές σου μοὶ ἐπεκάτασαν τὴν ναῦν μου, οἱ δὲ ὀφθαλμοί μου ἐθάμβωσαν ἐκ τῆς ὡραιότητός σου. Ἐὰν ἦσουν καὶ τὴν φωνήν σου τὴν συμφατένια, δὲν ἔχω ἀδελφὴν ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἦσουν λέαν εὐχαριστημένη καὶ ἐξ αὐτῆς.»

Ὑπερευχαριστηθεῖσα ὑπὸ τῶν ὡραίων τούτων ἡ κορώνη ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτῆς ὅπως ᾄσῃ ἓν τεμάχιον ᾀσματος, ὅτε κάτω ἔπεσεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς τὸ τεμάχιον τοῦ τυροῦ, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἥρπασεν ἡ ἀλώπηξ καὶ ἔφυγε, λέγουσα, «ἐὰν εἶχες καὶ ὀλίγον ἐγκέφαλον εἰς τὴν κεφαλήν σου θὰ ἦσο καλλιτέρα.» Οὕτως ἔμεινεν ἡ ἀβλὲξ κορώνη κατὰ μόνας κλαίουσα τὴν ἀνοησίαν της.

Ἐπιμύθιον ἐνθα εἰσχωρεῖ ἡ κολακεία, ἐξορίζεται ἀλοτελῶς ἡ φρόνησις, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος γίνεται λάφυρον παντὸς τυχοδιώκτου.

ΤΓΚΑΤΗΣ ΠΙΕΣΗΤΑΡ.

Μη˙φραταρ ξατε κη χερη κ' τε κη γυκατητ γιτσκ τη τις, ε ιηγξρεω ατις με τωμη τη δημβωρη κη τη γλαιτωρη το' ικδοθ. «Μη χγα κετη τ' ηκδ»,—ιθα, «ωττοηωωα χγα κη δειμ τη μιτη, ε ερδα τη τη ωηρδημητσκ (τη ωαγωακ) δημκη τοη ωτσοξα τοτ.»

«Φορτ μιρη,»—ι ωωτηργειν γυκατητσι, «τι ις κη κερι φορτ ιμιρ' «δι ιδρειτη τη κοχης δημκη τοη βηρι. Μη δωκετη κη δο τη μοσ τη θικη κειν, κδ' εκημβοιφτιμη με κη χγα κετη τ' ηκδ.» «Πο, μιρη, με τωμη γηειμ,—ι ωωτηργειν φραταρι,—κηιο ιστη κη γμ' ιδρειτη. Πο τοη θαση, ωκ' ιμιαρι! ωλαθιτση μβη σκιμξ! Ιστη κη δειμ χγα τ' ηκδιτη, τη ξρκω κη κα χγα τ' ιμτη.» «Ωα! αρα φολη μιρη γιτσκ,—ιθστη γυκατητσι. Κηιο ωωκη μηργσκ τωμη τη ωδειτωριτη, ε δο ξηεδοιμη κδη... κδη...» «Τοη κδη... ε κσκδη...—ι ωωτηργειν φραταρι. Κηιο ωωκη δοι τ' ιο βιτσιωρη ωα ωακδωκη κδη σκεκδη, κηκηκειση τι γατι τη ιαωι τη δρειτηκη κδη τη τιερη σι ωκορδε με ειμηρη τη μιρη τη μαφσ τηκδικη.

Πηραρελησης· δημεστη, α γιδιατη τοη βηιμη κιξε, εδ' ατο τοη κα βηκηκη τη τιερητη, ωακ κερη ξηκακη κδη τη τιλη ζιν ε κιλζικη λαρτ· σιωσε κιξε μαδητσιμη δημεστη τακη μη τωμη σα δωκετη, ε κηρκσιμη τη μαφμη κακκη, α τσωαγιμκη τωειτ, ωο δημεσ' ε' τη τιερηξετ ιδραηδσοιμη, εδ' ωωηρμηκσιμη τσωαγιμκη.

ΜΕΡΟΛΗΠΤΗΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Χωρικός τις ὑπῆγέ ποτε εἰς δικαστήν τινα γείτονά του, καὶ τῷ διηγήθη μετὰ μεγάλης λύπης συμβεβηκός τι τὸ ὁποῖον τῷ συνέβη. «Εἷς ἐκ τῶν βοῶν σου,»—τῷ λέγει, «διετρυπήθη ὑπὸ ἑνὸς ταύρου ἰδικοῦ μου, καὶ ἦλθον νὰ σοὶ ἀποτίσω τὴν ζημίαν ἣν ὑπέστην σήμερον.»

«Πολὺ καλά»,—ἀπεκρίθη ὁ δικαστής,—«εἶσαι πολὺ καλὸς καὶ δίκαιος ἄνθρωπος νὰ ἀναγνωρίσῃς τὸ ἀδίκημα καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ σοὶ κακοφανῇ, ἐὰν ἀλλάξωμεν αὐτὸν μὲ ἕνα τῶν ἰδικῶν σου βοῶν. «Εὐχαρίστως,»—ἀπεκρίθη ὁ χωρικὸς,—αὐτὴ εἶναι μία δικαία δίκη. Ἀλλὰ τί εἶπον ἐγὼ ὁ τάλας; Ἔκαμα μεγάλο λάθος! Εἶναι εἷς ἐκ τῶν ταύρων σου, ὅστις ἐρόνευσεν ἕνα ἐκ τῶν βοῶν μου.» «Καλὰ, ὁμίλησον καλὰ,» —ἀπεκρίθη ὁ δικαστής. «Τοῦτο ἀλλάζει τὸ ζήτημα, καὶ θὰ ἰδωμεν ἂν... ἂν — «Τί ἂν...; καὶ ξὰν ...»—τῷ ἀπήντησεν ὁ χωρικός. «Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ θὰ ἦτο τελειωμένη ἤδη ἄνευ διστάγμου ἐὰν ἦσο ἕτοιμος νὰ ἀποκαμῇς τὴν δικαιοσύνην καὶ εἰς ἄλλους ὅπως ἐπιθυμεῖς εὐχαρίστως νὰ τὴν λάβῃς σὺ ὁ ἴδιος.»

Ἐπιμύθιον αἱ ζημίαι, ἢ ἀδικίαι τὰς ὁποίας πράττομεν ἡμεῖς καὶ ἐκεῖναι τὰς ὁποίας οἱ ἄλλοι πράττουσι πρὸς ἡμᾶς σπανίως ζυγίζονται εἰς τὴν αὐτὴν πλάστιγγα· διότι τὰς μὲν ἡμετέρας βλάβας ὑπερτιμῶμεν δεόντως καὶ ζητοῦμεν ἐν τάχει τὴν ἀποζημίωσιν αὐτῶν, τὰς δὲ τῶν ἄλλων ὑποτιμῶμεν καὶ ἀναβάλλομεν.

ΜΑΙΜΩΝ ΕΔΕ ΔΥ ΜΑΤΣΕ

Δυ ματτσε, μβη τη βιεδωση κη τσσση δϊαθη κγα κη βακαλήρα τ' αγήμμε, ε σι σ' μωκδη κδρεκεσιχ βαεκη σι τ' εκδαιχη δστ ξιτη, ϊχχη κ' τι κη μαιμωκ κη τκοκ σπρ κ' ι μ' ιδρειτη γκκατησ (καδι) τ' αστι θηκδιτ, σπρ τ' ω α σπρκδακ σικωκδρη ιτ ε' ωδηση.

Μαιμωκι ωγηκδ τσωμ' ιρατωαρη τ' ωσπηρειω κτυρε μιρησιατ ε' λιγησση. Σκελ ικστ' αδκ κη βακακδεη (σικ)' μεη δϊαθητ' ε εαρετ μβη, δωεη· θη κηχη τσσση κδη κηχη τκαλησση, ε κατρηχη τσσση κ' τι κατραι εκολμι σπρ λαρτ, ε σαιω σε κηρα τσσση τσ μ' ερηκδη κγα κατρα.

«Χει!» —θα μαιμωκι, «Ιε τη σοχμη! Κηιο τσσσα ιστη μ' ερηκδη κγα κατρα». Ε σπρ τ' ιστιλ' ατη κδη καραρ με κατρηχη τσσση ικησωτ ασαι κη καωσορε (καωσιτη) τη μαδε ε εξη γεκε ατη κδη τκαλησση. Πο κακι κατρα τσσση ωσπηρηκδωα. Ελεη εδ' ατη ε ι πω κατρη καωσιτη. «Ει! Πα δαλε»,—θαχη ματτσετη. Σε σοχη τη τρηηβεσιχ τση δσι τ' ωαλαχ τη γιθη δϊαθητη.—«Ιεω κα κακι ατσ τσσσα τσ' ωιβϊτχη, ε δσ μβεσειμι τη σρεκωρα.»

«Νδ' ωιβεροιτη ιω τη σρεκωρα»,—ωδστη μαιμωκι με κη ερη τη ρηκδη.—«Τυγκ ε' μβεττ' ισρεκωρη. Κη δαβκ κακ' ισπηρλεκσωρη σι κι σ' σπηκδακετη δστ κακη κορα».

Ε αστω κδϊκ τη σρϊτ καωσορε κερη κγα κηρα τσσση κερη κγα κατρα, κηρη σκ ματτσετ' εγορα τηχκη δϊα-

ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΔΥΟ ΓΑΤΤΑΙ.

Δύο γάτται, κλέψασαι ένα κομμάτι τυρί άπό ένα παρακείμενον παντοπωλείον, και μή συμφωνήσασαι νά διαμοιράσωσιν αύτό έξ ίσου, ύπήγαν είς πίθηκόν τινα, όστις έφημίζετο ώς δικαιοκρίτης δικαστής τοῦ τόπου έκείνου νά μοιράσῃ αύτό είς αύτάς κατά τούς νόμους τῆς δικαιοσύνης.

Ὁ πίθηκος εύρέθη πολύ πρόθυμος νά προσφέρῃ είς αύτάς τάς εύεργεσίας τοῦ νόμου. Φέρει, λοιπόν, μίαν πλάστιγγα· λαμβάνει τόν τυρόν και τόν κόπτει είς δύο· θέτει τό ἓν τεμάχιον είς τήν μίαν πλάστιγγα και τό έτερον είς τήν άλλην· έλκύει τήν πλάστιγγα και βλέπει ότι τό ἓν τεμάχιον ἦτο βαρύτερον τοῦ ετέρου.

«Ἔ» — άνέκραξεν ὁ πίθηκος. «Ἄς ἴδωμεν. Τοῦτο τό τεμάχιον είναι βαρύτερον τοῦ άλλου.» Ὅπως δέ φέρῃ αύτό είς ἰσορροπίαν μετά τοῦ άλλου, κόπτει έξ αύτοῦ μίαν μεγάλην δαγκαμαστιάν και θέτει αύτό πάλιν είς τήν πλάστιγγα. Ἀλλ' ἰδού τό έτερον τεμάχιον έβάρυνε. Λαμβάνει και αύτό και τοῦ δίδει μίαν άλλην δαγκαμαστιά. «Διά στέκου», — τοῦ είπον αί γάτται, διότι ἤρχισαν νά φοβῶνται ότι θά τούς έτρωγεν όλο τό τυρί — «Δός μας ἰδού ὅ,τι ἔμεινε και θά μείνωμεν εὐχαριστημέναι».

«Ἄν θά μείνητε εὐχαριστημέναι σείς» — λέγει πρός αύτάς ὁ πίθηκος μέ ὕφος σοβαρόν. — «Ἡ δικαιοσύνη δέν θά μείνῃ εὐχαριστημένη. Μία δίκη τόσον περίπλοκος και σοβαρά δέν ἠμπορεῖται τόσον εὐκόλως.»

Τοιουτοτρόπως, ἐξηκολούθει νά κόπτῃ δαγκαμαστιάς πότε άπό τό ἓν τεμάχιον πότε άπό τό άλλο, ἕως ότου

θητ' ετυρε τηρηκη τη χωμβωλακει. Νδη τη ωαστακμε, ελυτεσιχ τη μοσ μιη μη κατρη βελα, ωο τ' ω α ιιω αυτω σι γηχδει.«Μοσ λητσακι με δρ;ω μικε ακη φορτ,»—ιω-ωηρτειχ μαιμωακι,—«Σε δωκετη κη τη κδαιμη γυγηκη κδηρμεσ ιωδε εδε κδηρμεσ μιωα. Κηιο τσοωη το' ωμ-βετ κταυτι, μη βιε σιεση μιωα, ωηρ βελακη τοη μορα ωηρ τ' ω α κδακη.» Ε τωκε θηκη κητοω εμβωσι μβηκη κδη γολη τη τια ε με κη ερη τη ρηκδη ωωηρεγλιδι τη ωηρμβλιδωριτη.

Πηρωραλητση· εικετ' ε γυγηση φαλη κερη κγριικεκη μβη λαρτ, κωρωο ωακ, α γηγαρε ε' μβετιετη κδη τκα-ληια τη τυρε.

ΨΕΙ ΕΔΕ ΔΕΙΙΙΙΡΙΙ.

Κη γελδο, τωκε κηγωωρη κη κερη μβη κη δεγη τη λαρτη τη κηιτ λιστ, κηκδοι κακη φοητ σα κ' εγεγε κη δειλωηρη κη τκοκτι ωηρ ακδει τιικδηρα.

Μβη τη γεγηρη θιωμηκ' ε' γελδοιτ, τοκα δειλωηρη, ωρωωρ γυρματ' εσαι, ε κιτι τη βει ωρει τιι ε τωκε κα-τωωρη ωρακη, «Γηεωαο ο ιμ εοτ, τ' ωηγλατη ιετα,» —ιθοτη, «με κη τη φαλτωρη κηρη ωηρδε.» «Χει! ε σα ξιτηρα ιακη τοη κωκη τη καμ ωαρη! Ε ωο οι ε κε κδερικ τ' ηκδ, μιρη ιε τηκδοση;» «Φορτ μιρη, τη φα-λειμ,»—ιωωηρτειχ κοκοτε με φικρ. «Ιαιμ κακη μιρη σα

αἱ παλαιναι γάτται ἔβλεπον τὸν τυρὸν των ὅλοὶν νὰ ὠλιγόστευεν. Ἐπὶ τέλους παρεκάλουν αὐτὸν νὰ μὴ θέσῃ ἑαυτὸν εἰς περισσότερον βάρος, ἀλλὰ νὰ ταὶς ἔδιδεν αὐτὸ ὅπως εὑρίσκετο. «Μὴ βιάζεσθε τόσον φίλαι,» — ἀπεκρίθη ὁ πίθηκος. «Διότι πρέπει νὰ διανείμωμεν τὴν δικαιοσύνην καὶ εἰς ἐσας, καθὼς καὶ εἰς τινὶ ἑαυτόν μας.» Τὸ τεμάχιον τοῦτο τὸ ὁποῖον ἐναπέμεινεν ἀνήκει εἰς ἐμὲ ἤδη, διὰ τὸν κόπον ὃν ἔλαβον νὰ σᾶς τὸ διαμοιράσω.» Καὶ λέγων τοῦτο τὸ ἔθεσεν αὐτὸ ὅλον εἰς τὸ στόμα του, καὶ μὲ ὅρος σοβαρὸν διέλυσε τὴν συνεδρίασιν.

Ἐκεῖνοθιον αἱ πλάστιγγες τῆς δικαιοσύνης σπανίως ἀνυψοῦνται, εἰμὴ ὅταν ὀλίγον, ἢ τίποτε δὲν ἐναπομένῃ εἰς αὐτάς.

ΑΛΕΚΤΩΡ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ἀλέκτωρ τις ἀναβὰς ἐπὶ ὑψηλοῦ κλάδου δένδρου τινὸς ἐρώνει τόσον μεγαλορρώνως ὥστε ἤχουσεν αὐτὸν ἀλώπηξ τις ἥτις διέβαινεν ἐκεῖθεν.

Ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος ἡ κυρὰ Ἀλώπηξ ἔστρεψε τὰ βήματά της καὶ διεύθυνθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, πλησιάσασα δὲ πρὸς αὐτὸν «Χαῖρε αὐθέντα μου παλυχρονημένε»,—τῷ λέγει μετ' εὐφυΐας ὑποκλίσεως. «Ἐ! πόσα χρόνια ἐγὼ νὰ σὲ ἰδῶ καὶ ἄστρισαν τὰ μάτια μου ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν. Ἀλλὰ πῶς εἶναι ἡ εὐγένειά σου, ἀρχόντη μου, καλὰ εἶσαι, γερός;» «Πολὺ καλὰ σὲ εὐχαριστῶ κυρὰ μαμμή,»—ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ ἀλέκτωρ—«τόσον καλὰ ὅσον ἐπιθυμῶ.»

μουκδή ἴωαε». «Ε σο φωτσο σρα κη τσικη σοοστη, τη λυτεμ, τη τη τοχ μη μιρτ, ε τη τη σουδ κη σακ, σε μη μωαρ μαλι σηρ τι». «Ιο, ιο, τη φαλέμ, ξσκη μοτρημ,»—ιθα κσκοσι. «Ηιτο κηιο σωκη ς' βηκετη, σεσστε κεμ γεγηρη κγε ικδηλέιμι ζστι τατηεμδι ιμ τση θει, σε θελδατρησ ισηλκικ μιστ' ε' κσκοσιτ μη τεωηρη σε τη σωωδωριτη· ε τση κηρκσκ τ' εσηρχαι σστη μη τωμη σε τ' εσηρωιυδκη.»

«Πιο, σω, σω, μαεηστρα βιρδα,»—ιθστη εημβιστα. «Νδηλέμη κδη τη θηρτα, σε σλδκκω τατηεμδι ιτ κσκη δικ σε τση θει, σε ισ κη τσικη ισημβιερη, ε κωκη τη θα τη δηρτετηχτ, μη τεωηρ σστ, τση γηλδεκη μβη σακ γηθη βισστη εδε σστστστη». «Οκσ! κιηρικω!»—θιρ κσκοσι. «Ιστη κηιο φιελ' ιδηρτετη;»—ιθα, «Γηεκεμ τουμη τ' εγεγεμ με γηθη εημηρηκη τ' ημε.» Ε μβη τη θηχτ κηστω, κγλατι κη τσικη καρηχ' εσικ σικωρ σηρ τη τιχ μη μωρη τσκ καρτκ τση σηρσκοικη ακδει τειχδηρκ.

«Τσ' ιστη τση δηεδδκ κστσο κακη συκκαωρ', ισηρδκτωρ' ιμ: Μσσ τιχ γη καρτκ;»—Ιθστη δελδατρκ. «Λ! ε' δσ ιστη γηδηρε θσμστ,»—Ιθκ κσκοσι. «Χσχ δετημη κη κσωκ κκατρκ τση θιμηχτ σηρ κητει, σο κλκστ σηρλγησκηχ κηρι κατηιχτ, μσι μστρημ». «Λχ! εμιερκ ω τση σηεσδχ τσ' ωερστ;, Ι ωσηρχμιι δελστρκ. «Ε καμ σηρ τη λγτσκ με τσκιτ.» «Τη λγτσκ; ε σηρτσι;»—Ιθκ κσκοσι, ε σο κκκι μη τεωηρ τση κιμι σκκ. «Ιο, ιο,»—Θηρτι δελδατρκ. «Ιο δωχετη τη λγτσκ σκ ζηκκ μη μβκκη κημβητη, σε ξη βκστ, ισηρδκτωρ' ιμ διστη

«Ἀλλὰ κατάβα δὰ ὀλίγον κάτω σὲ παρακαλῶ νὰ σὲ ἰδῶ καλλίτερον καὶ νὰ σὲ ἀσπασθῶ ὀλίγον διότι σὲ ὑπερεπεθύμησα.» «Ὄχι ὄχι σὲ εὐχαριστῶ κυρὰ μαμμή, —τὴ εἶπεν ὁ ἀλέκτωρ. Μόνον τοῦτο δὲν γίνεται, διότι ἐγὼ ἀκούσει ἀπὸ τὸν συγχωρημένον πάππον μου νὰ λέγῃ ὅτι εἰς τὴν ἀλώπεκα ἀρέσει περισσότερον τὸ κρέας τοῦ ἀλέκτορος ἢ τὸ φίλημα, καὶ ὅτι αὐτὴ ζητεῖ νὰ καταφάγῃ αὐτὸν μᾶλλον ἢ νὰ τὸν καταφιλήσῃ.»

«Ἰδού, ποῦ, ποῦ, ἀνοησία, τέκνον μου,» —τῷ λέγει, ἡ ἀρπάκτρια· «Συγχώρησόν με, ἂν σοὶ εἶπα, ὅτι ὁ γέρων πάππος σου δὲν ἤξευρε τί ἔλεγε διότι ἦτον ὀλίγον ἐξημμένος καὶ δὲν σοὶ εἶπε τὴν ἀλήθειαν, ἰδίως σήμερον καθ' ἣν ἑσπέραν διάγουσιν εἰς εἰρήνην τὰ τετράποδα μετὰ τῶν πετεινῶν. «Ὦ, ὦ! κακοῦργε!» —ἀνέκραξεν ὁ ἀλέκτωρ. «Εἶναι τοῦτο ἀλήθεια; ἀπεκρίθη. Χαίρω πολὺ νὰ τὰ ἀκούσω ἐξ ὅλης καρδίας μου,» καὶ λέγων τοῦτο ἐξέτεινεν ὀλίγον τὸν αὐχένα του ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ ἔβλεπε καλλίτερον κάτι τι τὸ ὁποῖον διέβαινε μακρόθεν.

«Τί εἶναι ὅπου βλέπεις τόσον προσηλωμένος; μήπως βλέπεις τίποτε; ἀγαπητέ μοι.» «Ἄ, δὲν θὰ εἶναι τίποτε νομίζω, —ἀπεκρίθη ὁ ἀλέκτωρ. Βλέπω μόνον ἓν κοπάδι σκύλων ἐρχομένων πρὸς τὰ ἐδῶ, ἀλλὰ νομίζω δὲν θὰ ἦναι τίποτε καὶ μόνον παρατηροῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀγαπητή μου». «Ἄ! ἡ τάλαινα ἐγὼ ὅπου βραδύνασα, —ἀπεκρίθη ἡ ἀλώπηξ, καὶ ἔχω νὰ τρέξω ὀγλίγωρα». «Νὰ τρέξῃς καὶ διὰ τί; ἀπεκρίθη ὁ ἀλέκτωρ, τώρα μάλιστα ὅπου ἔχομεν καὶ εἰρήνην». «Ὄχι, ὄχι,» —ἀνέκραξεν ἡ ἀλώπηξ· «Πρέπει νὰ τρέχω ὅσον τάχος μοὶ κρατοῦν τὰ πόδια, διότι στοιχηματίζω δέκα πρὸς ἕν,

шар жђ, ѕе ата жехт' еѕ&шбеѕтђ ѕ' какђ µ&ђ ђіго ѕ&жех' еѕе.»

Пђ:ѕ&ралђеђ· βђктѕ&ра евіжакђ, ѕа жђ тђ фоікеітђ кѕ&ђ ѕ' µѕ&кѕбђ ѕѕѕ&ттрожеітђ µβђ ѕѕімβ· ѕі βѕ&тђ еѕе ебђмµа ѕѕжђілфре, «ѕ' істђ ђ фоеікѕ&ђ жђ ε' бѕ µѕѕ фа&ђтѕ&жеітђ.»

ІВЕЋВІР Е ІЖКЛЕПІР.

И' ібеґбђр, ѕі ѕѕµбет µβђ жђ ѕѕбђ тђ ѕ&ѕ&бѕ&лтѕ&ђ жђ ѕ' µѕ&кѕб' еѕкѕ&ѕ бѕѕт, ѕѕ&ђґ&ѕѕ&ѕ µі жђ тђ ѕкѕ&лѕ&ђ, ε ілѕ&тві ата т' ехілѓ ѕ&ђ&ртві ѕѕбђт.

«Ді µѕ&кѕб' ібђ&ѕ ѕѕ&ђ жђтђ ѕ&ѕ&ђ,»—іба ѕѕкѕ&лѕ&ѕ&ђ&ђ,—«кѕ&ір ѕѕ ε' іа&µ ѕѕ&ѕѕт (ка&бђр) тђ жѕ&ѓі бітђ&ікѕ&ђ тѕ&µѕ; Мѕ&ђ кѕ&ѕ&ктђ&ђ тѕ µђ бѕ&ѕкві µ&ѕ&ф&т ѕ&ф&ртђ тђ µђ ка&ѓђѕ µѕ&ѕ ѕ&ђ&ртві&ѕ&ѕ&ђ&ра.» «Е ѕі ѕѕ µѕ&кѕб' βђкітђ кіѕ ѕ&ѕ&ђ&ђ,» — іба ібґбђр. «Іа, тђ µђ µ&ѕ&ф µѕ&ѕ ка&бђ кра&х т' ђкѕ&б ε тђ µђ χіѕ&бђѕ тѕ&ікѕ&ђ&ра. Ека тђ βа&ѕкѕ&жі&µі ка&бђ ђ&ђ ѕ&ѕ&ђ&ђ, ка&бђ б&а&ф, ε ѕѕ&ѕѕѕ бѕ µѕ&кѕбі&µђ жі&ф&ђ ђ&ѕ&бі&µђ γібђ бѕ&кѕ&ђ&ђ ε тђ кђ&ѕкѕі&µђ βа&χ»тѕ&ікђ т' ђкђ· Дѕ тђ істђ ф&ітѕ&µі ід тђ тђ кѕ&ід&ѕѕ&µ ка&бђ ѕ&ђ&ђ ѕѕбђ, ѕѕ кђµβђтђ т' ђкбі бѕ ѕ&ђ&ђ кђµβђтђ т' ід&µ, ібѕ ѕѕтђ т' ід&µ бѕ ѕ&ђ&ђ ѕѕтђ т' ђкбѕ.»

«Дѕ&ѕ&ѕ µѕ γібђ ђ&µђтђ&ђ т' ід&µ»,—ѕѕ&ѕтґ&µѕ&ѕ ібґбђр,—«Е µβђ&ђ&ђ ђ&ґ&ріѕ&ђ ѕтђ ка&бђ кра&х, ε ѕі ѕѕід&

ἀγαπητέ μοι, ὅτι αὐτὰ τὰ ἄπιστα σκυλιὰ δὲν θὰ ἤκουσαν ἀκόμα περὶ τῆς εἰρήνης.

Ἐπιμένουν· ἡ πονηρὰ φύσις, ὅσον καὶ ἂν ὑποκρύπτεται, εἶναι ἀδύνατον νὰ διαλαθῇ ὁλοτελῶς· καὶ κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν ῥῆσιν, «οὐδὲν κρυπτὸν ὃ οὐ μὴ φανερωθήσεται».

ΤΥΦΛΟΣ ΚΑΙ ΧΩΛΟΣ.

Τυφλός τις, σταματήσας παρά τινι ἀδιεξόδῳ ὁδῷ καὶ μὴ δυνάμενος νὰ διέλθῃ αὐτήν, συναντᾶται μετὰ τινος χωλοῦ καὶ παρακαλεῖ αὐτὸν νὰ τὸν ὁδήγῃ πρὸς τὸ ἀντιπέραν μέρος.

«Πῶς δύναμαι νὰ πράξω ἐγὼ τοῦτο,» —ἀπεκρίθη ὁ χωλός,— «ὅταν δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ ὁδηγήσω τὸν ἑαυτόν μου, ἐνῷ σὺ ἀπεναντίας, μοὶ φαίνεσαι ἀρκετὰ ῥωμαλέος, ὥστε νὰ μὲ διαβιβάσῃς ἀντίπεραν.» «Πῶς ἠμπορῶ νὰ κάμω τοῦτο ἐνῷ δὲν βλέπω,» ἀπεκρίθη ὁ τυφλός. «Ἰδοὺ πῶς, νὰ μὲ πάρῃς εἰς τοὺς ὤμους σου καὶ ἐγὼ θὰ σὲ ὁδηγήσω νὰ μὲ περάσῃς ἀντίπεραν. Ἔλθε λοιπὸν νὰ συντροφεύσωμεν μαζύ, ἐὰν θέλῃς, καὶ οὕτω θὰ δυνηθῶμεν νὰ περιεγγηθῶμεν ὅλον τὸν κόσμον ζητοῦντες τὴν τύχην ἡμῶν. Θὰ εἶναι συμφέρον μου νὰ σὲ ὁδηγήσω καθ' ὁδὸν διότι οἱ πόδες σου θὰ ἦναι πόδες μου, καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου θὰ ἦναι ὀφθαλμοί σου.»

«Θέλω,» —ἀπεκρίθη ὁ τυφλός, —«ἐξ ὅλης μου καρδίας.» Καὶ ἀμέσως τὸν ἐσήκωσεν εἰς τοὺς ὤμους του, καὶ

βετκη λίδωρη κδη φιαλη, ωκισκη ε γιεδιεκη γιθη δω-
κακη με φιτιμ τη μαθ τη τυρε, ε αυτω ωμβετκη τω-
μη τη αρεκωρη κηρι κγα κατρι.

Πηραραλησεν τωμη χερη αιδιτεκη κηρηειτη (μβε-
τεκη λίδωρη) κωρ ωβιε κδοκη γιθηκιτεμ' εκεκε το'
ιρηκδοκ ατα βατκη, ε κωρ κακη κωκδρη καλε, ε κωκδρη
εακοκε, ωο ε' μβετεκη δοτ λίδωρη δυ κτρτε με κη καλ.

ΠΙΔΑΚ ΕΔΕ ΓΟΜΑΡ.

Μη πδαακ με τη βιζ' ετια κγιακη κη γομαρ τ' εκα-
λιικη κδη παεαρ στρ τ' εδιακη. Τωκε στραπεκωρη
ατη κδ' ωδη κη ακτιτοηλι, θηριτι,—«Τοη καεο κερι
το' ιστη κιι πδακω τοη ξετε μβη κημβη με διαλήκ'
ετιι κγα φρικα μοτ ιλδδιτη γομαρι». Τωκε γεγυρη κητο
φιαλα κιαι διαλήκ' ετιι μβη γομαρ ε αι ωο ξιι πα-
σοιε μβη κημβη τωκε φτρτοηλωαρη.—«Ο τεωακ,—θη-
ριτι κη τιατρη,—αρα κωκη κε τυρα ορε βιρ, τοη ξετε
καλυαρη, κωραο πδακω ιτ τατ ξετε μβη κημβη;»
Τωκε γεγυρη κητο «αλησιμε πδακω τατ, φωτι διαλήκη
κγα γομαρι ε ιακιαι αι ξετη. «Πρα τιχκι ορε,—θα κ'
ιτρετη,—στη πδακκη βολαρ τοη ξετε καλυαρη, κωραο
διαλ' ιτιι αοτοη κωκ' ωακλιαωα κγα τ' ιτσιωριτη».
Τωκε γεγυρη κητο πδακω, κγιαη τη βαφη κδη βθε
τη γομαρτ. «Πρα δωακκα, ορε ιω ωδητααρη, κδ' ιστ'

συμφωνήσαντες, ἤρχισαν νὰ περιηγῶνται τὸν κόσμον ὅλον πρὸς μεγάλην αὐτῶν ψυχαγωγίαν καὶ ὠφέλειαν, μένοντες καθ' ὅλα εὐχαριστημένοι.

Ἐπιμύθιον· πολλάκις ὁμογνωμονοῦν οἱ ἄνθρωποι ὅταν κοινή τις συμφορὰ κατατρέχει αὐτούς, μάλιστα δὲ ὅταν ἀντίθετοι ἀνάγκαι καὶ καταστάσεις ὠθοῦσιν αὐτοὺς εἰς ταὐτό. Δυσκόλως ὅμως δύο ἄνδρες τῆς αὐτῆς καταστάσεως καὶ τύχης ὁμογνωμονοῦν.

ΓΕΡΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

Γέρων τις μετὰ τοῦ παιδός του ἤλαυνεν ὄνον εἰς τὴν ἀγορὰν ὅπως πωλήσῃ αὐτόν. Συναντήσας δέ τις αὐτὸν καθ' ὁδόν, ἀνέκραξε· «τί εὐήθης ἄνθρωπος ὁ γέρων οὗτος νὰ πηγαίνῃ πεζῶς μετὰ τοῦ παιδός του ὅπως μὴ τοῦ κουρασθῇ ὁ ὄνος.» Ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους, ἀναβιβάζει τὸν νεανίσκον ἐπὶ τοῦ ὄνου, καὶ αὐτὸς ἠκολούθει πεζῶς συρίζων. «Ὦ νεανία,» — ἀνέκραξέν ἑταῖρός τις, — «δὲν αἰσχύνεσαι τλήμων, νὰ πηγαίνεις ὀχούμενος, ἐνῷ ὁ γέρων πατήρ σου πηγαίνει πεζῶς;» Ἀκούσας τὰς διαμαρτυρίας ταύτας ὁ γέρων πατὴρ καταβιβάζει τὸν υἱὸν ἐκ τοῦ ὄνου καὶ ἀναβαίνει ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἴδιος. «Ἴδέτε,» — εἶπε τρίτος τις, — «τὸν ἀνηρὸν ἐκεῖνον γέροντα ὅστις πηγαίνει ὀχούμενος, ἐνῷ ὁ μικρὸς αὐτοῦ υἱὸς μόνον δὲν χωλαίνει βαδίζων.» Ἀκούσας ταῦτα ὁ γέρων παραλαμβάνει καὶ τὸν υἱόν του εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ ὄνου. «Εἰπέτε μοί, ὦ ἀδηφόροι,» — ἀνί-

αι γομαρι ιωαι;»—θηρετι κη πιατρη.—Ixi ιοτη ως, ωαπηρτειι σλακω.—«Μορε σ' μωκδ' εβετοκ κερι το' ιο ιωαι,—Ιωαπηρτειι,—τωκε σαρη το' κεκι χγαρκωαρη καιη ρηλδ', ε ωα ιλε. Μορε τι εδε ιτ βηρ ικι μη τηφοτη τ' ειμι κτη μβη κραχ τ' ωαι, σε αι τ' ακκλκη ιωδε μβη κραχ.» Δο βηκ τοη τη δωακο ωηρ τη τη ωηλκεκ Ιωαπηρτειι σλακω, εοτ' ιρομαρτ, ε τωκε σκκλκωαρη, οτικη ωηδε γομαρη ε ιλιδκη ατιι κημβητη με τηρκωτη, ε τωκε σκωαρη κη ωωλ κδ' ωηρμεσ τηρκωτηη λτηρτοικη τ' ακρικη ατη μβη κραχ ε τ' εκκλικη ωηρτει ωρετη τοη κικι κδ' κατωκδ. Πο τωκε σαρη κητη σωκη τη κτρμε τη ρωτωλιτη κατωκτηρητη ειωκη τη κηρτικη ε τη θηρικη καιη, σε γομαρ' ιτρρη ωτρημβητωκ ε τωκε ρωρητωαρη, κημβητη με ρωρη κηπωτ τη λιδυρατη το' ιμβαικη λιδωρ, ε τωκε ραρη ωηρδε ωρωκωλικ ε ρα κδ' κλμη ε ωμβετ.

Κητοω σλακω ιτρρη ωαρωαρ πραωη κδ' ετηρ σι μωκδ' ωρτρει ικκλμωαρ' εδε ιδωκκαρη, σεπτ τωκε κιτωρη τη ωηλκεκ γιδη βοτηκη κωκη μωκδ' ωηλκικτε κδ'κη.

Κηρο ρρκλτηρκ ετηκοκ τε ωαι κδ'κη κωκη μωκδ' ωηλκεκη γιδη βοτηκη, μη μιρη ιοτη γιδηκωο τη ωηλκικη δετηρικη' ετικ.

κραξεν Ἕτερος, — «ἂν ἦναι ἰδικός σας ὁ ὄνος αὐτός; «Μάλιστα ἰδικός μας εἶναι ἀπεκρίθη ὁ γέρων.» — «Δὲν ἤθελε κανεὶς τὸ πιστεύσει, καλέ μου, ὅτι εἶναι ἰδικός σας, ἐπανέλαβε, βλέπων ὅτι τὸν ἐφορτώσατε τόσον βαρέως καὶ ἀνηλεῶς. Καλέ μου σὺ καὶ ὁ υἱὸς σου εἶσθε ἰσχυρότεροι νὰ φέρητε αὐτὸν ἐπ' ὤμων ἢ αὐτὸς ὑμᾶς.» Θὰ χαρῶ πὰν ὅπως σᾶς εὐχαριστήσω, ἀπεκρίθη ὁ γέρων ἰδιοκτήτης, καὶ πεζεύσας ῥίπτει τὸν ὄνον χαμαὶ μετὰ τοῦ παιδός του καὶ δήσαντες τοὺς πόδας διὰ σχοινίου καὶ πράσαντες ξύλον διὰ τῶν δηλεῶν ἐπροσπάθουν νὰ σηκώσουν αὐτὸν ἐπ' ὤμων καὶ νὰ μεταβιβάσουν αὐτὸν ἀντίπερα γεφύρας ἥτις ἐβήγαι εἰς τὸ χωρίον. Ἀλλ' ἰδόντες οἱ πέριξ κάτοικοι τοῦ χωρίου συνηθροίσθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὅπως ἴδωσι τὸ ἀστεῖον τοῦτο πρᾶγμα καὶ οἱ μὲν ἤρχισαν νὰ κρατοῦνται δὲ νὰ κραυγάζουν τόσον, ὥστε ὁ ὄνος ῥυάξας καὶ διασείσεις διέρρηξε τὰς πέδας αἵτινες ἐκράτουν αὐτὸν δεδεμένον· πεσὼν δὲ χαμαὶ διεκυλίσθη εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐνίγη. Τοιουτοτρόπως ὁ ταλαίπωρος γέρων ἐπέστρεψεν οἴκαδε ὅπως ἤρχισε, λυπημένος καὶ κατησχυμένος διότι ἐπιχειρήσας νὰ εὐχαριστήσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἠδυνήθη νὰ εὐχαριστήσῃ οὐδένα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι ἐπειδὴ οὐδεὶς δύναται νὰ εὐχαριστήσῃ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ προσπαθήσῃ ἕκαστος νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἑαυτόν του.

ΤΗ ΔΥΙΑ ΒΛΕΤΑΤΗ.

Νδη κη τη βωκωρη μεκατε τη Μαιτ, δυ βλεταση κισκη τη φλυτυρσικη κκδει ε κητει ωηρ τη τοσεκη γη μιαλτη τη καικη. Κηρα κγ' κτο ιφ εμεκτσιμε εδ' ειρετηκ-δεκδωρη, ε κατρα εσακωιδεσμε εδ' εσηρκαμησε. Τωκε φλυτωρωαρη κορσ ερδη κδη κη λυκθ αλοτ με τοηδο λοθσ βαρηρα τ' αροματσωρα, λυλε τη σεκτισωρα εδε σεμα τ' ημβλα. Πηρ σακ κερησγ τοητηδυια δακη βετηκεκ' ετυρε κδη τη σρεκωρη τ' ημβλησιραθετ τοη σατκη στρωαρη με σωμησγμ ωηρ φοτιωλ ατυρεθετ. Πασ τη σαριτ κγρηκμισιτ' εδε φριχμησιτ' ε' κδειμησ' ετυρε, εμεκτσιμεια κωρ ωτρι κγ' ατη τοη δωαι, κισι τη μβηλιθ ροτυλ κημβηθετ' εσαι εδε τσα σακ μιαλτη ωηρ τ' εσιλ κδη καλυβε τ' εσαι τ' εκει ωηρ δημηρικ τοη δοι θικ. Πο κατρα, ετηρα σα κδοκη κωιδεσ εδα φαρ' εκαρωαρη, κιωκη θιεδοκ ωηρ γηηαρε θετσ σι τη κδεκδηκ δηοηηρμετ' ε' κακισιη κοκησγ (κοκα τοη γηκτετη κακι) τωκε δηκη θετηκεκ' εσαι κδη τη σρεκωρα ε τ' ημβλησιρα τη κακιηγκδμεση, σακτοκη κωιδεσ τη θικτωρησγ κοκησγ.

Μβη τη σαστσιμ γεκη κη βωβωκε γοληκασ' ε φλετηηερ τοη ξαρει ρησσο κησγ δεργσγ σιετοκησγ αλοτ με μιαλτη τ' αροματισωρ' εδε τη σεκδισωρη, τη βηρη ε γατι ωηρ τη κγρηκη. Εσακωιδεσμεια βλετα, κδη σακιρ τη σρεσιδετ' εμεσε' εσαι, κιηγωλ μβη κρι βηηκδκ κδη βωβωκε ωηρ τη κατ μοκγ' ε τη κδεκδηκ γωληγ' εσαι. Πο εμεκτσιμεια βλετα κγ α

ΑΙ ΔΥΟ ΜΕΛΙΣΣΑΙ

Ὡραίαν τινὰ πρωΐαν τοῦ Μαΐου, δύο μέλισσαι ἐκίνησαν νὰ περιπλανηθοῦν τῆδε κακεῖσε πρὸς ἀναζήτησιν μέλιτος πρὸς διατροφὴν αὐτῶν. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἦτο φρόνιμος καὶ ἐγκρατής ἡ δὲ ἑτέρα ἀπερίσκεπτος καὶ λαίμαργος. Ἐντὸς ὀλίγου ἐφθασαν εἰς ἐκτεταμένον λειμῶνα ἐστολισμένον ὑπὸ παντὸς εἴδους βοτάνων ἀρωματικῶν, εὐωδῶν ἀνθέων καὶ γλυκέων ὀπωρῶν. Ἐπί τινα χρόνον ἀμφότεραι ἐπεδόθησαν εἰς τὰ θελγητρα τῆς τρυφῆς καὶ τῆς εὐχαριστήσεως ἅτινα ἦσαν διεσπαρμένα ἀφθόνως πέριξ αὐτῶν. Μετὰ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν καὶ ἀπόλαυσιν τῶν αἰσθήσεων αὐτῶν, ἡ φρόνιμος, ἀφοῦ ἐκορέσθη τοῦ δέοντος, ἤρχισε νὰ περισυνάζῃ πέριξ τῶν ποδῶν αὐτῆς καὶ προμηθεύσῃ τινὰ ὅπως φέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν κυψέλην της νὰ ἔχῃ διὰ τὸν ἐπερχόμενον χειμῶνα. Ἡ δὲ ἑτέρα ὅλως ἀμέριμνος καὶ ἐπιλήσμων, δὲν ἐφρόντισε περὶ οὐδενὸς ἄλλου εἰμὴ πῶς νὰ κορέσῃ τὰς παρούσας αὐτῆς ἐπιθυμίας, ἐνδιδοῦσα εἰς παντὸς εἴδους τρυφὰς καὶ εὐχαριστήσεις τῆς παρούσης ὥρας, ἄνευ οὐδεμίας φροντίδος περὶ τοῦ μέλλοντος.

Ἐπὶ τέλους εὗρον κάλυκα τινὰ ἀνοιχθέντα καὶ στομάνοικτον ὅστις ἐκρέματο κάτωθεν κλάδου ῥοδακινέας πλήρης μέλιτος ἀρωματικοῦ, εὐώδους καὶ ἑτοίμου πρὸς βρῶσιν. Ἡ ἀπερίσκεπτος μέλισσα, εἰς τὸ πείραμα τῶν συμβουλῶν τῆς φίλης αὐτῆς, εἰσέδυσε διὰ μιᾶς κατακέφαλα εἰς τὸν κάλυκα τοῦτον ὅπως φάγῃ ἀρκετὰ καὶ κορέσῃ τὰς ὀρέξεις της. Ἡ δὲ φρόνιμος ἀφ' ἑτέρου ἐδίζανε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μετὰ περισκέψεως καὶ μέτρου ὑποπτευομένη βλαβὴν τινὰ ἐκ τοῦ κέρου, ἀφι-

тη χρηκητη, ε αστου φλυτωρεκ δερη μαη δερη ε λυλε μαη λυλε τωκε θεθιτωρη ωακ κτι κητω, ε αρικει μητιαηρ χρα τη αρεκωρητ ε τη θηεδωαρητ' εβωκωρητη βινμητη (τωστ).

Μβη τ' ερτωρετ' εδιτηση βλετα εμεκτεθμεικ ξητε τη θιχ μικεκ' εσαι ε τ' εωιεκ κδη δοι τη αρεμεσικη βετεκη αρεωη κδη εολυβε τ' ετυρε. Τωκε αρδωρη κδ' κιο βοιβωαε ερετι ατη τεκτοσωρη ωηρδε, δκλδιωωρη, βαρκρρωρη χρα τ' ημβλητηρεητη τοη σ' μωκδ' ικαι τη τηρα, ωα τ' ιλει αρεωτ' ωεαι. Κητω δκλδιωωρη, τεκτοσωρη ωεκδητη, ωαρωκι κημβητη δοι γιδη κωρμ' εσαι γατι ωηρ τη βδεκωρη, ωοτοη μωκδη κιχ μοτρηκηρ' εσαι ωηρ τ' θιω τη αρεστμικη φαλτωρη ε τ' ιδοι σε,—κτοκη σε γοοτιρετ' ε ημβλητηρετ' ειτητηη εγοκιχη τη αρεκωρητ' ερκλητη, ωα κη τη ωκλδεκδωρη τη κρηκη τοτη κη εδεκη' εδκιμε (εωκοσωρη).

ΩLK ELE ΔΚΟΒΑΝΗΡ.

Μη ωλκ τωκε κρωλτωρη κη κερη κριτ' ετι κδη κη κατσολε, ωαω τοα δτοβακηη τοη κακκη κη κεκ' τη ωτεκωρη. «Ωα! υμερ' ωακ,» θιρετ. «Ορε τοη θιημα δοι ετεκκη ξηχη κητα δτοβακηρ, κδη μη ειικη μοωκ τη βηκη τη τιλη ωωκη».

Πηρωρκλητη' τωμη κερη καληεειμη με ωεκηλιμ ατο ωωκηρα τοη βηκηκη τη τιερη, κωρ ωα κεδε ιβημ μη θετη ε ωα κδοκη τκριωωλη α τη ακκωρη, θετητη,

---

πτατο ἀπ' ἄνθος εἰς ἄνθος πίνουσα μέλιτος ὀλίγον καὶ τὸ ἀναγκαιοῦν, εὐχαριστημένη μᾶλλον ἐκ τῆς θέας τῆς τερπνῆς φύσεως.

Περὶ τὸ δειλινὸν ἡ φρόνιμος μέλισσα ὑπῆγε νὰ ἴδῃ τὴν φίλην αὐτῆς καὶ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὴν ἂν ἐπεθύμει νὰ ἐπιστρέψωσιν ὁμοῦ εἰς τὴν κυψέλην. Εὗρε δ' αὐτὴν τετανυσμένην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ κατάκοπον, πεπληρωμένην τὴν κοιλίαν αὐτῆς ἐκ τῶν ἡδονῶν τὰς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ κατατρώγῃ ὅλας, ἀλλ' οὔτε νὰ ἐγκαταλείψῃ, καὶ ἡμιθανῆ. Τοιουτοτρόπως ἀπηυδισμένη, ἔχουσα τὰς πτέρυγας ἐξεπλωμένας, τοὺς πόδας ἀστατοῦντας καὶ ὅλον αὐτῆς τὸ σῶμα ἐπιμολύνατον, μόλις ἠδυνήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν φίλην αὐτῆς, ὅπως τὴν ἀποχαιρετίσῃ τὸ ὕστατον, θρηνωδοῦσα πως μοιρομένη τὴν πρόωρον αὐτῆς τύχην καὶ λέγουσα,—ὅτι ἂν καὶ αἱ ἀπολαύσεις τῶν ἡδονῶν διεγείρουσι μὲν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ζωῆς, ἀνώφελτος ὅμως λαιμαργία εἶναι θάνατος θηνικῆς.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΜΕΝΑΣ

Λύκος ἐγκύψας εἰς καλύβην τινὰ καὶ ἰδὼν ποιμένας τρώγοντας ὀπτὸν ἀμνόν, ἀνεκράξεν· «Οἴμοι, τάλας, ὁποῖον θόρυβον θὰ ἔκαμνον οἱ ποιμένες οὗτοι, ἐὰν συνελάμβανόν ἐμὲ ποιοῦντα τοῦτο.»

Ἐπιμύθιον πολλάκις ἐπιχειρήσεων πικρῶς ὅτι πράττουσιν οἱ ἄλλοι, ἐνῷ ἡμεῖς ὑπάκοι πράττομέν τι τὸ πράττομεν ἄνευ τάξεως συνειδότως.

ΑΒΡΑΧΑΜΙ ΚΔΕ ΙΗΙ ΠΔΑΚ.

Λβρακαμι ωστση χιι ε ωερηκδοκ δτελι διλ ε φιι κδη ωραχ τη δερτσ' ετικδηση τια· σε κει εακοκ τη φτοκ κδοκη τη κωακι ε τη οτερη ιαστη τοη τκοκ ακτει ωρει ατιι φεντιτ.

Ιη δετη κα ε ωο ξιεκ ωρει τιι κη κερι κωμβισωρη μβη κη τκεω, ιλοδωρη κγα τ' ετωωριτη εδε ιοτρημβωαρη κγα τη ρηκδωαριτ' εβιτηραβετ, σε ιο 199 βιετ ωλαακ.

Τωκε ωαρη ατη Λβρακαμι ιφτοι τη κοκιωστηκ κδη τεκτη τη τια ωηρ ατη κατη· ε ωατ τη λαιτωριτ κημβηξιτ,—κη αδιτ τοη ωηρργλακ στστ με τη κδηρωαρη τη ωηροηκδετωριτ' ε τη δηκη τη δωαρβιτ εδε τη φτωαχιτ με καφε εδε με σιωοι δωκκκ,—ιβηρι γατη δαρκη τωκε διρτωρη κη ωωλκη ε εβωρη ατι τη φιι ωρακη τιι κδη σοφρα ωηρ τη και εδε κη τοικη βωκη.

Λβρακαμι ωστση ωα ατη τοη σωρι τη και βωκη εδε ωα θηκη ωρατηκη α ωαφαλτωρη Περηκδιση,—ωι τη θεμι ωαβηρη κρικκη.—Λβρακαμι εωιιτι ατη ωσε κωκ' ιφαλει Ζοτιτ Περηκδισ' εκιελιτ εδ' εδευτ ωαρη σε τη και βωκη;

Πλακω ιωωηρηειι ε ιβκ ατιι σε αι σ' ιφαλει Περηκδιση ωο ξιετηιμη Ζιαρμιτ,—κη ωερηκδι τε' εκει κωρδο ωρακη κδη οτηωι τη τια, εδε κδη ξατρη τη τια, ε τοη κωκη βιστκ μξη τιατρη Περηκδι, ε ιφαλει ατιι ωηρβρηκδα ξιετηκειοη τια ε ωαδηγωαρη κερι.

Ο ΑΒΡΑΑΜ ΚΑΙ ΓΕΡΩΝ

Ὁ Ἀβραάμ, ἅμα ἤρχιζε νὰ δύῃ ὁ ἥλιος, ἐξήρχετο τῆς σκηνῆς αὐτοῦ καὶ ἐκάθητο παρὰ τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τῆς σκηνῆς· διότι εἶχε συνήθειαν νὰ προσκαλῇ κανένα ξένον καὶ παρεπίδημον διερχόμενον τῆς χώρας ἐκείνης.

Ἡμέραν τινὰ ἰδοὺ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν ἄνθρωπός τις στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας κεκμηκὼς ὑπὸ τοῦ καμάτου καὶ κεκυρτωμένος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν διότι ἦτο 199 ἐτῶν γέρων.

Ἀναβλέψας πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀβραὰμ προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ καταλύσῃ τὴν νύκτα ἐκείνην ὑπὸ τὴν σκηνήν του. Μετὰ δὲ τὸ νίψιμον τῶν ποδῶν,—εἶδος συνηθείας ἀνταποκρινομένης σήμερον μὲ τὴν ἀνταλλαγὴν φιλοφρονητικῶν δεξιώσεων καὶ προσφορὰς καφφὲ καὶ κανσουμπγγος,—στρώσας ὄρνιθα καὶ ἑτοιμάσας δεῖπνον προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ καθίσῃ παρὰ τῇ τραπέζῃ ὅπως φάγῃ καὶ ἔλιγον ἄρτον.

Ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ἀβραὰμ ἀρχομένου τῆς σιτήσεως ἄνευ προσευχῆς πρὸς εὐχαριστηρίαν τοῦ Θεοῦ,—καὶ ὡς νὰ εἴπωμεν χωρὶς νὰ κάμῃ τὸν σταυρόν του,—ἠρώτησεν αὐτὸν διατί δὲν προσφέρει τὰς εὐχαριστείας του πρὸν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς πρὶν φάγει;

Ὁ γέρων ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς αὐτὸν ὅτι δὲν λατρεύει οὐδένα θεὸν εἰμὴ μόνον τὸ Πῦρ,—θεὸν τὸν ὁποῖον ἔχει πάντοτε ἐν τῷ οἴκῳ καὶ παρὰ τῇ ἑστίᾳ αὐτοῦ καὶ ὅτι αὐτὸ μόνον λατρεύει ἐν τῷ μυχῷ αὐτοῦ χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃ κἀνείς

Τωκε θηχη κητο φλακω, Λβρακαμι ωεημηρωα φορτ τωμη αιη σα εκθεωαρ ατη ιαοτη χγα τεκτα ετια με ετημηρμ ε εσηρεω ατη φωκδιτ, ε ικω σα χγρηχη δε βωκη. Κωρ φλακω ικω σα θηχη φαρε γη ε ξατε κδ' ωδη τη τια, Περηχδια θιφτι Λβρακαμχη ε εσιετι ατη το' ωβη αι κεριω φλακω ιχωαι, Λβρακαμι ιωαηρτμια ε ιθα,—Κτμαιτα ο Ζοτ τ' ιηηχ χγα τεκτα ιμε σε σσε κωκη τη φαλδι τυχη Ζοτκ' ταελιτ ε ιδεωτ.

Περηχδια ιωαηρτμια Λβρακαμιτ ε ιθα· Ωκ' εκδωροθξα ατη τη φοκ κητα τη κη κικδ ε κηκδηθιετεκηκδη ξιετ, μβασε τοη αι κωκη μη κδερακ μωα, ε τι κωκη μωκδ' εκδηρακε ατη σα σηρ κη κατη θετημη; Κωρ σο εδε κωκη τη δα εδε κδδκη εαχμετ;

Μβη τη φολτωρη ατιι κητοω Περηχδια, δοτη σραλα, Λβρακαμι ωκτρε ε ξατε σκσ φλακωτ ε ετεσι ατη ε εωρωακ ατη σρακση με λοτεια τη μηδα εδε ετοοτιτη ατη φορτ μερη, τωκε δηχη κεξε κη σορσι τη βτημη εδε κεξε τη τιλα σωκτρα, εδε λημοσκα ιωκη δε φαγωκετη κγα Περηχδια, ει Λβρακαμιτ.

Εἰπόντος τοῦ γέροντος ταῦτα, ὁ Ἀβραὰμ ὠργίσθη πολὺ σφόδρα καὶ ἐξήγαγεν αὐτὸν τῆς σκηνῆς του μετὰ θυμοῦ καὶ ἐξεδίωξεν αὐτὸν ἀλοτελῶς· ὁ δὲ γέρων ἔφυγε χωρὶς κἂν νὰ φάγῃ ἄρτον. Ὅτε ὁ γέρων ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ εἰπῇ λόγον καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ὁδόν του, ὁ Θεὸς ἐκάλεσε τὸν Ἀβραὰμ καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν τί ἔγεινεν ὁ γέρων ἐκεῖνος ξένος. Ὁ Ἀβραὰμ ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς Αὐτόν. Ἐξεδίωξα αὐτὸν, ὦ Κύριε τῆς σκηνῆς μου διότι δὲν ἐλάτρευε Σὲ τὸν κύριον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

Τότε ὁ Θεὸς ἀπεκρίθη πρὸς τὸν Ἀβραὰμ καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν.—Ἐγὼ ὑπέφερα αὐτὸν νὰ ζήσῃ τὰ ἑκατὸν ἐννενήκοντα ἐννέα ταῦτα ἔτη ἂν καὶ δὲν μὲ ἐλάτρευε, σὺ δὲ, δὲν ἠδυνήθης νὰ ἀνεχθῇς αὐτὸν οὔτε κἂν μίαν νύκτα, ἂν καὶ δὲν σὲ προσέβαλε προσωπικῶς;

Ὅταν ἐλάλησε ταῦτα πρὸς αὐτὸν ὁ Θεὸς, λέγει ὁ μῦθος, ὁ Ἀβραὰμ ἀμέσως μετεμελήθη καὶ σηκωθεὶς ἔτρεξε κατόπιν αὐτοῦ καὶ συναντήσας αὐτὸν ἐζήτει αὐτοῦ ὅπως ἐπιστρέψῃ ὀπίσω ἐν τῇ σκηνῇ του καὶ ἐπεριποιήθη αὐτὸν μεγάλως. Ὁ μῦθος οὗτος δίδει εἰς ἡμᾶς μίαν καλὴν συμβουλήν, δηλαδὴ, νὰ ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ κάμωμεν τὸ αὐτὸ καὶ ἡ ἐλεημοσύνη ἡμῶν θέλει ἀνταποδοθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἀβραὰμ.

ΤΗΙ ΝΔΙΓΩΑΡΙΤ' ΕΚΑΦΣΙΝΒΕΤ

Σκοξα κη κιρη θοτη Χυδειω, νδη κη αρακη Αραβιοτι, χτα κη κυτετ τη μη μη τη ξιετηρη, εδε τη μη μη τη κηρητεωαρη, ε αιειτα κη χτα κυτετερητη σα ξιετ κει τοηκωρ ωιαραδισ αι χωτετι. «Μη τη ξηρτετη, —μ' ωαηρτειν,— ιοτη κακ' ιθιετηρ κυτετ τοη κωκη κοχμη μη τη φακτη σε σα ξιετ κα τοηκωρ ωδηρτωακ, εδε βαβαλαρητη τ' ακη ιακη τη σαδιετωρ μβη κητη σωκη σι εδε κε ξετ.»

Πας κατρηκικτ ξιετ, σκοξα αρακση κη' αι ξεκτι, εδε κωκη μωκδη τη σοκη τη μη μη τη ξογηλη γηρμη εκτιετ κυτετητ. Πιειτα κη φεατακρ, τοη μβηλιθ λακηρα μβη γωρμωρακδα τ' ατιι σε σα κοκη κει τοηκωρ ωωρειο. «Μη τη ξηρτετη, — ωαηρτειν, — κηιο ιοτη κ' εωξετωρ' εκωακ. Κιι ξεκτι κωρη κωκ' ιο κδριτε χτα σε τοη δωκετη νακι.» «Νοκη ιο κητω, — ιθατη, — κδηοηρμοτομη, κη κυτετ ιθιετηρ' ε ημμηρ;» «Κωρη, —μ' ωαηρτειν,—σ' κεμι γεγυρη τη τιλη σωκη.»

Μβη τη κθιερ ατιε αρακση σακσ κατρηκικτ ξιετ, γετα δετ σιωρα μβ' ατη ξεκτ εδε μβη κ' ακη τη δετιτ κη τσωρμη ωιυκητερη. Ιωξειτα εδε ατα σα κοκη ιο τοηκωρ ωαωωτρωκ αι δεω χτα ωιηρατη; «Ε σο ιοτη κηιο κ' εωξετωρη,—θακη ατα, — σηρ κη χερι σι τι;» «Κιι ξεκτι κωρκωρη ιο ιτιλη σι ιοτη εδε σστ.»

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ.

Ἐπέρασα ποτέ, λέγει ὁ Κιδζῆς εἰς Ἀραβικόν τινα μῦθον, ἀπὸ πόλιν τινὰ ἀρχαιοτάτην καὶ πολυανθρωποτάτην καὶ ἠρώτησά τινα τῶν κατοίκων αὐτῆς, πρὸ πόσου χρόνου ἐκτίσθη ἡ πόλις αὕτη; «Τῇ ἀληθείᾳ, — μοὶ ἀπεκρίθη, — ἡ πόλις αὕτη εἶναι τόσον ἀρχαία ὥστε δὲν γνωρίζομεν ἐπ' ἀκριβῶς πρὸ πόσου χρόνου ἐκτίσθη καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν εἶναι ἀβέβαιοι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὡς καὶ ἡμεῖς.»

Μετὰ τετρακόσια ἔτη διῆλθον πάλιν ἐκεῖθεν καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἴδω τὸ ἐλάχιστον τεκμήριον τῆς πόλεως ἐκείνης. Ἠρώτησα πάλιν χωρικόν τινα ἐστὶς ἐμάζευε λάχανα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῆς, πόσος χρόνος ἦτο ἀφότου κατεστράφη ἡ πόλις ἐκείνη; «Τῇ ἀληθείᾳ, — ἀπεκρίθη, — ἡ ἐρώτησις αὕτη εἶναι πολὺ παράξενος· ὁ τόπος οὗτος ποτὲ δὲν ἦτο διαφορετικὸς ἀφ' ὅτι εἶναι σήμερον.» «Δὲν ἦτο ἴδω, — τῷ εἶπον, — πάλαι ποτὲ πόλις ἀρχαιοτάτη καὶ περίφημος;» «Ποτὲ δὲν ἠκούσαμεν τοιοῦτόν τι, — μοὶ ἀπεκρίθη, — ἀλλ' οὔτε οἱ γονεῖς ἡμῶν μᾶς ἐδιηγήθησάν τι.»

Μετὰ τετρακόσια ἔτη ἐπιστρέψας πάλιν ἐκεῖ εἶδον τὸν τόπον ἐκεῖνον καλυπτόμενον ὑπὸ τῆς θαλάσσης καὶ εἰς γωνίαν τινὰ τῆς θαλάσσης πλήρωμά τι ἁλιέων τοὺς ὁποίους ἠρώτησα καὶ ἐκείνους, πρὸ πόσου χρόνου ἐκαλύφθη ἡ χώρα ἐκείνη ὑπὸ τῶν ὑδάτων; «Εἶναι ἐρώτησις αὕτη δι' ἄνθρωπον ὡς ὑμεῖς — ἀπεκρίθησαν οὗτοι;» «Ὁ τόπος οὗτος πάντοτε ἦτο ὁ αὐτὸς ὅπως φαίνεται καὶ σήμερον.»

Παα καταηκικτ ϑιετ ωαραωαρτη αραααη αται, ε ιαωο δετι κει κωιμβωαρη. Πειτα κη κερι τη ηηκδει αται ιϑιετημη, σα κηρο ιο τη κωρ ωβη κηιο, ε μη δα δε αι τη τιλη τη απηρεγωρη τη μη δακη ειδε τη ρηαραηητη.

Μβη τη κδιερ' αται αραααη τη αααταιμεκη κερη, αααρ τη τκωαριτ τη καταηκικτ ϑιετηρϑετ, γετα αται κη κωτετ τη μαϑ ε τη οηκημη, μη τη κηρηετωαρη ε μη τη ααταωρη κδη τη βωκωρα ατηαιρα αε κγα ιαωρι. Πο κωϙ δεωα τη κοχκη τη ϑιετηρωαρετ ετει, μη δακη κωτετορητη τοη τη κγρειτωριτ' ετει βαρει κδη αηρ ϑιετηρα τη τκωαρη. Νωκη δημη αε αε βιτηρα ιοτ' ιϑιετηρ, ειδε αρικτη τ' ακη ιακη τη ααδωτωρ μβη κητη αωακη, αι ειδε κεϑετ.

Πηραραληετη. Τη κδηqωαρατ' ικαφταϑετ κηρηειοτεξετ ιακη τη τωιμα ε τη κδριοιμε. Νωκη δημη, μη τη αακτη, κγα δημη ε τοη δο βηλειμι, μβαατ ιακη τηα τοη μβαχεκη τοη κακη τη δαλτωρη κγα τη μη μη τη ϑιετηρατη ε τη μη μη τη οηκημετη φτμιλα, κωρατο μη τη ϑηρτετη ιακη τη δειτιμ ειδε τη τκωαιτειμ· ε ατο τη τιμρη τοη ιακη τη ξεγηλ ε τη ααοηκωαρη, αι τη δειμι, βιτωρη κγα αλωκκεια, ϑιτεκ' ειδε μαδηοτοκεκη, ε αρα μβωρτεκη εδ' ατα αε δαατοη ιακη, κωρατο τη γιδατη αωακηρατη ιακη τη κατα, ε κωκη γηκδετη γη ερε ρηατοο δτελιτ.

Λοτοι 'οτη· α' ιοτη φαργη αιγωρ ε ιμβακωρ μβη κητη δεε· αωακηρατ' ικηταει βοτηαη ιακη τη αοτμε ε τη τκωαραρδωρα· τατ αριτμη κεατρη δηρτοιμη, αατ λε-

Μετὰ παρέλευσιν τετρακοσίων ἐτῶν πάλιν ἐπέστρεψα εἰς τὸ ἴδιον μέρος καὶ ἰδοὺ ἡ θάλασσα εἶχεν ἐξαλειφθῆ ὁλοτελῶς. Ἠρώτησα ἄνθρωπόν τινα ὅστις εὑρίσκετο ἐκεῖ που κατὰ μόνας, πρὸ πόσου χρόνου συνέβη τὸ τοιοῦτον; καὶ μοὶ ἔδωσε καὶ αὐτὸς τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποίαν μοὶ ἔδωσαν καὶ οἱ προηγούμενοι.

Κατὰ τὴν τελευταίαν μου πρὸς τὰ ἐκεῖ ἐπιστροφήν, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν τετρακοσίων ἐτῶν, εὗρον ἐκεῖ πόλιν μεγάλην καὶ λαμπράν, πολυπληθεστέραν καὶ μεγαλοπρεπεστέραν κατὰ τὴν ὡραιότητα τῶν κτιρίων αὐτῆς, τῆς προγενεστέρας. Ἀλλ' ὅτε ἠθέλησα νὰ μάθω περὶ τῆς ἀρχαιότητος αὐτῆς μοὶ εἶπον οἱ κάτοικοι αὐτῆς ὅτι ἡ κτίσις αὐτῆς ἐχάνετο εἰς παρῳχημένους αἰῶνας. Δὲν γνωρίζομεν πόσων ἐτῶν εἶναι ἡ ἀρχαιότης αὐτῆς, καὶ οἱ γονεῖς ἡμῶν εἶναι ἀβέβαιοι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὡς καὶ ἡμεῖς.

Ἐπιμύθιον. Αἱ περιπέτειαι τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων εἶναι πολλαὶ καὶ ποικίλαι. Δὲν γνωρίζομεν ἐπακριβῶς πόθεν ἐρχόμεθα καὶ ποῦ καταντῶμεν, καὶ μολονότι τινὲς διϊσχυρίζονται ὅτι κατάγονται ἐξ ἀρχαιοτάτων καὶ εὐκλεεστάτων οἰκογενειῶν, ἐνῷ πράγματι εἶναι χθεσινοὶ καὶ διαβατικοί· ἄλλοι δὲ πάλιν μικροὶ καὶ ἀσήμαντοι, καὶ οἱονεὶ ἐκ τοῦ μηδενὸς γεγεννημένοι, καυχῶνται καὶ αὐτοὶ ὅτι εἶναι κάτι, ἐνῷ τὰ πάντα εἶναι μάταια καὶ οὐδὲν βέβαιον καὶ σταθερὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Οὕτως εἶναι· οὐδὲν βέβαιον καὶ στάσιμον ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης· τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου εἶναι ἐφήμερα καὶ μεταβατικά· σήμερον καταρρίπτομεν αὔριον ἀναρθρούμεν, σήμερον γεννώμεθα αὔριον ἀποθνήσκο-

κειμι κεστρη ξβεσμη. Ιστη κημιτα ε' Κριετοριτ τη σφιτσκη κεριω ατο σωκηρατη τοη βηκ αι ξιετη σε μοσ κγφικη κριετη.

Τη λυμωρ ιακ' ατα τοη κοκηκηκη σι τη σπρβηλεκηκη κητο κοκτρατη τοη τηρηκη σο τκοκηκη ε κωκη σριρεκη σκραση.

ΤΗ ΔΥΙΑ ΕΝΑΤΗ.

Μη σλακη τοη ορκτι αφρη κηιτ λυμιτ τωκε λκετωρη ξιβρηκ' εσαι τη φαμτητη τη κλυμηβετ, ιδε σταμκηκ' εσαι τη βαλτητη τ' ωιιτ ιθω κδη διελ τη τερεδεκ.

Τη φιεδωριτ ε' λυμιτ ωκγρε μοκσκη ακη λαρτ σακ' ιμωαρ τοη τη δυια εκατη ε ιακλι κδη μεσ τη λυμιτ.

Τωκε βηρη κοτ ατο βασκη, σταμκα εβαλτητα γηκδει κδη κη φτειη τη μαδ κγα φρικα μοσ τσσαητσκει κγα ξιεδρα ε κιδει κδη φωκδ.

«Μοσ ωτρεμβ, — ιθοτι ξιεδρα, — μβακω σρακη μωα ε ωκη δο τη τη κεμ κωιδεσ.»

«Ο μοι μικε, — ιθοτη σταμκα, — φορτ μιρ' εκοχ το' εκι κδηρ μεκτ τη κδικηο σοκεκη τ' ηκδε τη ξιετηρηκ. Πο ι μ' ιμαδι κατηρ τοη δο μη βηο ιοτη τη μβετετο λαργω κγα μωα σα τη μωκδηο, σεωσε τη φιεδωριτ ε' ωιτηραξετ κδοκη σε οτικηκη τυκη κωκδρη μειε, α μωα κωκδρη τειε, ιαμ ιξιρητη τοη δο δημητσκεμ ωκη εξιετημη.»

Πηρωραληκη· εγλιθ μικτη τ' ηκδ μη τεωηρ κγ' ατα τοη τη γλασηκη ε ιακη δρεκ με τι, σε κγ' ατα τοη ιακη μη σιωρη κγα τι.

μεν. Εἶναι ἡ κατάρα τοῦ Πλάστου νὰ καταστρέφῃ ὁ ἄνθρωπος πᾶν ὅ,τι αὐτὸς κατορθόνει, ἵνα μὴ ὑπερέρηται.

Εὐτυχεῖς οἱ γνωρίζοντες νὰ ἐκτιμῶσι τὰς περιστάσεις ταύτας αἵτινες παρέρχονται ἀνεπιστρεπτεί.

ΤΑ ΔΥΟ ΑΓΓΕΙΑ.

Γραῖά τις ἥτις κατῴκει παρά τινι ποταμῷ πλύνασα τὸν χαλκινον αὐτῆς λέβητα τοῦ γάλακτος καὶ τὴν πηλίνην αὐτῆς ὑδρίαν ἔθεσεν αὐτὰ εἰς τὸν ἥλιον ὅπως στεγνώσωσιν.

Ἡ πλημμύρα τοῦ ποταμοῦ ὑψώθη διὰ μιᾶς τόσον ὥστε παρέσυρε καὶ τὰ δύο ἀγγεῖα εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ.

Ἐνῷ δ' ἔπλεον αὐτὰ ἅμοῦ, ἡ πηλίνη ὑδρία εὑρίσκετο εἰς μεγάλον κίνδυνον ἐκ τοῦ φόβου μήπως κατασυντριφθῇ ὑπὸ τοῦ χαλκίνου λέβητος καὶ καταποντισθῇ.

«Μὴ φοβοῦ, — τῇ λέγει ὁ λέβης, — κράτει πλησίον μου, καὶ ἐγὼ θὰ σὲ προσέξω.»

«Ὦ φίλε, — τῷ λέγει ἡ ὑδρία, — καλῶς γνωρίζω ὅτι ἔχεις κατὰ νοῦν νὰ βοηθήσῃς τὴν παλαιάν σου φιλενάδα. Ἀλλ' ἡ μεγαλειτέρα χάρις τὴν ὁποίαν θὰ μοὶ κάμῃς εἶναι νὰ ἀπομακρύνεσαι ἀπ' ἐμοῦ ὅσον δύνασαι διότι ὁ βοῦς τῶν ὑδάτων ἤτε σὲ ὠθεῖ πρὸς ἐμέ, ἢ ἐμὲ πρὸς σέ, εἶμαι βεβαία ὅτι ἐγὼ μόνη θὰ ζημιωθῶ.»

Ἐπιμύθιον· Ἐκλεξον τοὺς φίλους σου ἐκ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων σου μᾶλλον ἢ ἐκ τῶν ἀνωτέρων σου.

ΜΥΤΣΚ' ΕΔΕ ΚΑΛΗ

Δυ καρτα, κη μωτσκ' εδι κη καλη κραρκωαρη με τσα καραρε σλοτ τωρ θεικη κδη κ' ωδη τη σηραιελτη. Δεελι δει κρα θασα, εσο μωτσκ' ετορη μβη τη κηχτηκει κδη σωκη κρα μηκρεσ' εμαδε ωλοθ τωμη.

Δοση κη τη μη μαρε, εθα αιο καλιτ, τσα καραρε τωρ, σεσσε μη θιεκ σικωρ σω τη βες σηρδιε κδ' ωδη κρα τη λοδυριτη τ' ιμι. Τι δο μοσ ιτσ, κλασε, κακη λοδυρη σι μωα σεσσε εδε κδασοτι ε σακ δελι κρα κατσε, κητω ε σο κ' ορη.

Νωκη μωκδη τη τη βηκ κητη τη μιρη, εωσπηρτειν καλι, εστι ικη κεκ φορτ μιρη σα βαση μωκδη καλκη γιθη κωσ κρα κεθε.

Μωτσκα κωκη φολι μη κατρη φιαλη, σο σαρη σε τη κιωηκη μβη μαλη τη τιατρηση δρωμβηση, ρα σηρδιε ε κρφδι. Κωρσο αηητι κρασητορι, ε' γλιδι χαραρετη κρα μωτσκα εκρφδωρα ε ικρακοι ατα σιαρη μβη κωριε τη καλιτ.

Τεκ σο θει κηιο καρτ' εκεκε κδηκη τη δυια βαρατη, κωκη μωκδη σο τη μεκτσκει κητοτω. Τη κεση κδικωρη μικεκη τ' ιμε τη θιετηρηκ, σι εδι σο ιο εωδησηι, δο μοσ κδθεκη κταστι κωηιεκη τ' ιμ σι κωρ σο τη δηχμσκετη κρα βαρα ερηκδη.

Πηρσραληεη. Ατα τση κωκη κδικκηκη τη τιερητη κωρ χηκδεκη κδη στηκτιμε, κωκη δο χεκηκη κδδκη τη κδιχμη (ιλε), κωρ τη βιερηκ' εδ' ατα κδη κδδκη στηκτιμ.

ΗΜΙΟΝΟΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΣ.

Δύο κτήνη, ἡμίονος καὶ ἵππος, φορτωμένα μὲ σάκκους ἄμμου ὑπήγαινον εἰς ὁδόν τινα ἀνηφορικήν. Ὁ ἥλιος ἔκαιεν ἐκ τοῦ καύσωνος, ἡ δὲ δυστυχὴς ἡμίονος ἐπειδὴ ἦτο εἰς τὴν ἐργασίαν ἐξ ὄρθρου βαθέος ἐκουράσθη πολύ.

Ἐπεθύμουν νὰ μοὶ ἔπαιρνες ὀλίγους σάκκους ἄμμου διότι μοὶ ἔρχεται ὡσὰν νὰ πέσω κάτω καθ' ὁδὸν ἐκ τῆς μεγάλης μου κοπώσεως. Σὺ δὲν θὰ ἦσαι, ἴσως, τόσον κουρασμένος ὡς ἐγὼ διότι μόλις ἦβη πρὸ μιᾶς ὥρας ἐξήλθες ἐκ τοῦ στάβλου.

Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ κάμω τὴν καλοσύνην ταύτην, ἀπεκρίθη ὁ ἵππος. Ὁ κύριος ἡμῶν γνωρίζει λίαν καλῶς ποσὸν φορτίον δύναται νὰ φέρῃ ἕκαστος ἡμῶν.

Ἡ ἡμίονος δὲν ἔκαμε πλέον ἄλλην ὁμιλίαν, ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀναβῶσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ παρακειμένου λόφου ἔπεσε χαμαὶ καὶ ἐξέπνευσε. Ὅτε ἐφθασεν ὁ ἀγωγιάτης ἔλυσε τοὺς σάκκους ἐκ τῆς ψοφιοδείστης ἡμιόνου καὶ ἐπέθεσεν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου.

Ἐνῷ ἐπορεύετο ὁ κακὸς οὗτος ἵππος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν δύο φορτίων, δὲν ἠδυνήθη εἰμὴ νὰ συλλογίζεται οὕτω πως. Ἐὰν ἐσκέπτουν τὴν παλαιάν μου σύντροφον, ὅπως ἦτο καὶ δίκαιον, δὲν θὰ ἠσθανόμην ἤδη τὰ νῶτα μου ὡσὰν νὰ ἐσυντρίβοντο ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ φορτίου.

Ἐπιμύθιον. Οἱ μὴ βοηθοῦντες τοὺς ἄλλους ἐν ταῖς δυσκολίαις αὐτῶν, δὲν εὑρίσκουσι καὶ αὐτοὶ εὐδιμίαν βοήθειαν ἐν ταῖς στενοχωρίαις αὐτῶν.

ΩLK ΕΔΕ ЖΕИΓ.

И' ωλκ εδε жη жекη ωτηκδκη жη хερη τη ωικη ωιη βκοκη хγα жη ετιλή ęι. Ωλκω δκ μβετι ε ωι ωιη хγα ωηρσιωρη ε ωρει хγα qιθ ωιητη δε жекγι хγα ρηωσο εδε ωρει хγα χιμητακει ωιτη.

Ωλκω χωκη δι με καλταβακι σι τη γεκ κδοκη φαρη τκακ τη δρειτωαρ ωηρ τη ει κηρτιμ με ατη, ε ατσω κισι τ' ιφλιτ ατιι εγηρσιστ ε τ' ιδοι — «Ορε τι, σιωσ γωδεοκ τη μη τρωκεξωλοιτ μωκ ωιητη τοή σι κητως» Жекγ' «Ιαρρηρη με δqιθμη τη μαδε ιωωτηργειν ε ιθκ τοη,—«Ωκη μο τσ' εωι ατη με ακα τη βωεηξετ σ' ιμε, ε σιωσ μωκδη βηκετ' εδε κηιο ωωκη, Χοτο, κωρωο εδε ωιτηση qιθ χγα ακα ιστε ωρει μειε.»—Ωλκω, τωκε ωακοκωρη σι τη κωκδρηλοκει (δρειτηλοκει), κδηqοι κωξηητικ ε ιθκ,—«Ορε κωλτοκει, ιακη γαστη μωαι καστη τοηκωρ μη ωηρακεωε ε μη ωηροακε κη χερη ;» —«Σιωσ μωκδη βηκετη κηιο ωωκη, Χοτο, ιωωτηργειν γεκε жекγι, κωρωο εδε ωκη ωο ε' ιτοη λερη φαρε ατη κοκη.» «Χ' βηκ φαργη κηιο—ωωτηργειν ωλκω,—το ιτ τατη, α κη κγα γερητη τ' ηκδ κδη μοσ ιστε τι·» Ε τωκε εηκη ατη μβη δχαστ εοκωαρ ατη μβη κατρη τοωση ε εκηχρι.

Πηρωρκληχα υηκοκ σε ατα τοη δωακη τη βηκηκη τη κεκεκη ε' μβετεκη τη μβρακετη κδη εκακε, ωο κωρδο γεκηκη κη σεβιω α τιατρη ωηρ τη ωωοτρωκηκη τη ωαδρειτηριк' ετυρε.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΙΟΝ.

Λύκος ποτὲ καὶ ἀρνίον συνέβη νὰ προσέλθωσιν ἵνα πίωσιν ὕδωρ ἐμοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥείθρου. Καὶ ὁ μὲν λύκος ἐστάθη καὶ ἔπινεν ἄνωθεν καὶ ἐξ οὗ ἔρρεεν τὸ ὕδωρ, τὸ δὲ ἀρνίον κάτωθεν καὶ ἐξ οὗ ἀπέρρεεν.

Ὁ λύκος, μὴ γνωρίζων διπλωματικῶς πως νὰ εὕρῃ δεδικαιολογημένην αἰτίαν ἔριδος, ἤρχισεν ἀμέσως καὶ ἀποτόμως νὰ τῷ λέγῃ — «Ὦ οὗτος, πῶς τολμᾷς σὺ νὰ μοῦ θολώνῃς τὸ νερὸν τὸ ὁποῖον ἐγὼ πίνω ἐδῶ;» — Τὸ πτωχὸν ἀρνίον μετὰ φόβου μεγάλου ἀποκριθὲν τῷ εἶπεν ὅτι, — «μόλις μὲ τὰ ἄκρα τῶν χειλέων μου πίνω αὐτό, ἀλλὰ καὶ πῶς δύναται νὰ γείνῃ τοῦτο, Κύριέ μου, ἀφοῦ τὸ ὕδωρ ῥέει ἀπὸ τὸ μέρος σου εἰς τὸ μέρος μου.» — Ὁ λύκος μὴ δυνάμενος ν' ἀνταπαντήσῃ ἠλλαξεν ὁμιλίαν καὶ τῷ λέγει, — «Ἐνθυμεῖσαι εἶναι τώρα ἓξ μῆνες ἀφότου μ' ἐχλεύαζες καὶ μὲ ὕβριζες μίαν φοράν;» — «Πῶς ἐμπορεῖ νὰ ἦναι τοῦτο, Κύριέ μου, — ἀπεκρίθη πάλιν τὸ ἀρνίον, — ἐνῷ ἐγὼ δὲν ἤμην ἀκόμη γεννημένον τότε.» «Δὲν πειράζει, — ἀπεκρίθη ὁ λύκος — ἦτον ὁ πατήρ σου, ἢ ἄλλος τις ἐκ τῶν συγγενῶν σου ἂν δὲν ἦσουν σύ.» Καὶ ἀμέσως συλλαβὼν αὐτὸ διέσχισε εἰς τέσσαρα τεμάχια καὶ τὸ κατέφαγεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ πράττωσι τὸ κακὸν δὲν ἀμηχανοῦσιν, ἀλλὰ πάντοτε καταφεύγουσιν εἰς πρόσχημά τι ὅπως καλύψωσι τὴν ἀδικίαν αὐτῶν.

Ω.ΙΚ ΕΔΕ ΚΑΛΚΑΝΑ (ΘΩΜΒΜΗΤΟΡ)

Μ' ωλκ κγα μακωτληκω ετιι ιμαδι καθητιτι κη τσωη εοτηρ, ε κδη φατει τη τιι ξωκγιτ κδη γηρδελαχ (καθηδεερκ) τη τιι.

Νδη τη δημβωρη τη μαδ τη τιι ξατει μβη γβη βιτατη τωκε λυτωρη ατυρε τ' ικδειηη ατιι κγα γηρδελσ κκητη εοτηρικ με τη σαγωαρη.

Πο κδσκη βεση κωκη γωδεσκ τ' ιβηκ κητη τη μιρη ξετο κη καλκαχα (θωμβητορ) το' ωμωκδ κγα φιαλατ' ετια τη βωτατη τη σηρκασει ε τη ξιι τη γλατηκη δεερκω κ' ετιι κδη γρικη τ' ωλκωτ, ε τωκε κδεερη εοτηρεκ ικηρκσκ σαγηκη κγα ωλκω.

«Ορε σρα ξηηδσκι»—θα ωλκω,—«σα τη σαμεντμε ιαχη τσα καρσα; Ορε κωκ τη λατη ω τι τη κδεέρσ κσκηκη τ' ηκδε κγα γολα ιμε σακγαρη, εσσ κε εδε σατωρωηρε τη μη κηρκσσ εδε σαγη;»

Πηρσραληση. Εμεμαδεκ μιρηση το' ωδωκετη τση βηκηκη τσα κηρης τεκ ατα το' ωβηκηκ τη μιρηκη ιστη τ' ιληκη τη φσκηκη ε τη μσσ ιθρασηκη.

ΜΙΝ ΕΔΕ ΜΑΤΣΕ.

Μη στηαι εξιστηρη τση γηκδει κδη κη φσατ τρασκει κακη τωμη κερη κγα κη τωφη μικ, σακη εοτ'

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ.

Λύκος τις ἐκ τῆς μεγάλης αὐτοῦ λαιμαργίας κατέπιεν ἓν τεμάχιον ὀστοῦ, καὶ πρὸς μεγάλην αὐτοῦ ταλαιπωρίαν προσεκολλήθη εἰς τὸν λάρυγγα αὐτοῦ.

Ἐν τῷ ὑπερβολικῷ αὐτοῦ πόνῳ ἐπεσκέφθη ὅλα τὰ ζῶα καθικετεύων αὐτὰ ὅπως ἐξάξωσι τὸ ὀστοῦν τοῦτο ἐκ τοῦ λάρυγγος αὐτοῦ ἐπὶ ἀποτίσει ἰατρείων.

Ἀλλ' οὐδὲν ζῶον ἑτοῖμα νὰ ἐπιχειρισθῇ τοιαύτην θεραπείαν ἐκτὸς γεράνου, ὅστις παρακινηθεὶς ἐκ τῶν παρακλητικῶν αὐτοῦ φωνῶν ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ τὸ μακρὺ αὐτοῦ ῥύγχος εἰς τὸν λάρυγγα τοῦ λύκου καὶ ἐξαγαγὼν τὸ ὀστοῦν ἐζήτει τὴν ἀντιμισθίαν ἐκ τοῦ λύκου.

«Ἰδέτι πόσον παράλογα,—εἶπεν,—εἶναι ζῶα τινά; Ὦ οὗτος, δὲν σε ἔφηκα ἐγὼ, νὰ ἐξάξῃς τὴν κεφαλήν σου σῴαν ἐκ τοῦ λάρυγγός μου, καὶ ἔχεις εἰσέτι τὴν ἀναίδειαν νὰ μοῦ ζητήσῃς καὶ ἀπότισιν ἰατρείας;»

Ἐπιμύθιον. Ἡ μεγαλειτέρα καλωσύνη τὴν ὁποίαν νομίζουν ὅτι κάμνουν μερικοὶ ἀσυνείδητοι πρὸς τοὺς εὐεργετοῦντας αὐτοὺς εἶναι ὅτι συγκατανεύουν νὰ μὴ τοὺς βλάπτουν.

ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΓΑΤΑ.

Οἰκός τις παλαιὸς κείμενος εἰς χωρίον τι ἠνωχλεῖτο τόσον διηνεκῶς ὑπὸ πολλῶν ποντικῶν ὥστε ὁ οἰκοδε-

ιστηφιση θωρι κδηρ μεκτ τη μιη κη ματσε τοη τη μβωροχει χγα κητα τη τραεωαριτη. Κγιο ματσεα ιο καν' εσφειτη εδε γναχ μικτη κακη με κολαιτη σακη χωκη τκοκ κη κατη σαθραρ' αιο φεσ' α γαετη μικ τη μη τη σακητη.

Μικτ' αδα κωρ σακη κη κωμερ' ιτυρε χγα δετη σα ξει ε φο σακητσχιε ωσηρμβλοδη βαεοκη τη βηικη κη μωσαθιρε σηρ τη σφητωαριτ' ετυρε τη τηρηθετ, κδη τη τοηλήκη τη σωμα ε κδριομε φιαλα ωσητρφολκη.

Μβη τη φαστσιμ, κη χγ' ατα το' ιοκ' ατιε, θα κη τη θαρκηκη κη τροκακη (κωμβορη) χγα γρικα τη εοκηση ματτεση κη τη μοσ μωκδει αιο τ' ιειι ατα κακη με κολαιτη εδε με κη σαλτη (τη κητσιερη) σι εβηκ κηρη κακι, σεφσε χγα τη κωμβωαριτ ετροκακηση μωκδειοικ τη μιςη καβερ ε τ' ικηικη.

Κι τερτιαι ωδωκφορτ ιμιρη κδηρ συ τη τυρε, εδε μωσαθιρεικ ωριτι κητο φιαλη με σηργκιμ εδε με σαλαματσε τη σωμα, ε ωδη καβωλ τη γεικη τροκακηκη.

Κωρφο κδηρμιεσ τη τυρε ωκγρε κη μι χγα τη μη τη θιετηριτη ε ωδα σε αι τερτιαι, μη τη θηρτιτη, ιο φορτ ιμιρη εδε ι' κοκηση, σο δωαι τη κιχ κωο δοι θαρηκ τροκακηκη μβη γρικη τη εοκηση ματσεση;

Κωρ κδοκη χγ' ατα κωκη δηρτοι θιετηκεκ' ετια σηρ κ' ιδωαρη τη βηκ κητη σωκη, εσηρμβλεδωρα ωσριο εδε μικτη ικκη φρεκαεη κηρι σαφ κατριτ γιδη κωο κδη λστο ε κδη θηρη τη τια, τωκε καλληεωαρη κηρι κατρικη σε σ' μωκδη βηκ κητη σωκηθικ.

επάτης άπεφάσισε νά παραλάβη γάτταν ὅπως ἀπαλλαγῆ τῆς ἐνοχλήσεως ταύτης. Ἡ γάττα ἦτο τόσον ἐνεργητική καί ἐκυνήγα τούς ποντικούς τόσον ἐπιτυχῶς, ὥστε δέν ἐπερνοῦσε νύκτα χωρίς νά φονεύῃ αὕτη πέντε ἢ ἑξ τοὐλάχιστον.

Οἱ ποντικοί λοιπόν ὅτε εἶδον τόν ἀριθμόν αὐτῶν καθ' ἡμέραν μειούμενον συνῆλθον ὅπως κάμωσι συμβούλιον περί γενικῆς σωτηρίας, εἰς τό ὁποῖον πολλαί καί ποικίλαι προτάσεις ἐγένοντο.

Ἐπί τέλους εἷς τῶν παρόντων ἐπρότεινεν ὅπως κρεμασθῇ κώδων ἐπί τοῦ λαιμοῦ τῆς κυρᾶς γάττας, ὥστε νά μή δύναται νά ἀλώσῃ αὐτούς τόσον εὐκόλως καί δι' ἑνός πηδήματος ὅπως τοῦτο ἔπραττε, διότι διά τοῦ ἤχου τοῦ κώδωνος ἠδύναντο νά προειδοποιηθῶσι νά φύγωσι.

Τό στρατήγημα τοῦτο ἐφάνη λίαν ἀρεστόν εἰς ὅλους αὐτούς καί ἡ συνέλευσις παρεδέχθη τήν πρότασιν ταύτην διά χειροκροτήσεων, καί ἀπεφασίσθη νά εὕρωσι τόν κώδωνα.

Ὅτε εἷς τῶν γεροντοτέρων ποντικῶν ἠγέρθη παρετήρησεν ὅτι τό στρατήγημα αὐτό πράγματι ἦτο πολύ εὔφυες καί πρόστορον, ἀλλ' ἐπεθύμει νά γνωρίσῃ ποῖος ἤθελε κρεμάσει τόν κώδωνα εἰς τόν λαιμόν τῆς κυρᾶς γάττας;

Ὅτε οὐδείς ἐξ αὐτῶν ἐπαρουσιάσθη ὡς ἐθελοντής πρός διάπραξιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἡ συνάθροισις διελύθη καί οἱ ποντικοί ἔφυγον κρυφίως εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἕκαστος εἰς τήν ἰδίαν αὐτοῦ φωλεάν καί τρῦπαν, κατηγορῶν ὁ εἷς τόν ἕτερον ὅτι δέν ἠδύνατο νά διεξέλθῃ τό μικρόν τοῦτο ἔργον.

Πηπαραληχη. Ἴιθη κερι μωκδ μη κελαιτοι ε μη ϳατωαρτοι τη πορσικη τη τιρητη σε θιτηκεκ' ετια.

ΤΣΙΑΠ ΕΔΕ ΛΥΣ (LEON)

Μη τσιαω, θστη κη παλη κικδιστε, μβη τ' ικωρη κϳα κη θηλιμ τη μαθ, κιρι κδη κη τοιλη τη κηιτ λυσιτ. Κωρ ωϳηκδ ρηπαρ' ατει πακπακδικωρη ε τωκε μοσ δίρη τη τοητον κϳα κηιο εφακεμα ριϊκικα, κισι τη τρημβηκ σι ατη ρεγων εβιοακβετ τωκε μβωρτωρη ε τωκε θηκη σε αι κιλη βρες' ετιε κϳα κέλτη, ε κη ιο δημητωαρη τη θικ κδη πηρ δεε ε πηρ δημητιμ τη μοσ πριρει πρακπη ατιε κδη μοσ κϳρηκηκει πηρπαρα δικτη ελερακτε, δικτη τεϳηρε εδε δικτη λυσε, ε τωκε θηκη κητη μβηκη ωκοδ μβηπιωρ' ατει σικωρ τ' εϊϊ ε τ' εκκε ατη.

Τωκε ϳεϳμρη κητο φιαλη λυσε μβη τη δηρτετη ωτρημβηπωα ε τωκε ικωρη κηρκοκ κϳα φρικα ετια τη φρικει κδη κη δηρη τη πατωωρη. Νδη τη ικωριτ σδα, τη τει ωϳηκδ ε ωωπηρωοι με κη δελωπηρη ε ιηηρευ ασαι το' ιηαυ ατει, τωκε πηρ υκρωαρ' ασαι τη δωκωριτ' εδε τη τοτωαραριτ' ετσιαωιτ,—«Ιο κη δίτση»,—ιδοι,—«τη κωρη σ' κεση πκρη τιατρη μη ρηπαρα, με τσα βηικ τη μηδεκ, ε τσα μικεηρα τη θιελα ε με κη τ' ϳηρη κωι ε τη πηρσιελτωρη, ε μβη ϳηθη κητο, πηρ ϳλυκκη' ετια τη μβωρτωρηκ' ε τη λαρτητηκ'.»

Ἐπιμύθιον. Ἕκαστος ἄνθρωπος δύναται εὐκολώτερον καὶ εὐχερέστερον νὰ συμβουλεύῃ τοὺς ἄλλους ἢ τὸν ἑαυτόν του.

ΤΡΑΓΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Τράγος τις, λέγει ἰνδικός τις μῦθος, διαφεύγων καταιγίδα τινὰ εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον λέοντος. Εὑρεθεὶς δὲ ἐξ ἀπροόπτου ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ μὴ ἡξεύρων πῶς νὰ διακρύγῃ ἐκ τοῦ κατὰ πρόσωπον κινδύνου, ἤρχισε νὰ ἐκφοβίζῃ τὸν βασιλέα τοσούτων ζώων, μεγαλαυχῶν καὶ λέγων αὐτῷ ὅτι αὐτὸς μὲν κατήγετο ἐξ οὐρανοῦ, κατεδικάσθη δὲ νὰ κατέλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς ἐπὶ ποινῇ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτόν, ἐὰν μὴ φάγῃ πρῶτον δέκα ἐλέφαντας, δέκα τίγρεις καὶ δέκα λέοντας, καὶ εἰπὼν ταῦτα ἀμέσως ὥρμησε κατ' αὐτοῦ ὡσεὶ νὰ συνελάμβανεν αὐτὸν καὶ νὰ τὸν κατέτρωγεν.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ λέων ἐπ' ἀληθείας ἐφοβήθη καὶ φεύγων ἐζήτει ἐκ τοῦ φόβου νὰ κρυβῇ εἰς τρώγλην τινὰ ἀπόκρυφον. Κατὰ τὴν φυγήν του ὅμως συνέβη νὰ συναπαντηθῇ μετ' ἀλώπεκός τινος καὶ διηγήθη αὐτῇ τὸ περιστατικόν, περιγράφων εἰς αὐτὴν τὴν θέαν καὶ τὴν παράστασιν τοῦ τράγου. — «Ἦτον ἕνα θηρίον», τῇ ἔλεγε — «τὸ ὁποῖον πώποτε ἄλλοτε δὲν εἶχεν ἰδεῖ, μὲ κάτι κέρατα μεγάλα καὶ πώγωνα βαθὺν καὶ ἄγριον τρόπον, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ τὴν μεγάλαυχον καὶ ἀλαζόνα».

Μβη τη γεγυρη κητο φιαλα δελαπηρα ποτση κοϋκη σλαση κγα τη κεπωριτη τωκε θηκη μβη τη τιλη κοκη τε ποτηρια ετια σε ωαπηρηηκευ τωμη, εδε κγα κη κατσικ, ε αυτω ωαρωαρ σρακαη με ατη βατκη ε σηρσοκκη τσιαωκη τωκε κιρη κδη ταπιλη. Τσιαωι μοκοκη κοκω ηηειακη τση δοι εκοκ, ωο κωκη βωαρ τη κειτωριτ εμεκτιηση, ε αυτω με κη τρεμηρι τη μαδε θα.—«Το' ιοτη κηιο τση μη βηκ, μοι δικακη,» — ιδα δελαπηρηση,—«Ωκ' τη δηρροδα τη μη σπλο δ:ιτη λυτε ε ωο τι μη σπλ κδαοτι κητω ωο κη;» Ε μβη τη θηκη κητοω σρακαη ωχιοδ με εημηρη ιτια σιωρη τη ξει λυοικ ε τ' ιωηρκαωητικ. Πο αι σι ωτρημβ σηρτηρι κγα φιαλατ' ε κγα τη βηρατ' ετσ:ακιτ ικω κγα φρικα ετια σακωρβερη σρακαη. Κητοω λα τσιαωικη τη ωρικει σρακαη κδη ταπιλη τη λυοιτ με γηειμ τη μακ εδε ιβηρι ατη σλατοκη εδ' εκακητει ατη ωα κδοκη φρικη.

Πηρακληκη. Ξωμη κερη κη τη ωαβαρτωρ' εμεκτιηση εδε τερτιωε τη μεκτμε βακκωαρη με φιαλα τη μβιωρτωρα εδε τη τρεμβητωαρα, ε μβη ξετσμη αι το' ιθοτη ατο κδ' ιοτη βατ' εκωκι εδ' ιωαρηδωκωρη, σηρμητωκηκη ατη ωωκη το' ιοτη δηκη κδηρ μεκτ.

ΣΚΛΒΗ ΕΔΕ ΚΟΡΒΙΙ.

Μη τκαβη τωκε χιεβωρη ξετηκεκ' εται κγα κη τκηβ τη λαρτη μβη κη κεκη εηημβεω ατη με θκη' εται ε κκελι κδη ωωλικλ τ' εται. Μη κορβη τωκε βηρη σε

Ἀκούσασα ταῦτα ἡ ἀλώπηξ μόνον ὅπου δὲν ἐξερράγη τοῦ γέλωτος εἶπεν συνέμα τῇ αὐτοῦ ἐξοχότητι ὅτι μεγάλως ἐξηπατήθη, καὶ μάλιστα ἀπὸ ἕνα τράγον, καὶ οὕτω ἐπέστρεψεν ὀπίσω μετ' αὐτῆς καὶ συνήντησαν πάλιν τὸν τράγον εἰσερχόμενον εἰς τὸ σπήλαιον. Ὁ τράγος ἀμέσως κατενόησε τὸν κίνδυνον ὃν διέτρεχεν, ἀλλὰ δὲν ἔχασε τὴν παρουσίαν τοῦ πνεύματος αὐτοῦ καὶ οὕτω μετὰ θάρρους μεγάλου εἶπε,— «Τί εἶναι τοῦτο ὅπου μοῦ κάμνεις μοιρηοὺ κατεργάρα;» —εἶπε πρὸς τὴν ἀλώπεκα.—«Ἐγὼ σὲ ἐξαπέστειλα νὰ μοὶ φέρῃς δέκα λέοντας καὶ σὺ μοὶ φέρεις ἓξ μόνον ἕνα;» Καὶ λέγων τοῦτο πάλιν ὥρμησε μετὰ θάρρους ὅπως συλλάβῃ τὸ λέοντα καὶ καταφάγῃ αὐτόν. Ὅτι πάλιν φοβηθεὶς ὁ λέων ἐκ τῶν λόγων καὶ ἔργων αὐτοῦ ἔφυγεν ἀνεπιστρεπτεί. Καὶ οὕτως ἄφησε τὸν τράγον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ λέοντος μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ κατέλαβεν αὐτὸ εἰς κατοχὴν ἀφόβως.

Ἐπιμύθιον. Πολλάκις παρουσίᾳ πνεύματος καὶ ἐπιτηδειότητες εὑρεῖαι συνοδευόμενοι ὑπ' ἀπειλῶν καὶ προπηλακισμῶν ἐτοιμοῖων καὶ ἀφόβων, ἰδίως δ' ὅταν ὁ ἐκφέρων αὐτὰ εἶναι πρόσωπον ξενικὸν καὶ καινοφανές, ἐπιφέρουσι τὸ προσδοκώμενον αὐτῶν ἀποτέλεσμα.

ΓΥΨ ΚΑΙ ΚΟΛΟΙΟΣ (ΚΑΛΟΙΑΚΟΥΔΑ).

Γὺψ τις ἁρπάσας ἐξ ὑψηλοῦ τινος βράχου ἥρπασεν ἀρνίον διὰ τῶν ὀνύχων του καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὰ νεοττά του. Κολοιός τις, παρατηρήσας τοῦτο, ἤθελησε

μβη κητη τη βτηρη, δεσι εδ' αιο τη βηχ τη τιλή τρι-μηρι, ε τωκε δερδωρη χτα φοαρι'ισαι καλι θεκτ' εσαι κδηωτρ λεο τη κηιτ κεκτετ ε λήφτοκ τ' ενγριν ατη μβ' ερη. Πο τωκ' εφακεκωρη τη τωκδηχ σλάττοκηκ' εσαι, αστ τη κσεκδειρ θεκτ' εσαι χτα λεστ' εκεκτετ, σε ωαηρωηετωαλη κδ' ατη, ωεω χτα τοφβακι ε εκαλι κδη στηθι τη τια τη βηχει ωηρλοδρησή τη δισλβετ τι, τη τοηλιτη εωιιτιχ με σωμη δηστρεμ τη κιχκη σε τοη φαρη εσγ ικηχκει.

Κητω ε κη ερη, ωωτηρτει ατωρε ι εατι, εικει ωηρ τκαβη, σο μβη κητη κερη, κλασε κε κοκωρη σε σ' ιστη κατρη γη σο κη κορβη.

Πτροραλιτη. Κη τη φειμητη στηξδηλιερη τη κα-δηρετ τ' ηχη κα κθεκ κδη τη σηρκετοωρη, ε τωμη κερη κδη ετρει τη μαθ.

ΩΙΚΩ ΤΟΒΗΝΔΙΠΩΑΡΙ (ΠΕΤΚΗΝΔΗΡΩΑΡΙ)

Κ' ωλκ τοη κι εακεκ τη ξι τωμη κερη τη τιχ κη στακ τη δεκξετ κιοι τη κιχει φορτ μιρη χτα δε-λιτη. Ε κστω κη δίτη ι ρα μιρη ωηρ τη βιτιστηκ μη κολκιτη τη ετμβιεραστ' εσια, τη δωκει κδη τη ξεσωρα τη κδριτιμε.

Πτρ κητη σκαι ωεροστηκδηρωα κδη σιτκα τη τοσ-βακιτ ε τωκε κωιμβιστωρη τη δυιστη κτμβητ' εωαρα μβη κη σκεω το' εκει εδε ωηρ κραβη, ωκαο κετ κετ κδη στακ.

νὰ διαπράξῃ καὶ αὐτὸς τὴν αὐτὴν ἀνδραγαθίαν καὶ ἁρμάσας καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς φωλεᾶς του ἐμπῆξε τοὺς ὄνυχάς του εἰς τὸν μηλὸν ἑνὸς ἀρνοῦ καὶ ἐπροσπάθει νὰ ἅρῃ αὐτὸ εἰς τὸν ἀέρα. Ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς νὰ κινήσῃ τὴν λείαν του, ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ ἐξαγάγῃ τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ ἐκ τοῦ μηλοῦ, διότι ἐμπερδεύθησαν εἰς αὐτὸν, ἠλώθη ὑπὸ τοῦ ποιμένος καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του ὅπως γείνῃ ἄθυρμα εἰς τὰ τέκνα του, ἅτινα ἠρώτων αὐτὸν μετὰ μεγάλης περιεργείας νὰ μάθουν τί εἶδος πτηνὸν ἦτο.

Ἡρὰ μιᾶς ὥρας, ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ πατὴρ, ἐκλαμβάνετο ὡς γύψ, ἀλλ' ἤδη θαρρῶ ὅτι ἴσως συνησθάνθη ὅτι δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ κολοιός.

Ἐπιμύθιον. Ψευδὴς ἐκτίμησις τῆς ἱκανότητος ἡμῶν ἐκθέτει ἡμᾶς εἰς περίγελων, καὶ πολλάκις εἰς κίνδυνον μεγάλων.

Ο ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΘΕΙΣ ΛΥΚΟΣ.

Λύκος τις, ὅστις ἐσυνήθιζε νὰ ἐπισκέπτεται συχνάκις ποίμνιον προβάτων, ἤρχισε νὰ γίνηται πολὺ γνωστὸς καὶ οἰκεῖος εἰς αὐτά. Τοιουτοτρόπως ἡμέραν τινὰ ἐφάνη καλὸν εἰς αὐτὸν, ὅπως ἐπιτυχέστερον διαπράξῃ τὴν λείαν του νὰ ἐμφανισθῇ μετημφιεσμένος.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μετημφιέσθη φορέματα ποιμένος καὶ ἐπακουμβήσας τοὺς δύο ἐμπροσθινούς του πόδας ἐπί μιᾶς ῥάβδου τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο καὶ ὡς μαγκούρα ἐπλησίαστε σιγὰ σιγὰ εἰς τὸ ποίμνιον.

Ωκαλαα τη κειιη ραρη τοοβακι εδι κεκ' ιτιι μβη βαρ ε φλιιικη τοη τη δυ, μβη σα κη κλαασι δοι βιτισηκ σκακκ' ετιι κδη μοσ κει αροδωαρη κδη μαηηι τη τια τη μιη χγα μβρασσα εδι ειηρικ ετοοβακιτ.

Θιημα εεγηρα ετια ι ε' γοι ατα τοη τη δυ ε βωκη τη θιηματη. Κωρσο ωλκω αηοτιελη κδη φρβα τη κωαιτα σι ιο κωκη μωκδη βηκ παρη φαρι, ασ τη φιι τη μβωρακ βιτηχεκ' ετια ε αοτω με κολαιτη ωβη σλαιτοκη κεκιτ εδι τοοβακιτ.

Πηρωραλτηη. Νδοκη κλασι δο μοσ σηρκδακ κηρηειτη τη δυφακεειτη εδι τη μεκτφτεκωριτη κδη μοσ εωηρβηικη φωκδιτ σωκηκ' ετυρε.

ΚΗΝΓΑ ΑΡΒΗΡΟΡΕ.

ΒΑΤΡΑ, Α ΖΙΑΡΜΙ ΣΤΗΠΙΤΟΡΙ.

Κη τοκ φορτ ικηρκωαρ' ιοτη ειαρμι,
Κ' ικαστη μικ τοη τη ξηεδοκ κδη φακι.
Τη σηρηγηεσκ με κη τη μιρηγερδε.
Τη βηκ κατσολεκ' τ' ημβλη σι σαλατ.
Ιφτοχτη ιε; τη κγροχ με γιθη εημρη.
Ιλοδωρη; τη σρεχ με γιθ' γηειμ.

Ἔτυχε νὰ ἦτο πεσμένος ὁ ποιμὴν μετὰ τοῦ σκύλου του ἐπὶ τοῦ χόρτου καὶ ἐκοιμῶντο ἀμφότεροι, ὥστε ἴσως ἤθελεν ἐκτελέσει τὸν σκοπόν του ἐὰν δὲν ἐβοκίμαζεν ἐν τῇ ἀφροσύνῃ αὐτοῦ νὰ μιμηθῇ καὶ τὴν φωνὴν τοῦ ποιμένος.

Ἡ ἀγρία αὐτοῦ φωνὴ ἐξύπνησεν αὐτοὺς ἀμφοτέρους καὶ ἔβαλαν τὰς φωνάς· οὕτω ὁ λύκος τετυλιγμένος εἰς φορέματα ξένα εἰς αὐτὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ τρέξῃ ἀλλ' οὐδὲ νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἔγεινεν εὐκόλως λεία εἰς τὸν σκύλον τοῦ ποιμένος.

Ἐπιμύθιον. Οὐδεὶς ἤθελεν ἴσως διακρίνει τοὺς διπροσώπους καὶ τοὺς ὑποκριτὰς, ἐὰν δὲν ὑπερεκέντιζον τὸ μέρος των.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΛΒΑΝΙΚΑ

Η ΕΣΤΙΑ, Ἢ ΤΟ ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΠΥΡ.

Τὸ πῦρ εἶναι σύντροφος πολὺ ἐπιζήτητος
Φίλος εἰλικρινὴς ἔστις σε θεᾶται κατὰ πρόσωπον.
Σὲ χαιρετῶ μὲ ἕνα καλῶς ἦλθες.
Σοὶ κάμνει τὴν καλύβην τερπνὴν ὡς ἀνάκτορον.
Εἶσαι κρυωμένος; σὲ θάλπει εὐμενῶς
Εἶσαι κουρασμένος; σὲ ἀνακουφίζει μετὰ πάσης χάριτος

Κε ωι ; κε ετ; τη βηκ τη καο τη αιο,
Ιε ιμβηκατη; τη κδριττον τη οοχτο,
Ιε κδη τη κωαι ; αι μικωτ φακεα εκεχωρ'
Νγα διακήσια τ' ιοτη. Ιε τι ιξαρχηρ;
Το' εαρετ ατη κηιο σ' ιβηκ φαρ'γη
Τοηλ' ιοτη μβρετ, ε τοηλι ιαηρδιρησ,
Τη γθ' ατιι αηρωαρ' ικκ τηρηκη.
Κω ιοτη δα μικω, μ' εμηρκ' εκειρωτ,
Τοη τη αηρδετο ε τ' ημβλήσοκ αι κατ;
Λδα κωρ μεη αξωλ ε εγηρσοκετ'
Τοηλ' ιοτ' ιμιρ' αηρωαρ' ατιι τη δακη;
Σι ιοτ' ιεοτι γιθη δεεκ' τη κατη,
Μωκδοκετ' ακη τοη σ' εμβα κερι.
Αχιερα κωκη κιχ ασ μικ ασ κασμ.
Πο τηρη κη ικα, ε ικηρκοκ τ' ιχαιη.
Φατμιρ' ιοτ' αι ατκερ' το' ικηκ ατη!

ΦΛΥΤΥΡΑΚΗ ΕΔΕ ΒΛΕΤΗ.

Μ' ωδωκ αε θα κη φλυτωρακη,
Μηα βλέτηση το' ωαφηρωα,—
«Τι σ' κε χρακε, σ' ιε βωκωρακη,
Σ' κε αιεκδη κηιερα αι μωα».—
«Μοι οτρι;' εξαρχηρ' ατο αιεκδη
Τη βωκωρα αι λυλε,»—
Θα βλετα, μιρη κωρ ωκδεκδ
Με μιελτη,—«ιακ' μερχωλε!»

Πεινᾶς; διψᾷς; σὲ κάμνει νὰ φάγῃς, νὰ πίῃς.
Εἶσαι σκοτεινός; σὲ διαφωτίζει νὰ ἴδῃς.
Εἶσαι εἰς ξενίαν; ὡς φίλου γνωστὸν πρόσωπον
Ἐκ νηπιότητός σου εἶναι. Εἶσαι πτωχός;
Τί μέλει αὐτῷ τοῦτο; Δὲν ἐνδιαφέρεται ποῖος
Εἶναι βασιλεὺς καὶ ποῖος εἶναι ζητοῦλας.
Οἱ πάντες ἐνώπιον αὐτοῦ εἶσὶν ὅμοιοι.
Ποῦ λοιπὸν εἶναι ὁ φίλος μὲ ὄνομα ἀνθρώπου,
Ὅστις σὲ ἀγαπᾷ καὶ σὲ εὐχαριστεῖ ὡς αὐτό;
Ἀλλ' ὅμως ὅταν διαφλογίζεται καὶ ἐξαγριοῦται
Τίς δύναται ν' ἀντιμετωπίσῃ αὐτό;
Εἶναι ἱκανὸν τότε ὅλον τὸν κόσμον νὰ καταφάγῃ·
Τόσον ἀνδρίζεται ὥστε οὐδεὶς τὸ συγκρατεῖ.
Τότε δὲν γνωρίζει φίλον ἢ ἐχθρόν.
Ὅλους ἕνα τοὺς ἔχει καὶ ζητεῖ νὰ τοὺς καταφάγῃ·
Εὐτυχὴς ὁ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τότε αὐτό!

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ.

Μοῦ ἐφάνη ὅτ' εἶπε μία πεταλούδα
Εἰς μίαν μέλισσαν πλησιάσασαν πρὸς αὐτήν,
«Σὺ δὲν ἔχεις χρῶμα, δὲν εἶσαι ὡραία,
Δὲν ἔχεις πτερὰ βαμμένα ὡς τὰ ἰδικά μου».
«Μωρὴ στρίγλα πτωχή, τὰ πτερά ἐκεῖνα
Τὰ τόσον ὡραῖα ὡς τὰ ἄνθη,»—
Εἶπεν ἡ μέλισσα, καλῶς ὅταν ἐκορέσθη
Μέλιτος,—«αὐτὰ εἶναι ἁπλῶς ματαιότης!

Εαρεκωρ' ω ηηρθιν ηρα δετη
Βολαρητη ε' δωα τ' ιοχ,
Λτυρε ωλη γηθη στολιτη
Με φεκδηκηιερατ' ω ε' βρεθ.

ΤΗ ΙΑΙΘΙΤΩΡΙΤΗ.

Κιρ Lακοα κει, κη δετης' ε' φαεαριτ,
Νηκδη γομαρ' τη μιρ' ε λιρη βλερη,
Μβη κη κζ' ατα ηραλκωαρ' φαα τη φιριτ,
Ωκιστ ε ξει φηρ κδη κατωκδ με χερη
Τωκι κηκδωαρ', ε γρωαια μβη κημβη.
Κωρ κωτωρω φο ακδει κητει ξηεδεκ,
Διω σι ιωδωκ, σε καρφατ' σ' ιοκη κηκδη.
Ε ικημηρακ ε φραα' ικημηρακ.
Κιρ Lακοσ' ιβιν λικυ, ε ξω τη κημει·
Ε ικημηρακ ε φραα' ικημηρακ.
Δοι τη σλησιτ, ε' δι φαρε σι τη βηκει,
Σε ατη τοη κει ηραλκωαρ' δαιμ καρακ.
Σπολαιτι τοη γρωαια ετυι εκδξωαρ
Ηρα κη τ' λαθιτωριτ' τη κημηρωαρ.
Κιρ Λακο, ιβα, γομαρ'τη τ' ιβην τετη,
Πο ω μβη κωκδρ' ικημηρακ φηρ διετη!

Ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι νὰ ἐργάζωμαι καθ' ἡμέραν.
Τοὺς ἀέργους δὲν θέλω νὰ βλέπω,
Εἰς αὐτοὺς ἀφίνω ὅλους τοὺς στολισμούς,
Μὲ πτεροβαμμένους ἄφρονας ἐγὼ δὲν παίζω.

ΤΟ ΛΑΘΟΣ.

Πηγαίνοντας εἰς ἕνα πανηγύρι ὁ Κυρ Λιάκος,
Ἔννε' ὡμορφα γερὰ γαϊδούρια ἠγόρασ' εὐθηνά.
Σ ἕνα π' αὐτὰ καβαλλικεύ', ἀφ' ὥπιε καρτσιμά,
Κ' ἐκίνησε γιὰ τὸ χωριὸ νὰ ὑπάγῃ ἐνωρίς.
Πηγαίνει τραγουδῶντας κι' ἡ γυναίκα του παίζῃ.
Στρέψας τὴν κεφαλήν του κοντοῦρο ν' ἰδῇ τὰ ζῶα,
Δὲν ἔχω πῶς τοῦ φάνησαν 'τι δὲν εἶναι σωστά·
Καὶ ἕνα ἕνα, τὰ μετρᾷ καὶ 'βγῆκανε ὀκτώ!
Τοῦ Λιάκου ἠρθ' ἀξαφνικὸ, καὶ στὸ θυμό τ' ἁπάνω,
Ἀρχίζει πάλιν ἕνα ἕνα, τὰ ξαναμετρᾷ.
Ταῦρε καλὰ νὰ σκάσῃ, καὶ μεγάλη ἀπορία.
Διότι τὸ καβάλλα ἐλησμόνει νὰ μετρᾷ.
Χάρις εἰς τὴν γυναίκα του, μὲ ξέστερο μυαλὸ,
Π' ἀπὸ μιὰ κακὴ μέτρησι τἀπηλλάξε τὸ νοῦ.
Κὺρ Λιάκο, λέγ', ἐσὺ γαϊδούρια μοῦ μετρᾷς ὀκτώ,
Ἐγὼ δ' ἀπ' ἐναντίας πως αὐτὰ τὰ βρίσκω δέκα!

ΒΕΚΗΑ.

Τση κακη μαλετ' ε ρηκσικ' ε ιακη βρετηλωαρ;
Μοτ ιστη ερα σετσ' ωβριχ, α βορα σετσ' ωβιε;
Νωικ' ιστη ερα σετσ' ωβριχ, ας βορα σετσ' ωβιε,
Πο ιστη βδεκηια τση σκσκ με γιθη βδεκηρακη.
Τριματη ξηρ' ικ' σηραακρ, δε σαλειτη κδιεκκη αρακκα,
Εδε τη σκρετηκ' διελμηρικ κδη βιθε ικα κραλκωαρ'.
Ιλυτσικ σαλειτ' ε τριματη, δε βαστατ' ιαηρηυκσικ.
Ματσω ο βδεκιη κδη κατωκδ, κδεκω κδη κρωα τη φτσχτη,
Τη σικ' ωι σαλειτ' τη λοδωρη, τριματ' τη στιρηκ γωγη,
Εδε τη γορατ' βκτατη, τη μβλεδηκ κδσκη λυλε.
Νωκη δσηη ω κδη κατωκδ κδη κρωα τη φτσχτη ε' κδεκεμ
Σε βικηκ Μηματη σηρ ωι, ε κσχκη διελμτ' ετυρε,
Κσκικ ε τη μαρτωαρετ' ε σ' κακη μη τη κδαιτωρ'.

ΒΖΙΝΒΖΑΡΙ

«Βιερι αρραγωτ τ' εδηρκη δερα!»

Πρα σα τη δωα ω τι, δεικδεαρ ο κηγηταρ!
Νδ' ασ δεργη ε' ιε κραλκωαρ μβη τη κστη.
Μηκδρεκ' ιστ' α μιεζδιτη, σηρ τ' ιστη βεκαρ,
Β' ασ κη σαρα ιεω τι σηρ γιθη βστη.
Τη κγρηκα α τη σιραι, σ' ιβηκ σηρ κητω....
Ασ μοσ κραρκομη βηκιε, σ' τη σηλκεκ
Τι δεργεα κηιο, βετ' ε φι μη τηκω.
Νδη τη γμκιτικ δ' ακδει, τι εσκηλκικ.

Ο ΧΑΡΩΝΤΑΣ

Τί εἶναι μαῦρα τὰ βουνὰ καὶ στέκουν βουρκωμένα;
Μὴν' ἀνεμος τὰ πολεμᾷ, μήνα βροχὴ τὰ δέρνει;
Οὐδ' ἀνεμος τὰ πολεμᾷ, κ' οὐδὲ βροχὴ τὰ δέρνει
Μόνε διαβαίν' ὁ Χάροντας μὲ τοὺς ἀποθαμένους
Σέρνει τοὺς νηοὺς ἀπ' ἐμπροστά, τοὺς γέροντας κατόπιν,
Τὰ τρυφερὰ παιδόπουλα, στὴ σέλ' ἀραδιασμένα.
Παρακαλοῦν οἱ γέροντες κ' οἱ νέοι γονατίζουν.
«Χάρε μου, κάνε ψ' εἰς χωριὸ, κάνε ψ' εἰς κρύα βρύσι,
«Νὰ πιοῦν οἱ γέροντες νερὸ, κ' οἱ νέοι νὰ λιθαρίσουν,
«Καὶ τὰ μικρὰ παιδόπουλα νὰ μάσουν λουλουδάκια.»
Κι' οὐδ' εἰς χωριὸ κανεύω 'γώ, κι' οὐδὲ εἰς κρύα βρύσι,
Τ' ἴρχοντ' ἡ μανναις γιὰ νερὸ, γνωρίζουν τὰ παιδιά των
Γνωρίζονται τάνδρόγυνα, καὶ χωρισμὸ δὲν ἔχουν.

Ο ΤΣΙΝΤΣΙΚΑΣ.

«Ἐοὶ νὰ λίγω πιθερὰ γιὰ νὰ τ' ἀκούσ' ἡ νύφη!»

Πῶς σ' ἀγαπάω τσιντσικα τραγουδιστά!
Σ' ἕνα κλαρὶ 'ψηλὰ 'ψηλὰ καβάλα
Πρωΐ 'ναι ἡ μεσημέρι δὲν ῥωτᾷς, γλεντᾷς,
Κι' οὐδὲ λεπτὸ δὲν δίνεις γιὰ τὰ ἄλλα.
Φαγί, πιωτό, νὰ κλέψῃς ἄλλου ἂς νὰ μή! ....
Καὶ φέρτωμα δὲν εἶσαι· τὰ κλαράκια
Ἂν βαρεθῇς ἐκεῖνα 'πάεις παρακεῖ,
Κι' ἅμα σε ἐιῶξουν φεύγεις δίχως κάκια.

Τη κλαιτ, α τη ρηκαιτ, κωϑη σ' ακι κδηρ μεντ,
Νδη μοσ τη δαφτη κηρα τη τοσκ κατρη,
Δωκαι σ' ωβωαρ, δε ωηρ τ' ιστη τηρ' κη ξεντ,
Ε λε τη θοκη σε ιε κοκηθατη.
Ηετημη λερη ιε τη κηκδειτ γιθη μοτ
Δε κηκγατη κγα ιετα μ' ακε δεηκη
Αϑ με ωακιρ κηρκοκ τη τη ιαϑ' ικη Ζοτ,
Λτη τοη ε' δεϑ' με κιρ τη τη κιτ δηκη.
Θοκη σε δε ιϑηρδερηε ιε δειχδταρ ιξαρφηρ!
Σε ιλυτοε μιλικγοκηϑ' κη γρωστ γρωρη!
Τη ρεμητορ! μωκαφκι ιακη σι γαρωηρ,
Σε κωρ, τ' ιειθι λαοε δεγκ' εδρωρη!
Σ' κι φαιθ τι! σε κωρδο δωκαι αστω 'οτ' ικαι
Μηρειτηκ καλητορι κημβητορικ
Εδ' αϑ ιϑατωρι ατη τοη σ'κα εκελα,
Αϑ κωϑεκ' ωλαικ', αϑ ωλακω διαλητορικ.
Κηκδο ϑρα μικ, δωκακη κωϑη μοσ εϑιετ,
Κηκδο τη καϑα βωκωρι τη κοτα,
Ε ϑρα κδη ξδιρεο τι κγα ωια, μοσ τη ϑρετ,
Πεκδη δο μοσ ξδερετ' ε γιθη βοτα;
Μη μιφ' τη κγαρθε κγα ωια, σε τη καϑ τι σοτ,
Λτη τοη με ϑωκιμ μξλοδη τη τιερη,
Εϑρα καικι κδη ιεο ιξαρφηρ, κα ικη Ζοτ,
Δο ξικη κοκη τη ρεϊροιο ιμιερη.

Νὰ κλαίῃς νὰ στενάξῃς δὲν τ' ὠχεις 'στὸ νοῦ,
'Αν δέν σε θέλ' ἡ μία βρίσκεις ἄλλη,
Δὲν χάθηκεν ὁ κόσμος! σύ 'σαι γνωστικός.
Κι' ἂς λένε πὼχεις ἄδειο τὸ κεφάλι.
'Εσὺ γεννήθης μόνο γιὰ νὰ τραγουδᾷς,
Καὶ τὸ τραγοῦδι 'ξέρεις ἀπ' τὴν φύσι,
Καὶ δὲν ζητεῖς μὲ τὸ σταυρὸ ὅτι ὁ Θεὸς
Δὲν θέλησε 'ς ἐσένα νὰ χαρίσῃ.
Σὶ λένε καὶ ζητιάνο, ταϊντσικα φτωχέ!
Πῶς γύρεψες τοῦ μύρμηγκα σιτάρι .....
Οἱ παληρψεύταις! ἐνῷ ἄμοιρε ἐσὺ
Ποτέ σου δὲν ἀφῆκες τὸ κλωσάρι .....
Δὲν φταῖς! ἔτσ' εἶν' ὁ κόσμος πάντοτε κακός,
'Εχθρεύετ' ὁ πιζὸς τὸν καβαλάρη,....
Μήπως χωνεύει ὁ ἔμπορος τὸν ποιητή,
Γρηὰ τὴ νύχ, ἢ γέρος τὸ παλληκάρι;
Τραγούδα καὶ τὸν κόσμο φίλε μὴ ρωτᾷς·
Τραγούδησε τῆς γῆς τὰ τόσα κάλλη ....
Κι' ἂν σκάσῃς ἀπ' τὴν πεῖνα; Αἴ! ὑπομονή!
Μήπως δὲν θὰ ψοφήσουν κι' ὅλ' οἱ ἄλλοι;
Καλλ' ἀπ' τὴν πεῖνα νὰ ψοφᾷς, ἢ τραγουδώντας
Ὅ,τι μὲ πόνο μοίζεψαν οἱ ἄλλοι .....
Κι' ἂν τώρα εἶσαι δυστυχὴς ἔχει ὁ Θεός!
Θαλθῇ καιρὸς νὰ ξαναζήσῃς πάλι....

ΘΕΤΗΘΑΙΤΗ ΕΝΗΙΤ ΤΩΡΚΑΡΒΗΡΟΡΙΤ ΩΖΤΗΤΟΡΙΤ.

Ωμβετο', ορε τοκ', ωιμβεττη,
Πηρτει ωρησ' ε' Κααβεση!
Τη μ' ιραλειχι Νηχεση,
Τη δυ κετ' εχεσ τ' ιοεση,
Τη ιαση κη γη στη ρεση,
Νρα μηρια μοσ σηλάσεση.
Ο ιω εση κη θεκ' ε ξιχι,
Κητη φιαλη τη μ' α τσιχι,
Τ' α τσιχι νδη θερε τ' ηκη,
Νδη υτηαι διορητη Νηκη
Εδε στη μιερητη γρωα
Φαλα τουμ' ασαι ιδωα.
Νδη σιεφτικ εδε σηρ μωα,
Τ' ωδοικι σε ωιμαρτωα.
Νδη θηφτικ σετσ' κωσε μωαρ,
Τρε σλυμβα νδη κρακαρωαρ,
Τακτη νδη κημβ' ε νδη δωαρ,
Ιμκδηρ ωιμβετ ιδετωαρ.
Νδη σιεφτικ σετσ' κρωσε ιδακη,
Κατρη Τεκαλαρ' ευαλκη,
Δυ Χοδε' εκδεικη κρα σρακη
Σι βεη ωδερ σηρ κωρβακη
Κημβατ' ε καρβατ' εκαικη.
Ωμβετο' ω δερηδιω
Σωτσ' βηρα θετιω.

ΘΡΗΝΩΔΗΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΕΣΟΝΤΟΣ ΤΟΥΡΚΑΛΒΑΝΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ.

Ἐπληγώθην, ὦ συστρατιῶται, ἐπληγώθην,
Καὶ ἐναπέμεινα ἀντίπεραν τῆς γιφύρας τῆς Καεβᾶς.
Δώσατε τοὺς ἀσπασμούς μου εἰς τὴν μητέρα,
Καὶ εἰπέτε αὐτῆς τοὺς δύο βόας νὰ πωλήσῃ
Καὶ νὰ προσφέρῃ ἀνταμοιβίαν τινὰ εἰς τὴν νεαράν μου,
Ἵνα μὴ ἀπωλεσθῇ ἐκ τῶν συμφορῶν τῆς χηρείας.
Σεῖς δὲ πτηνά, ἅτινα πηγαινοέρχεσθε,
Τὸν τελευταῖον μου τοῦτον λόγον
Φέρετε εἰς τὴν ἡμετέραν θύραν,
Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς δυστήνου μητρός·
Εἰς δὲ τὴν ταλαίπωρόν μου γυναῖκα
Πολλοὺς ἀσπασμοὺς εἴπετε.
Ἐὰν δὲ ἐρωτήσωσι καὶ περὶ ἐμοῦ,
Εἴπέτε αὐτοῖς ὅτι ἐνυμφεύθην.
Καὶ ἐὰν ἐρωτήσωσιν ὁποίαν τὴν νύμφην ἐπῆρε;
Τρεῖς σφαῖρας, εἴπέτε, εἰς τὸ στῆθος
Καὶ ἓξ εἰς τοὺς πόδας καὶ εἰς τὰς χεῖρας,
Ὡς νύμφιος δ' ἔμεινεν ἀνύμφευτος.
Ἐὰν ἐρωτήσουν τί συμπεθεριὸ τὸν παρέπεμπε,
Τέσσαρες Σέχιδες ἔφερον αὐτὸν ἐπ' ὤμων,
Καὶ δύο Κάτζιδες τὸ παρηκολούθουν.
Ὡς θῦμα ἐσφάγη εἰς τὸ θυσιαστήριον,
Σκώληκες δὲ καὶ γῦπες κατέτρωγον αὐτόν.
Ἐναπέμεινον ὁ ταλας,
Τί διέπραξα εἰς ἐμαυτόν!

ΤΗ ΠΘΑΤΗ ΦΑΞΚΗΠΩΝΟΝΗΝΗ.

Τηρη σωχομη κδη κι δεε
Σ' αυτου 'υτη τηη να κα χιι.
Τσα μι δωαρ, τσα μι μεντ,
Ίσα μι σεκδ', τσα μι σαρμεκδ'.
Τι σωχοκ μι σλορ με χιε,
Ηηροκ αρτηκ' γλιμβκωαε.
Ω σωχοκ με χηδη μαρη
Σιπρη μβη κη καρτη βαρδη.
Τι αξλαιε βηκ τη γλατη,
Ω αραδατη κδη καρτη.
Τι μβιελ φαρτηη μβη λαστη
Ε σριτ τη βητ βωκ' ε καστη.
Ω φιαλα τκρωακ μβη καρτη
Τη σρτιρ μεντη τη μαφητη'
Με δυρσ' αρτηκ' τι εξκδυσ,
Με γακ σιμηκ' τι εσκαλισ
Νδη καρτ' ω γτημοκ συρτοκι
Γηημα εεεα γτημα κωκε.
Τηρη σωχομη κδη κι δεε
Σ' αυτω δωκετη, μρε.
Νωκη νεχκι βλετηκη,
Σι σηρσυεκηκ ξετηκεκη;
Μβη γιδ' λυλεζη σο φι
Ε μβλεθ μιαλτ' εδε κηι.
Ηρα τιχκ' εδι γρεθκ' εει,
Τση γωετη με μηξι,
Πει ε' βηκ σωκαζη τη δρειτα
Πο ξιηθ μιαλτητη κγα βλιτα,

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ.

Πάντες ἐργαζόμεθα ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης,
Διότι οὕτως ἁρμόζει εἰς ἡμᾶς.
Τινὲς μὲ τὰς χεῖρας, ἕτεροι μὲ τὸν νοῦν,
Οἱ μὲν μὲ τὰ κονδύλια, οἱ δὲ μὲ τὰ ἄροτρα.
Σὺ μὲν ἐργάζεσαι μὲ ὄνον καὶ μὲ βάκας,
Καθαρίζεις τὸν ἀγρὸν ἐκ τῶν κοκκίνων ἀκανθῶν.
Ἐγὼ δ' ἐργάζομαι μὲ μίαν ἀγκίδα τρελλὴν
Ἐπάνω εἰς λευκὸν χάρτην.
Σὺ σκάλλακας κάμνεις μακρυὰς ἐπὶ τῆς γῆς,
Ἐγὼ σειρὰς γραμμῶν ἐπὶ τοῦ χάρτου.
Σὺ σπείρεις τὸν σπόρον σου ἐνωρίς,
Καὶ προσδοκᾷς νὰ κάμῃς τὸν ἄρτον σου καὶ τὸ ἄχυρόν σου.
Ἐγὼ λόγους γράφω ἐπὶ τοῦ χάρτου,
Καὶ περιμένω νὰ μεταπείσω τοὺς ἀνοήτους.
Δι' ἱδρῶτος σὺ ποτίζεις τὸν ἀγρόν σου,
Καὶ δι' αἵματος σκαλίζεις τὰ φυτά σου.
Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου χάρτου
Γράφω γράμματα μέλανα καὶ κόκκινα.
Πάντες πρέπει νὰ ἐργαζόμεθα ἐπὶ τῆς γῆς.
Διότι οὕτως εἶναι ὡρισμένον, καλέ μου.
Δὲν βλέπετε τὴν μέλισσαν
Εἰς πόσους κόπους καταβάλλει ἑαυτήν;
Λύτη καθίζει ἐφ' ὅλων τῶν βλαστημάτων
Συνάζουσα μέλι καὶ κηρηθραν.
Ἰδέτε δὲ καὶ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον κτφῆνα
Ὅστις καταδιώκεται ὑπ' αὐτῶν ἀδυσωπήτως
Διότι δὲν ἐργάζεται ἔργα δίκαια,
Ἀλλὰ ζητεῖ νὰ κλέψῃ τοὺς κόπους τῶν ἄλλων.

Ε δε βλειτα εες δ' εβρετ
Ες κωρακη εα τπιε κδη δετ.
Πρα τιχκ' εδε μελιχτοκηκ'
Τδ' ακδει κητει κα αρετ δρομκη,
Πρα μβλιθ κοκε, αρα μβλιθ δρωδε,
Πρα μβλιθ δριθ' εδε μακωλε.
Μβλιθ σορακ' ε βτηκ κακκε
Πηρ δμηρ τ' ικετ' μερε.
Πρα τιχκ' εδε φλυτωρακηκ'
Τοη κητοεκ κητοεκ αρα μβλακηκ.
Φλυτωρακ λυλε μβη λυλε,
Πρα αι σταρη κδη μεργωλε!
Πετωρ' ορβα τη μηκδαφτα
Σκηλκιμδωκωρα αηριαττα,
Τ' ικδωρα με τομ' κολορε
Περβοκηκ σιτ' απο τ' ιτοκε.
Πο τκοκ ιετηκ' αα κηλιμ
Ε αρα κτορθ ακλητη κωλτιμ.
Αττω ιακ' εδ' ατα τριμα
Τοη ακωκακ' απ αιο κημφα!
Πτε σ' ακωκακηκ' δε αρα σ' κακη
Κωρ μβλακικη τοη τη κακη.
Τεγκι τριμα τη γηρέιμη,
Ες τ' ιλημ' ατο τοη δμη.
Με ακκε αρα λε τη τοιμη,
Κετ κετ κετ ιετηκ' τη τκοιμη.
Σε κητω κδη κι δωκα,
Τ' γιθα ιακ' τη μβρακητα.
Σακατατ' θικατ' λε τ' ιβηιμη
Πλορε, τοκακα εδε δρηακηκ.

Ἡ δὶ μέλισσα τὸν συλλαμβάνει καὶ τὸν φονεύει,
Τὸ δὶ πτῶμά του τὸ ῥίπτει κατὰ γῆς.
Ἰδέτε ἐπίσης καὶ τὸν μύρμηγκα
Ὅστις ἔνδεν κἀκεῖθεν τρέχει εἰς τοὺς δρόμους,
Συνάζων σπόρους καὶ θρύμματα,
Κριθὴν καὶ διάφορα σκύβαλα.
Συνάζει αὐτὰ εἰς σωροὺς καὶ εἰς ἀποθήκας,
Διὰ νὰ ἔχῃ αὐτὰ, καλέ μου, τὸν χειμῶνα.
Ἰδέτε ἐπίσης καὶ τὴν πεταλοῦδαν,
Ἥτις πετᾷ πετᾷ καὶ γηράσκει πάρωρα.
Πετᾷ μὲν ἀπ' ἄνθος εἰς ἄνθος,
Ἀλλ' ἐνδιατρίβει ἐπὶ ἀσημάντων ἀντικειμένων!
Ἐνδεδυμένη δὶ μεταξωτοὺς χιτῶνας
Ἀπαστράπτοντας ἐξωτερικῶς,
Ὄντις ὑφασμένοι διὰ πολλῶν χρωμάτων,
Θαμβόνουν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ βλέποντος.
Ἀλλὰ διέρχεται τὸν βίον της ἄνευ σκοποῦ,
Καὶ ὡφρᾷ ἄνευ αὐδεμιᾶς ἀναμνήσεως.
Τοιοῦτοί τινες εἶναι καὶ οἱ νέοι ἐκεῖνοι
Οἵτινες ἀσκόπως πως ἐργάζονται ὡς ὁ σκώληξ αὐτὸς!
Ναὶ, ἀσκόπως, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔχουν
Ἄρτον νὰ φάγωσι ὅταν γηράσκουσι.
Ἀλλ' ἀκούσατε νεανίαι ἐριστικοὶ.
Ἂς ἀφήσωμεν ἐκεῖνα ὅπου ἠξεύρομεν.
Ἐν εἰρήνῃ λοιπὸν ἂς ζήσωμεν,
Ἡσύχως ἂς διέλθωμεν τὸν βίον ἡμῶν.
Διότι ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης
Τὰ πάντα εἶναι μάταια.
Τὰ ξίφη καὶ τὰς μαχαίρας ἡμῶν ἂς τὰ κάμωμεν
Γνία, σκαπάνας καὶ δρέπανα.

Μ ηρι κατζικη μοσ θρασμη,
Με δορ' α μ' αρμη μοτ χγασιμη.
Κι τι φοθ' ; γραπω με δεικη,
Σι σα ιαρετ ακη τη σρεκηκ.
Βοτα δο πηρτοιρτωρισωρ
Με σλιχ' ε με ωιη θαδισωρ.
Με δισρση τ' ηκη δευ ποτισετ,
Με τηρβεσ αρα στολισετ.
Με πωκιμ βωκηκ' τη καμη,
Τη λοδωρ' κδη υτρατ τ' εμαρμη.
Με πακτιμ ιτηκ τη σκοιμη,
Τη κηκιατ' τ' ικαθιμη.
Με τηκδετ τ' ιειμι σα τρωμη,
Πα τηρητορ' τη κα τηρακηκη.
Τηρη πωκακηκ' κδη κι δεε
Ε κοτω 'τη τρη ωκα χιε.
Πωκον αρα, πωκον δετι,
Πωκον δευ, πωκοκ καμετι.
Πωκοκ κτελι με ελτη,
Πωκακηκ' γιθ' Ζοτηριατη.
Πωκον Κοχα, πωκον Βιετα,
Βερα, Δυμγρι' εδι ξρεστα·
Λικτ' ε σεματη πωκακηκ,
Βετο τεμβελατη χηκακηκ.
Κωσ πωκον κα δι σακρα,
Κα γιθα τη μιρατα
Πο τεμβελι ε ιπατηρβιερι
Ντορθ χγα ωιηεα ημιερι.

Ἂς μὴ τρονεύωμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον,
Οὔτε μὲ χεῖρας οὔτε μὲ ὅπλα νὰ πειράζωμεν τινά.
Ἔχεις δύναμιν σύ; ἀγωνίσου μετὰ τοῦ χώματος,
Διότι ὅσον σὺ κατακόπτεις αὐτό, τόσον εὐχαριττεῖται.
Τὸ χῶμα θέλει νὰ τὸ περιποιηθῇς
Μὲ κόπον, καὶ μὲ ὕδωρ θέλει πότισμα.
Μὲ τοὺς ἱδρῶτας ἡμῶν ἡ γῆ ποτίζεται
Καὶ μὲ κόπους πολλοὺς ὁ ἀγρὸς στολίζεται.
Μὲ κόπον πρέπει νὰ τρώγωμεν τὸν ἄρτον ἡμῶν
Καὶ κεκοπιακότες ἀπὸ τὸ κρεββάτου νὰ κατακλινθῶμεν.
Ἐν εἰρήνῃ ἂς διάγωμεν τὸν βίον ἡμῶν
Τὰ στρεβλὰ καὶ κακὰ πράγματα ἂς ἐγκαταλείψωμεν,
Ἵνα ὑγιεῖς ὦμεν ἐνότιμ ζῶμεν,
Καὶ ἰατρὸν νὰ μὴ ἔχωμεν διὰ νὰ μᾶς θεραπεύῃ.
Διότι τὰ πάντα ἐργάζονται ἐπὶ τῆς γῆς
Καὶ οὕτως ἐμπρέπει εἰς αὐτά.
Ἐργάζεται ὁ ἀὴρ, ἐργάζεται ἡ θάλασσα.
Ἐργάζεται ἡ γῆ, ἐργάζονται αἱ λαίλαπες.
Ἐργάζεται ὁ οὐρανὸς μετὰ τοῦ στερεώματος αὐτοῦ.
Ἐργάζονται ἅπασαι αἱ Δυνάμεις τῆς φύσεως.
Ἐργάζεται τὸ Θέρος· ἐργάζεται τὸ Φθινόπωρον
Τὸ Ἔαρ, ὁ Χειμὼν, ἡ ἀμπελος,
Αἱ ἐλαῖαι, τὰ ὁπωροφόρα δένδρα·
Μόνον δ' οἱ ὀκνηροὶ στενάζουν καὶ τρύχονται.
Ὁ ἐργαζόμενος ἀποκτᾷ χρῆμα
Καὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ του ἔχει.
Ὁ δὲ ὀκνηρὸς καὶ ὁ ἄεργος
Θνήσκει τῆς πείνης ὁ ταλαίπωρος.

ΕΜΒΕΣΑ Ε' ΠΛΑΚΩΤ ΜΩΡΤΟΣΗ

Φερμακ τε σλακω Μωρτοσα ι ερδι χγα Σταμβολι,
Εμωαρ Χοδρα τ' εκηκδακ, δε Μωρτοσα σο μβατ θετ.
—Τε τι Σακκιω ι' Ακοδρησα δε Βιω ι' Ακυσηρισα
Τη χγρικετ τη θηρ αρμητη, τ' ι κιωηρ εδι καλιτ
Ε τη μη ξετ Πασακ' τη τσοιτ τη σαρικη Πετυρη
Τση με Μοσκοβκη σο λυφτακ κδη φωση τ' Ακδρικετση.—
Κ'το φιαλα Μωρτοσα κωρ γετι, σ' ι ερδη βαρε μιρη,
Σε και βκιση τη βωκωρη τη βιριτ τι τη βιλη,
Τη βιριτ τι τη δατωριτ τση θβαρη κετκ' αρμητη.
Νδη φακ' εσαι 'τικ τκρωαρη γδη λυλετ' ε Πρλιτ,
Σι σικη θετ' ιο κδη Βεκαρ, σι τελβ βερη κδη κησης.
—Σετυ' κι λαλο, τση μη ρηκακ, ε κλακ με καση σικη;
Κωσαρ' μοσ τ' ερδη κδη κατωκδ; Μοσ τη δοτκη στηριτη;
Α καλ' ιτ σι μοσ τ' ωστηωρ, τυ' κει καση τη δατωρ;—
—Ζ' μ' ερδη κωσαρη κδη κατωκδ, ασ μη δοτκη στηριτη,
Ασ καλι μ' ιστη σηωρ, τυ' εκαμ καση τη δατωρ·
Πο κη φερμακ μ' ερδι κδακστι ισικητ' κγα Σταμβολι,
Μη θυστη τη κγετο αρμητη, ε τ' εσιλοσηκ καλήκ'
Τη κισεμ ε τη τσοκ Πασακ' τη σαρικη Πετυρη,
Τση με Μοσκοβκη σο λυφτακ κδη φωση τ' Εκδρικεσης·
Ε σο κδακστι, ω ξαιεσηετο, ιαμ σλακ, ισκωαρμοστιτ,
Σ' καμ ω κακαρ σηρ λυφτη μη, ασ σηρ καμ μη μεη μακλι,
Σι σ' μη μβα δορα κορδηκη, ασ τακατ' τ ιμε καλήκ'.
—Ω δο τ' ικγετ σηρ τι αρμητη δε κορδηκη δαμασκηκ'
Ε ι καλήκ' τ' ηκδ τη δατωρικ, ω ξετη δο τ' ια κισηκ.
Σελμ' αρμητη κητω τ' ιτ βιρ εδι τσακωρκετ τ' αρτα,

Η ΕΓΓΟΝΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΜΟΥΡΤΟΥ.

Του Γερομούρτου στείλανε φερμάνι ἀπὸ τὴν Πόλι
Καὶ τὸ διαβάζει ὁ Χότσας του, καὶ ὁ Γερομοῦρτος κλαίγει.
—Σὲ σέν' 'Αρβανιτιᾶς Σπαχῆ, σὲ σένα Γερομοῦρτο.
Ζώσου τὸ δαμασκὶ σπαθὶ καὶ σέλωσ' τἄλογό σου
Καὶ σύρε ναύρῃς τὸν πασσᾶ, τὸν πρῶτο τὸν Βεζύρι,
Πού πολεμᾷ τὸ Μοσκοβο στὴς 'Ανδριανὲς τὸν κάμπο.
'Ο Γερομοῦρτος τάκουσε, βαρειὰ τοῦ κακοφάνη.
Μιὰ κόρη εἶχε λιγερὴ, τοῦ γεροῦ του θυγατέρα,
Τοῦ γεροῦ του τοῦ μονάκριβου, ποῦ σκότωσαν οἱ κλέφταις.
Γραμμένα εἶχε στὸ πρόσωπο τ' 'Απρίλι τὰ λουλούδια,
Δροσάτη 'σὰν τὴν ἄνοιξη, ψηλὴ 'σὰν κυπαρίσσι.
—Τ' ἔχεις, παππού, καὶ θλίβεσαι καὶ κλαῖς φαρμακωμένα;
Μὴν ἤλθαν κλέφτες 'στὰ χωριὰ καὶ σ' ἔκλεψαν τὰ σπήτια.
Ἢ ὁ μαῦρος μὴν ἀρρώστησεν ὁ πολυαγαπημένος;
—Δὲν ἤλθαν κλέφτες 'στὰ χωριὰ, δὲν μοῦ 'καψαν τὰ σπήτια,
Κι' ὁ μαῦρος δὲν μοῦ ἀρρώστησεν ὁ πολυαγαπημένος.
Μοῦ' στειλανε φαρμακερὸ φερμάνι ἀπὸ τὴν Πόλι,
Μοῦ λὲν νὰ ζώσω τὸ σπαθὶ, τὸν μαῦρο νὰ σελλώσω,
Νὰ πάγω ναύρω τὸν πασσᾶ τὸν πρῶτο τὸν Βεζύρη,
Πού πολεμᾷ τὸν Μόσκοβο 'στὴς 'Αδριανὲς τὸν κάμπο.
Κ' ἐγὼ 'μαι γέρος κόρη μου, γέρος καὶ παληκαμένος,
Κλίσιν πλιὸν γιὰ πόλεμο αὐτὰ γιὰ δόξαν ἔχω.
Δὲν ἔχω χέρια γιὰ σπαθὶ καὶ πλάτεις γιὰ τὸν μαῦρο.
—'Εγὼ γιὰ σένα ζώνομαι, παππού, τὸ δαμασκί σου,
Τ' ἀκριβοταγισμένο σου ἐγὼ καβαλλικεύω.
Δός μου τοῦ γιοῦ σου τ' ἅρματα καὶ τὰ χρυσᾶ τσαπράζια,

Εδε ωιστιολατ' τη λαρα, εδε δωφεκν' ερηκδη,
Ε τε Πατσι κδη Ενδρεκε δο ξετε ω ρηωαρα.
—Σι βωη ταρηατσσωρη, σ' ικδαρη τρημ μη ξατε,
Δ' ατιε κω ξαιεηζα ωο ακοκ, τη γηθη ξηκτ' ιβηικη.
Ηρε βιρο τρημ, ιθοτσικη, ξρε βιρ το' κα ωλκκω Μωρτο!
Ηρε βωξη με καλη τη τωειτ, εδε μ' αρμη τ' ηρηηκδα!
—Πατσα μβη κη ξαιεηκ' εβηκ' κδ' ατη λυρτη τη ωαρη,
Ε κδη τη δυτη λυρτη ωο Ηεχυρ εωηρμητοσκη,
Ε δε κδοκη σ' εκοκω ωρα το' ιο ξαιεη βωφητορε.
Ηετο βιρ' ι' καωετακ Πατσαιτ τοη σ' και, ε σ' εει γνμι,
Τοη κιστ ε ακροτ κη καρτηεη, ε τε ηατ' εηηφεω·
Ε ιθοτ, μερε τατη, τοη μη ιε τι τοτ' ιδευτ ε ιδετιτ,
Ζ' μη κα χιε μωα Ηεχυρι ιτ σε τη μη ιστη βωξη,
Πτε τ' ετσωριτ' εκα τη λεχ, δε φακεκν, τη βωτη·
Μη θστη ωρα μωα ενμηρα, σε ακο ωο μ' ιστη ξαιεη.
Ομερι ιμ, λεξεκτι ιμ, κηφτσελ ι' ενμηρσ' ιμε.
Τι κε κη γη ωηρμηκδα τιε τοη σε δεστωρ μη δωκετ.
Πο διλκι με Ηεχυρη τ' ιμ ε τη μη οτικτ γωξη,
Ε κδη τη εκοφτη γραπωκτ σιωρη μβη βαρ τη κομη.
Νδη ωαφο βαρικ τη ατρακετη ρηωσο κρακωτ ξετιωτ,
Νγρωκτ ωρα και βηκτ μβηκοτ ρηωσο κ' τε αι λυμ' ιφτοχτη·
Εστικη γωφ' ε ξαιεηζα μη τη ωηρτει εκοδι,
Ωγραωκ' ιδε ελιγηρα μβη βαρ τη κομ' εοτρακω.
Πρα ξακ' ε τηβηικη μβηκοτ ρηωσο κ' τε αι λυμ' ιφτακτη,
Ε' ατιε ωο κω μη ε' γιοτοικ ε κδειρκη ορβατ' τ' αρτα
Μβη ξρακω κα ωο ερθ κη καλητορ ιχιεδωρη κδη αρμη·
—Lηρσ, θστη, ωσε ουελτικη κωσαρ' οτιωηκ' ε' λελγσ'
Νη μιλ' ακτει, κη μιλ' κητει, ερθ ωο ικ κακη σελη,
Τημβικ βαγητιτη τ' ηκδ ε ιθωκη ειαφ κατωκδιτ,
Ηετο ωλκκω Μωρτοικ ωο λυρτοκ, ιμβυλτωρη κδη καλα.

Ταῖς καπνισταῖς πιστόλαις του καὶ τὸ βαρὺ τουφέκι.
Καὶ 'στὸν παζάρ 'στὴν 'Αδριανὲ ἐπῆγε ἀρματωμένη
'Αρματωμένη 'σὰν τοὺς νιοὺς, 'σὰν τάξις παλλικάρια.
'Εκεῖ ποῦ ἡ κόρη διάβαινε παραμερόσαν ὅλοι·
Χαρὰ τὸν νιὸν, ἐλέγανε, τὸν γυιὸ τοῦ Γερμοῦρτου,
Πῶχει τὸν μαῦρο γρήγορο καὶ τ' ἄρματα ἀστραφένια.
Παζάρ τὴν κόρη ἐκάμανε 'στὸν πόλεμο τὸν πρῶτο,
'Στὸν πόλεμο τὸν δεύτερο ἐγίνηκε Βεζύρης.
Κάνεις δὲν τὴν ἐγνώρισε τὴν ἀνδριωμένη κόρη·
'Ο γυιὸς τοῦ καπετὰν παζάρ δὲν τρώγει, δὲν κοιμᾶται,
Πράνει καὶ γράφει μιὰ γραφὴ καὶ τὴν ξεπροβοδάει,
Πατέρα μου, 'Αρέντη σου τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
Φοβοῦμαι καὶ ὁ βεζύρης μας δὲν εἶναι ἐκεῖς ποῦ δείχνει,
Γιατὶ ἔχει πάτημα ἐλαφρὸ καὶ πρόσωπο ὄρασάτο.
'Σὰν νάχω κάτι μέσα μου, μοῦ λέει πὼς εἶναι κόρη.
—'Ομέρη μου λεβέντη μου βλαστάρι τῆς καρδιᾶς μου,
'Εσὺ ἔχεις κάτι μέσα σου ποῦ μοιάζει σὰν ἀγάπη.
'Εβγα μὲ τὸν βεζύρη σου νὰ ῥίψετε τὴν πέτρα.
'Λν σὲ θιαθῆ, παλεύψατε 'στὰ τρυφερὰ χορτάρια·
Μὰ ἂν θῆς τὰ χόρτα νὰ στρωθοῦν ἀπὸ τὸ πέσιμό σου
Σύρτε νὰ κολυμβήσετε 'στὸ ὄρεσερὸ ποτάμι.
'Ρίχνουν τὴν πέτρα· ἡ λιγερὴ μακρύτερα τὴν ῥίχνει.
Παλεύουνε· καὶ ἡ λιγερὴ 'στὰ χόρτα τοὺς στρώνει·
'Επῆγαν 'στὸ κολύμβημα, 'στὸ ὄρεσερὸ ποτάμι
Καὶ ἐκεῖ ποῦ ξεθηλύκοναν τὰ ὁλόχρυσα γελέκια,
'Αρματωμένος ἔβγασε τρεχάτος καβαλλάρης.
—Κακοὶ γειτόνοι πάτησαν τὰ σπήτια τοῦ παππού σου,
Καὶ χίλιοι ἐδῶ καὶ χίλιοι ἐκεῖ, ἑφτὰ χιλιάδες ὅλοι,
'Αρπάζουν γυδοπρόβατα καὶ καῦνε τὰ χωριά σου,
'Ο Γερμοῦρτος πολεμᾷ 'στὸ κάστρο του κλεισμένος.

—Ղημβεν ξαιεηεα κοβήκη, ηηξιτετ σιαρη καλιτ,
Ε θαειτ θο σι κη τκεπητιμ' ωηρτει γαραητσεικ λυμκη,
Εδε Ομιριτ θο ι ωρακ τωκε σηριερη κρεκη.
—Τη στιξα κδη τη γραθωρη, τη σκοξα στιρηγωριτ,
Πο ατιε κδη λυμβ ο βιρ Ομερ,.... θωα σε σακσε ηκδηη'!
Ιθσκ κημβητη καλιτ σαι, ε ωρβωκρ σοστ σλεωκωρ.
Ικηκ δε ικηκ σι κη ρει ρηωαρα τσ' εστικ βορα,
Πετο λεσηρα τ' αρτα ιδωκεσικ κδη κραχ τσ' ιτωκδηκ ερα.

ΠΑΙΤΗ ΜΒΙ ΑΛΙΠΑΖΑΝΗ

Ο καστρετ ε' γαραηηξετ
Πεεμρ' ε' ημπερατορξετ.
Ξοε τ' σκατε τυ τιατηρη
Νδη Τοττκ' ε κδη Αρβηρη.
Κρεδατσ ιξιργηρη
Με κωμβωρ' τη ρηκδηρη.

—

Ο γημεμε κη γημοκε,
Ο Πεεμρη κη γυκοκε.
Μη Ασλακ κδη Τεπελεκ,
Ղαρσηρ κη δρηθμοξε δεεκ'.
Ζοτοξε γιθη στερεκ',
Πωρε σεδρ' εδε με Μβρεκ'.

Ἁρπάζ' ἡ κόρη τὸ σπαθί, 'στὸν μαῦρον ἀναβαίνει,
Κι' ὀγλήγορη σὰν ἀστραπὴ διαβαίνει τὸ ποτάμι
Καὶ τὸν Ὁμέρη χερτὰ γυρνόντας τὸ κεφάλι.
—Σ' ἐνίκησα 'στὸ πάλεμα, σ' ἐνίκησα 'στὴν πίτρα,
Μὰ στὸ ποτάμι, Ὁμέρη μου . . . εἰπὲ πῶς ὠνειφεύθεις.
Κυττάει τὸ μαῦρο 'στὴν κοιλιὰ καὶ χάνεται στὴ σκόνη.
Φεύγει καὶ φεύγει ὡς σύνερο 'μπροστὰ ποῦ διώχν' ἡμπόρα,
Μον' τὰ μαλλιά της φαίνονταν ποῦ ἀνέμιζεν ὁ ἀγέρας.

ΘΡΗΝΩΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΛΗΠΑΣΣΑΝ.

Ὦ βασιλίσσα τῶν ξρεων,
Βεζύρη τῶν αὐτοκρατόρων·
Ὁμοιόν σου δὲν ἔσχες ἄλλον
Εἰς τὴν Τοσκαρίαν, καὶ εἰς τὴν Ἀλβανίαν.
Ὡς κριὸς ἦσο ὁδηγὸς ἔναρχος,
Μὲ κώδωνα βαρὺν περὶ τὸν τράχηλον.

—

Ὦ βροντὴ ἧτις ἐκεραυνοβόλεις,
Ὦ Βεζύρη ὅστις ἐδίκαζες ἀνθρώπους.
Ἀσλάνης (Λέων) τοῦ Τεπελενίου,
Ὄφις, ὅστις κατεπόδισας τὴν οἰκουμένην.
Ἐκυρίευσας ἅπασαν τὴν Ῥωμελὴν
Καὶ ἀντεστράτευσας καὶ κατὰ τοῦ Σουλτάνου.

Ο Βιρο, Αλισαπα,
Με τακημε τη μηδα.
Κορδε ιστε αρδηρα κε.
Μη κηδ ε κηζετ καλα
Ιμορι σα κη σαρα,
Δε κη τριμ κια τ' ηκδ σ' ωβρα!

—

Ο ιμ' εϊω Καραλι,
Μ' ακη τωμη τριμηρι,
Κιυο το κ' ωγηκεξε τι
Κη τη τσωκη κδη κισι,
Βρηκδα κδη κη φυλκι,
Βατακη με Βασιλικι;

—

Κωρ τ' α κηκδωακ φιρμακη,
Μικτη τ' ηκδ εωκ' ε τη κλαικη·
Χαειτ τ' α ωρωακη δρελατκη,
Δραστ μβη δραστ τ' α μωαφη γακκη·
Κακηκη κδη Σταμβολ τ' α τσωκη
Νισκ' ε τη βηκη κη δωκη.

—

Ο ιμ' ιειω τατι,
Με μεκτη τη σατι,
Νδη δρεκκε μη βαιτε!

Ὦ Ἥρως, Ἀλήπασσᾶ,
Μὲ τὰς μεγαλοπρεπεῖς σου στολάς.
Τὸ ξίφος σου ἐσύντριβε δοτά.
Ἑκατὸν εἴκοσι φρούρια
Ἐκλωσας χωρὶς νὰ ἐξοδεύσῃς λεπτόν,
Καὶ οὔτε εἷς στρατιώτης σου κἂν νὰ φονευθῇ!

—

Ἀλλ' ὦ ταλαίπωρέ μου Καραλῆ,
Μὲ τὰς τόσας σου ἀνδραγαθίας,
Πῶς ἦτο ὅπου ἐξηπατήθης
Καὶ σὲ ἔβεσαν εἰς μίαν νῆσον
Ὅπου νὰ σὲ ἔβαλαν μέσα εἰς μίαν φυλακὴν
Ὁμοῦ μετὰ τῆς ἀγαπητῆς σου Βασιλικῆς;

—

Ὅτε σοὶ ἀνέγνωσαν τὸ θανατηφόρον φερμάνιον,
Οἱ φίλοι σου ἤρχισαν νὰ σὲ βρηνοδσιν·
Ἀμέσως δὲ σοὶ ἔφεραν καὶ τὸν δήμιον.
Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ σε ἀπεκεφάλισαν
Καὶ τὴν μὲν κεφαλὴν ἔπεμψεν εἰς τὸ Σταμβόλ,
Τὸ δὲ σῶμά σου ἐθεάτρισαν χλευαστικῶς!

—

Ὦ ταλαίπωρε πάτερ,
Μὲ τὰς φρένας ἃς εἶχες
Ἐπορεύθης εἰς τὴν γέενναν!

ΚΗΝΓΗ ΑΡΒΗΡΟΡ-ΣΙΧΕLΟΤΕ ΕΠΗΡΝΔΗΡΩΑΡΗ

Ζημηρπιομη Βαιιηση πηρ τ' ιωωριτ ει ερακιτ σαι.

Δολα κωκδρελλα ω κατωκδιτ τ' ιμε
Ε μβ' τη γηεκνιεη ω βορα μεκτη,
Σι γιθ' καιδιτη τ' ιμε τσιωακ' ε βακη·
Σι γιθ' μη θοικη σε δο βιν κηιο διτη,
Μα σι δο βιν ω σ' ιβιτσακη δοτ.
Νακι τι ξετε ε καλι φλυτωρεν
Σι κ' ηκδηγη τη βωκωρ' κα μεη γιθη μακ'.
Νδ' ατη κατωκδ τοη κεστρη δο τ' αηιο,
Χ' δο κεο τη φολτ', τη φιρτη τ' ηε,
Χ' δο κεο καιδι', ε' δο δαλο με κδερ,
Α ενημηργωρι, σοε ε' φι τι με κε;
Λδα σε τη δο ξεο, ο τρεμ ιβτμη,
Μοσ μη καρτο κδη ωδα τη σηρκαστα,
Σε σα τη δεσα μιρ' ω κηηγη δι.
Ιτρωαρ κοτε, αυτω κωρ τη ριφιτο,
Τη ρι τη βωκωρη σι μη λε μη τσσο,
Σε φελγηκ κιελι μβη κ'το τσωκα τ' ακα
Κητει σιωρη κρα στακετ' κρα κατωκδι
Νγρικετ' με κ' κφρη ιλ εγυησα κηκα,
Κητω βιελι καστετ', σο τι ε' φι,
Σι τσ' κωρ τη σαμ' κα κηκδροβε κδη γι.
Νδη βκλε ιεσ', κωρ ικδηφωαμ' εροε,
Μη στυβε συτ', ε μ' ωσκοτισ φρκια.
Μσο τη ξαρεστηκ, δικλ' κηιο ρε ελγκη
Νδη τη σηρσιωστη ελαμβωρ' κη κερη.

ΔΣΜΑ ΑΛΒΑΝΟ-ΣΙΚΕΛΙΚΟΝ ΠΑΡΑΦΡΑΣΜΕΝΟΝ

'Αθηνία Κάρης διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἐραστοῦ της

'Εβγῆκα νὰ περιέργασθῶ εἰς τὸ χωρίον μου,
Κι' ἀντὶ νὰ εὐχαριστηθῶ ἔχασα τὸν νοῦν μου,
Διότι ὅλα τὰ ὄνειρά μου ἀντιπαρῆλθον·
'Όλοι μοὶ ἔλεγον ὅτι θὰ ἔρχετο ἡ ἡμέρα αὕτη,
'Αλλ' ἔτι θὰ ἤρχετο ἐγὼ δὲν ἐπίστευσα.
Τώρα ὅμως βλέπω ὅτι ἀναχωρεῖς κι' ὁ ἵππος σου πετᾷ
Καὶ ὡς ὄνειρον λαμπρὸν ἀφαιρεῖς τὴν τερπνότητα τοῦ βίου.
Πλὴν εἰς τὸν τόπον ὅπου θὰ φθάσῃς οὔριον,
Δὲν θὰ ἔχῃς τὴν συναστροφὴν καὶ ὁμιλίαν ἡμῶν,
Δὲν θὰ ἔχῃς τὰς φιλοφροσύνας καὶ τὰς τιμὰς ἡμῶν.
'Α! σκληρόκαρδε νέε διατί δὲ μένεις μεθ' ἡμῶν;
'Αφοῦ ὅμως πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς, νεανία ἐράσμιε,
Μὴ μὲ λησμονήσῃς εἰς τὰς περιπλανήσεις σου,
Διότι πόσον σὲ ἠγάπησεν ἡ ψυχή μου οὐτ' ἐγὼ ἠξεύρω.
'Εσο γρήγορος, ὥστε ὅταν μοῦ ἐπανέλθῃς,
Νὰ εὕρῃς νεαρὰν, ὡραίαν ὅπως μὲ ἀφήνῃς,
Διότι βλέπει ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τῶν καρυῶν ἡμῶν τούτων·
'Εδῶ ἀνωθεν τῶν ποιμνιοστασίων τοῦ χωρίου ἡμῶν,
'Αναπελλ' ἠάρμυρα ἡμισέληνος μὲ ἓν ἄστρον πλησίον της·
'Εδῶ ὁ ἥλιος λάμπει, ἀλλὰ σὺ δὲν καθῆσαι,
Διότι ἅφοτου σὲ εἶδον ἐρριζώθης εἰς τὴν καρδίαν μου.
'Ήμην εἰς τὸν χορὸν ὅτε ἐπαρουσιάσθης λευκοφορεμένος·
'Επιβλέψας ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐθαμβώθη ἡ ὕπαρξίς μου·
Μὴ σοὶ φαίνεται βαρετὸν τὸ ἀρτιμένον τοῦτο σύννεφον,
Νεανία, ἂν ποτὲ σὲ συναντήσῃ λαμπρὸν καὶ φωτεινόν.

ΠΙΠΡΘΙΝΑ

Ήηιτ λιφωτιτ δετηρτωρια,
Νδή ωηρθηκα ιστη τη πα.
Μη μιρ' μη τωμη τη διτο,
Σι μη τωμη γη τη κεο.
Ίακω ωιη ε' βηκετη,
Ε κδ' ωβηρτη σ' ωικετη.
Πρεττη σα φελοκεκη,
Κακη κδηανηγοκεκη,
Ίηχη τον ωηρμβλεθ νικιει,
Μιρ' ιωηργησον δρωμερτι.
Στολία 'ε ωλακητη,
Σι κλιελητ' ε κατητη.
Πο σα λυλε ηνδεκη,
Ίη γιθα ωρα σ' ωικεκη.
Τικ ση ωηντικηκη τωμτ,
Λτιε ωσειτ βηκετη λυμη.
Ιτωμ, ι σι λυμι.
Ιακω, σι ηακω.
Κωτ ωηρτοκ δηρηρεκ,
Κοτ ωωκοκ κα χτα τκοκ.
Δις' ιτοκλή κα
Δαρδηκη τη τοικηωρη.
Μοτ ωητεσ ιγηεωαρ'
Μοτ ωκελμο ικελμωαρ.
Ν' ιωαμιρη τοκ,
Κριετη τ' ηκδι ιστη τκοτ.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Ἡ μαθητὶς ἑνὸς λαοῦ,
Εἶναι ἑπτὰς παροιμίας του.
Καλλιὸν νὰ ἐξεύρῃς πολλὰ
Παρὰ νάχῃς χρήματα.
Τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεται,
Κι' ἂν γένῃ δὲν πίνεται.
Τὰ πράσσα δὲν ἀραιοῦνται
Κατὰ τοσοῦτον χονδραίνουν.
Τοῦ ἀκριβοῦ τὸ βιὸς
Σὲ χαροκόπου χέρια.
Ὁ στολισμὸς τῆς γραίας εἶναι
Ὡς ἡ ἐσωτερικὴ τῆς νυκτός.
Ὅσα ἄνθη ἀνθοῦσι
Πάντα δὲν ὡριμάζουν.
Ἔνθα πτόωσι πολλοὶ
Ἐκεῖ γίνεται ποταμός.
Ὁ πολὺς, ὡς ποταμός.
Ὁ ὀλίγος, ὡς αἷμα.
Ὁ ἐκνηρὸς στερεῖται,
Ὁ ἐργαζόμενος πορεύεται.
Ὁ χωλὸς ὁ χαίρων τρώγει
Τὸ ὡριμον φύλλον.
Μὴ χαίρεις ὑπερχαίρων,
Μὴ λυπῆσαι ὑπερλυπούμενος.
Σύντροφος κακὸς,
Ῥαδδὶ τοῦ κεφαλιοῦ σου.

Πλησθησι κωρ λακετη,
Ελακη εστησικτη.
Σα μη κα ακδα σηρ αρη,
Λαη γετσα κε ε φαρη.
Χωδηρη σα κρηκη,
Σ' κελβετη κερι.
Βηρι τη κα σιλ,
Ε σο κα δηστοι.
Ηατι σι αι τσασι,
Νδη δαρ' τη χασασιτ.
Τακ ιστη σερ' ικολι,
Ατις κησωστιτη.
Με κη σκηκδιλη εικη,
Ωδοη Σταμξολ' ιτηση.
Βηρ-μη τι φατλεγμε,
Πρα στερ-μη νδη σλεκε.
Σιτση κηρκσι, γιτι,
Σιτση στρσι, σο φιστι.
Κωσ σ' ικα νδη θε,
Φολι τι σκ δο.
Τσα με τη θηκη,
Τσα με τη βηκη.
Κωσ κωλοστηκ δεστη,
Ωιεθ εδε λεστη.
Ω κωρ κεση δεκτη,
Νωκη κεση μεκτη.
Νακι τσ' ερδη μεκτη,
Λε τ' ικακη κεκτη.

Ἡ καλιὰ ὅταν πλυθῇ,
Τὴν τρώγουν οἱ ἄρχοντες.
Ὅσ' ὁ νοῦς μου 'στὸ γυρέψει,
Τόσα βιῶσιν ν' ἀπομείνουν.
Χωρὶς νὰ φάγῃ σκόρδο,
Δὲν βρομᾷ κανείς.
Ἔχομε νὰ γεννήσῃ,
Καὶ ἀπιδάλεν.
Ὑπῆγεν ὡς τράγος,
Εἰς τὰς χεῖρας τοῦ σφαγέως.
Ὅπου εἶναι ἡ κλωστὴ λεπτή,
Ἐκεῖ κόπτεται.
Μ' ἕνα σπυθρὸν ἐκεῖ
Ὁλόκληρος ἡ Πόλις.
Κάμνε μι σὺ τυχερὰν
Καὶ βγᾶλε με 'ς τὴν κοπριάν.
Ὅπως ἐζήτησεν, εὗρεν,
Ὅπως ἔστρωσεν, ἐκοιμήθη.
Ὅστις δὲν τοῦχει φυσικόν,
Διδαχὴ τὸν ὅσον θέλεις.
Οἱ μὲν διὰ λόγων,
Οἱ δὲ δι' ἔργων κατορθοῦσι.
Ὅστις βάσκει τὰ κρυάρια
Κουρεύει τὸ μαλλί των.
Ὅτε εἶχον τὰ πρόβατα,
Δὲν εἶχον τὴν γνῶσιν.
Τώρα ὅπ' ἦλθε ἡ γνῶσις,
Ἂς τὴν φαγοῦν τὰ σκυλιά.

Ατιε το' ιστη τσατα,
Ιστη εδε βεσα.
Τεκ ιστη δατωρια,
Ατιε 'τσ' ε Περηχδικ.
Κω 'στη μηχεητηρια,
Ατιε διαβηληρια.
Γωφ τση ε' φι μβη ὅι,
Ψηκα κωκη εε.
Γωφ τση φωκωλοκ,
Ηετκεκ' φητωλοκ.
Κοκα τση ε' κδηλγοκ,
Σωμη σηρωητοκ.
Πηριατα ξαλιεη,
Ξωμα κηκδιμα δημη.
Γαζι εδε κιλμι,
Δυ βλιεηρ ιακ' βικαρ.
Ατιε τση σηφτικ,
Μοτ δρωθ σρα' ε λήψικ.
Ωλκωκη εσοχμη,
Τυρματ' ικηρκωμη.
Βωκα σω θυικετ',
Ζ' κητετη μη δετ.
Κωσ ετσηκ κγα δαλε,
Ηετε κηρ' κδη μαλε.
Κωσ ετσηκ μβη ξγκω,
Ζωτιτ βιε κδη τρκω.
Κωσ ωδση κγα κυλι,
Ιγρικ εδι κσητ.

Ἐνθα ὑπάρχει τὸ ξίφος,
Ἐκεῖ καὶ ἡ πεποίθησις.
Ἔνθα ἡ ἀγάπη,
Ἐκεῖ καὶ ὁ Θεός.
Ἔνθα τὸ μῖσος,
Ἐκεῖ καὶ ὁ διάβολος.
Πέτρα ἥτις δὲν καθῆται,
Δὲν πιάνει ῥίζας.
Πέτρα ἥτις κυλινδύεται,
Τὸν ἑαυτόν της στρογγυλεύει.
Κεφαλὴ ἥτις δὲν ἐννοεῖ,
Πολλὰ ὑποφέρει.
Ἀπ' ἐξω ἀπ' τὸ χορτὶ,
Πολλὰ τραγούδια ξύρω.
Ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη,
Εἶναι δύο ἀδελφαὶ δίδυμοι.
Ἔκεῖ ὅπου πτύεις,
Μὴ ἐπιστρέφῃς καὶ γλύφῃς.
Ἐνῶ τὸν λύκον βλέπομεν,
Τὰ ἴχνη του γυρεύομεν.
Ἅμα ἐκκόπτεται ὁ ἄρτος,
Δὲν συγγολλᾶται πάλιν.
Ὁ περιπατῶν σιγὰ,
Πηγαίνει ἕως τὰ βουνά.
Ὁ τρέχων πολὺ,
Ἐμπίπτει εἰς βόθρον.
Ὅποιος ἐλάλησ' στὸ κουρκούτι,
Φυτὰ καὶ 'στὸ γιαούρτι.

Μαρατη κα κακη, Αἱ ψεῖρες μᾶς τρώγουν,
Χειματη κα μβακη. Καὶ μεγαλοπρέπειαν ἔχομεν.
Νδηκ' κη θιμαρ τη ξερηλ, Ὑπὸ μικρὸν θάμνον,
Κη λεσωρ φλε ιμαθ. Κοιμᾶται μέγας λαγώς.
Μιστη κρα θοι ε' κδακετη, Τὸ νύχι ἂν χωρισθῇ
Ε κδ' ωκδαχτη θακετη. Τοῦ κρέατος ξηραίνεται.
Γλιστηρατη βαρα ε' ιακη, Οἱ δάκτυλοι δὲν εἶναι ἴσοι,
Ε δυ βετη κη καλ σ' κακη. Οὔτε δύο ὁμοιοπαθεῖς.
Πατη Μημα σατη Τατα, Πάτερ νάχ' ὁ Πατὴρ νάχ' ἡ Μήτηρ,
Μη μιρη τη ματη τρατα. Καλλίρα νάχῃ τὸ παιγνίδι.
Λτη τοη σεχ κδη σακη, Ὅτι βλέπεις εἰς τοὺς ἄλλους
Ηριτ εδε κδη κακη. Περίμενε καὶ εἰς ἑαυτόν.
Πο κωρ τε κεροει λετ, Ἔπιασ' ὁ χασίδης μαλλί,
Τεθη βοτηκ' ε σηρκετ. Καὶ γελᾷ ὅλον τὸν κόσμον.
Κωο σο δοτηκ κημβητη, Ὁ λερώνων τοὺς πόδας του
Λιεκ εδε δημβητη. Ἀλείφει τοὺς ὀδόντας του.
Κωο τη σλετ, τη βρετ. Ὁ γελῶν σὶ, σὲ φονεύει.
Κωο τη βρετ, τη κλετ. Ὁ φονεύων σε, σὲ ἐνταφιάζει.
Μοσ ωβη ωρε ε βικ, Νάξευρε πὼς ἀπέθανε,
Τη τκοκ' ιμιρε ε τλικ. Τὸν τάφον μόνος θ' ἀνοίγα.
Ηρα τη δωη κωρ δοι βδεση, Μὴ γένεσαι γέρμα καὶ αὐλαξ
Βαρη βετη δοι τ' εωρεση. Νὰ διέλθῃ ὁ καλὸς καὶ ὁ κακός.
Σα ιγλατη ιστη σλαρι, Ὅσον μακρὺ τὸ πάπλωμα,
Στριχ εδε τι κημβητη. Ἅπλωσε καὶ τὰ πόδια σου.
Μηκητια μικησι, Ἡ φιλία μας φιλία,
Με σωκατεια μβη βετο. Τὸ συμφέρον μας συμφέρον.
Τυκη εστ, ε ωκη εστ, Ἐσὺ ἀφέντης, ἐγὼ ἀφέντης,
Εσπατη κωο κα ικωλοτ; Τ' ἀγελάδια ποῖος φυλάττει;

Πο ιβήρε κατρ' α σωση,
Χα ε φι ε μοτ τη φρετη.
Με γειρι' τηνδ κα ε φι,
Ε δήν' ε μαφηια μοτ κε.
Ωστερωωακ λιμηρατη,
Ε ωμβωρωακ ρικατη.
Ικη κγα κιρι με τσεκ,
Σε εε σι κεκ τση μβηφεκ.
Αστ ιτερητη, αστ ιλαγητη,
Αστ ιφτακητη, αστ ικγροκητη
Εμρα τη μιρη σ' κα,
Ε φατμιρι αι το' εκα.
Νδιρια κδιρεη κκοκη κα,
Ε ε' βλιχετη με φαρα.
Ικκ μη μιρη ε φηρ χιρ,
Σι μη τωμη ε φηρ λυμη.
Κωτ ξετε φα-φτωκρη,
Τεκ ετρετκη φα-τφρωκρη.
Τυμι τη τη δκλή δρεια,
Ιατ' ιτοφημβηρη τυμκκω.
Κωρ γεκκα ε ξηρημβη κ'ακη,
Πε Πκεκη κγα δετη ς'ιακη.
Τωκεμβλεδωρ' ακκ κγα φακ,
Μβλοκετη θεσι φωμβακ.
Ζογω ιλάκετη κα ικηκδοκ
Ικ φλυτωρακ.
Πωκο σι ηφω,
Ε κα σι εστ.

Τέκαμες τέσσαρα πέντε.
Φάγε, πίε, καὶ μὴ σὲ μέλλει.
Μὲ τὸν 'δικό σου φάγε πίε,
Καὶ κολητζὲ μὴν ἔχεις.
'Εστέρευσαν οἱ ποταμοί,
Καὶ ἔβρυσαν τὰ βαθρα.
Φύγε ἄνθρωπον μὲ σημεῖον,
Δάκνει ὡς μυωλαχτὶς κύων.
Οὔτε στεγνός, οὔτε ὑγρός,
Οὔτε ζεστός, οὔτε χρύος.
Τὸ καλὸν, καλὸν δὲν ἔχει,
Καὶ χαρὰ 'ς τὸν 'πον τὸ ἔχει.
'Η τιμὴ, τιμὴ δὲν ἔχει,
Καὶ δὲν ἐξαγοράζεται.
Κάλλιον ὀλίγον πρὸς ὠφελος,
'Η πολὺ πρὸς ζημίαν.
'Ο πηγαίνων χωρὶς φίλεμα,
'Έχει τὴν κλίνην ἄστρωτον.
'Ο καπνὸς νὰ ἐξέρχεται ἴσιος,
Ἂς εἶν' ἡ καπνοδόχος στραβή.
Ὅταν βρίσκεις φὰς καὶ κρύβε,
Δὲν εἶναι Πάσχα πάντοτε.
Φασσόλι 'σὲ φασσόλι,
Γεμίζει τὸ σακκοῦλι.
Τὸ πρώϊμον πουλὶ,
'Η πετᾷ, ἢ κελαδεῖ.
Δουλεύει 'σὰν σκλάβος,
Καὶ τρώγει 'σὰν ἄφεντης.

Βηρ' ιστη παραι ιβαρδη,
Ηηρ τσα θιτασιη τη εισα.
Τσα μι φωκιρα
Βηκηκ δρωδιρα.
Τη τιερη μι φιακλη,
Τωκδηκηκ μακλη.
Ξοχμη ιστ' αιο τση τοχμη,
Ε τοχμοχειμι σσι τοχμη.
Ικ-δο βωρα,
Ζ' ικ λι χωκδα.
Φσαπι διγετ'
Κοφβα κρικετ'.
Λυφτη κοφτη,
Ικκ μοσ κοφτη.
Εμιτωρα,
Σωσκιτωρα.
Σι φωκρη,
Λι κεθωρη.
Κωρ κα τσαρτα φωσ ε φικ
Ιθθη βστα ισκη μικ.
Νη μηκμισ, ικα με θισ' ε
Χαροξα τη τη θηρεση.
Σι τη ξεκη εστ', ο κοφβη,
Σα ξεκ' ε φο κδικεκη.
Πατε τει ε ξεικ τηχω,
Σι κη σοφη χω μβη χω.
Κα κημβη τη τιλη,
Σι σουλα κδη δηρστιλη.

'Ο παρὲς εἶναι χαμωμένος
Λευκὸς, διὰ μαῦρας ἡμέρας.
Οἱ μὲν μὲ ὑπερφυσικὴν ἰσχὺν
Κατεργάζονται θαύματα.
'Αλλοι μὲ τὸν ἁπλοῦν λόγον
Διασείουσι τὸ βρος.
Θαῦμα εἶναι ὅ,τι βλέπομεν,
Θαυμάζομενδὲ διότι βλέπομεν.
Τὸ θέλουν τ' ἀγαπᾷ ἀλλὰ
Δὲν ἀφίνει ἡ μύτη.
Τὸ χωρίον καίεται,
Κ' ἡ κουρούνα κτενίζεται.
'Ας κάμει πόλεμον
'Αλλ' ἂς μὴ 'ματώσῃ.
'Η διεφθαρμένη εἶναι
'Ως τετυφλωμένη.
'Ως εἶναι ξυρισμένος,
Εἶναι καὶ κουρευμένος.
Τὸ καλαθι νάχ' σταφύλια
Κ' ὅλος ὁ κόσμος εἶναι φίλοι.
Τὸ πρωὶ μὲ τὴν δροσιὰ,
Δὲν σ' ἐκάλεσ', ἔρυγα.
Πῶς ναι κάρεκα τὰ παιδιά σου
'Οσον πάν' μαυρίζουνε.
Πετάει 'σὰν κουρούνα,
'Πο παλοῦκι 'σε παλοῦκι.
'Εχει τὰ πόδια ἡ ἀκριβὴ,
'Σὰν κότσα 'στὴ νεροτριβή.

Δαρδα κδηκη δαqδη βιε. Ὑπὸ ἀπιδῶν τ' ἀπίδι πέφτει.
Δαρδα βιστιχ' εκχ πραπαχ. Κατάπιν εἶν' αἱ δυσκολίαι.
Νγα βιστι κηρσετ κοβεια. Σ τὴν οὐρὰ τρίζ' ἡ σφενδόνη.
Συρι αλατ βαρκω θατη. Μάτι χορτάτο κοιλιὰ φθεια.
Βαρκω ριζη σ' κητσεκ μιρη. Κοιλιὰ κενὴ δὲν χορεύει καλά
Βαρκω αλετ σ' κητσεκ δοτ. Πλήρης δὲν χορεύει ποσῶς.
Νημα τσολι, γημα ιμορι. Ἄνεμος τάρριξε, ὀργὴ τάπῆρε.
Ωιητη ε' φιθ κδη απηραιελτη. Τὸ νερὸ τἀνήτορο δὲν τρέχει.
Κωο μηχγοι, βλοι. Ὅστις ἐταίχυνε ἄλεσε.
Κεκι λεκ, ωλκω αιερθ. Κύων ὀλακτεῖ λύκος πέρδει.
Σι γελ' εσακριεη. Ὡς φαγητὸν ἀνάλατον.
Ιβωτι, σι κρυτι. Ὁ μαλακὸς, ὡς χυλός.
Ικδωρι, σι γωρι. Ὁ στερεὸς, ὡς πέτρα.
Πεση κι, δυ σικτη. Πέντε βοῦδια δυὸ ζευγάρια.
Πολι καω, κω ξιτοι; Ὁ βοῦς ἀγέννησε, ποῦ μοσχος;
Εαηραιελτα κα εδιρηραιελτη Ὁ ἀνήφορος ἔχει κατήφορον.
Σι ιστη ξηηδι, ιδι κωθηκδι Κατὰ τὸν τόπον καὶ ἡ ὁμιλία
Ικηρι κα γη, τικτρι κα εη. Ὁ μὲν χρήματα ὁ δὲ φήμην.
Ιυχτη κοφτη, γακ μοσ κοχτη Ἂς πολεμῶ ἀλλ' ἂς μὴ πάθω.
Ιδωρωαρι, ιλτξδωαρι. Ὁ ἐπιμένων δοξάζεται.
Τσα μεκρδη, τσα μς πορδη. Τινές μὲ ξίφος, τινὲς μὲ δόρυ.
Τσα τη τσοκωτ, τσα τη κωδρτσ. Μιὰ σὺ καρτί, μιὰ σὺ πέταλο.
Ικη κερ' ωριωτ αριφτικδη θυσ. Μιὰ φορὰ ἐγελάσθη ὁ παπποῦς.
Νγορδι ματσι, ωκγαλ μιω. Ψόφει' ὁ γάττος ἀνέστ' ὁ μῦς.
Φρικα ρωακ ἐρεττατη. Ὁ φόβος φυλάει τὰ ἔρημα.
Ικω κγα τσω, ρα κδη βριτσκρ Ἀπ' τὴ βροχὴ στὴ χάλαζα.
Νεριω σα φακ, κακη μβησοκ. Ὅσον ζῇ τις, τόσον μανθάνει.

ΦΩΝΗ ΤΕΛΟΣ.

Αἱ πλείσται τῶν τριφθόγγων τούτων εἶναι ἄχρηστοι, παραλείπομεν ὅμως μερικὰς λέξεις ἀλβανικὰς ἐχούσας τριφωνιέντους διφθόγγους ὡς δαια, βεια, αιο, εια, λειε, λεις, λυαι, μααι, χααι, ρωαι, ϑαι, ωση κτλ. ἅτινα πάντα προφέρονται διφθόγγως,—d·ja, bεja, ajo, eja κλ. τονιζομένου τοῦ πρώτου φωνήεντος ἢ τῆς παραλήγουσης ἐκτὸς ἐξαιρέσεων τινῶν.

Τετράφθογγοι.

Τὰ δὲ συντιταρταζόμενα τετραφωνήεντα εἶναι ἄπειρα τὸν ἀριθμὸν οἷον,

αεια,	αεις,	αειη,	αειι,	αειο,	αειυ,	αειω.
εεια,	εεις,	εειη,	εειι,	εειο,	εειυ,	εειω.
ηαια,	—	—	—	—	—	—

Σημειωτέον ὅμως ὅτι καὶ αὗται εἰσὶ σύνθετοι ἐκ τῶν καταχρηστικῶν καὶ κυρίων διφθόγγων ὡς αε-ια, αε-ις, εα-ια, εα-ις, κτλ. ὧν αἱ πλείσται εἰσὶν ἄχρηστοι· παραλείπομεν δὲ μόνον τινὰ ἐξ αὐτῶν πρὸς παραδειγματισμόν, οἷον γρωαια ενωαια, ινωαιι, τρωαια κτλ. Καὶ προφέρονται τρισυλλάβως, ὁ τόνος πάντοτε εἰς τὴν πρώτην συλλαβήν, ἢ ἀντιπροπαραλήγουσαν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΙΚΩΝ ΣΥΜΦΩΝΩΝ.

Περὶ τῶν γραμμάτων ἐν γένει τῆς Ἀλβανικῆς γλώσσης παρατηροῦμεν ὅτι ταῦτα πάντα εἶναι ζωγά, ἤτοι τραχέα καὶ μαλακὰ ὡς β καὶ β, σ καὶ φ κτλ., ἐκτὸς τοῦ μ τὸ ὁποῖον εἶναι μοναδικὸν καὶ δὲν ἐλήφθησαν εἰς αἰκατερινιακὰς σωρείας ὅπως γνωρισθῶσιν εὐχερέστερον.

Κατὰ φυσικὴν γένεσιν καὶ συνέπειαν τὸ ἄγριον γίνεται πρῶτον, καὶ ἔπειτα ἐξημεροῦται διὰ τῆς καλλιεργείας καὶ χρήσεως. Οὕτω πως καὶ εἰς τὴν φυσικὴν σειρὰν καὶ γένεσιν τῶν γραμμάτων, τὰ τραχέα παρήχθησαν πρῶτον καὶ ἔπειτα τὰ μαλακά. Βαμ βωμ γαμ γωμ δαμ δωμ ἐξήλθον πρῶτον ἐκ τῶν χοιδρῶν χειλέων τοῦ ἀγρίου καὶ ἀζίστου ἀνθρώπου καὶ ἔπειτα λεπτυνόντα ταῦτα ὀλίγον καὶ κατεργασθέντα διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐπικοινωνίας ἐπροφέρθη αὐτὰ καὶ ἁπαλώτερον ἔχω βωμ γαμ γωμ δαμ δωμ.

Καὶ αὐτὸ τὸ βρέφος βηθη, καὶ δηθη, καὶ ταρρ μιμι, ἀνάρθρους φωνὰς ἐκφέρει κατὰ πρῶτον ἐκ τῶν χειλέων του καὶ ἔπειτα ἐναρθρίζει τὸ βαββὰ, δαδδὰ, παππὰ, μαμμὰ, τσιτσὶ, κακὰ, κικὶ, κακκὰ, σισσὶ, τρροῦ τρροῦ κτλ.

Παραθέτομεν ἐνταῦθα ἀντίθετα παραδείγματα πολιτικῆς κακοδιοικήσεως τῆς καταρρεούσης Τουρκίας, ἂν καὶ ἔχει πολλὰς καὶ ἀντιζήλους ἐθνικότητας, καὶ τῆς πολιτικῆς περινοίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Τῶν μὲν ἀπόλυτον πολιτικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν παρεχουσῶν εἰς ἁπάσας τὰς κοινωνικὰς ἀποχρώσεις, τῆς δὲ περιοριζούσης, ἢ νὰ εἴπωμεν καλλίτερον, μὴ καταναπαύσης καὶ ἐκτιμησάσης τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἰσοπολιτείαν ἐπὶ τῶν διαφόρων αὐτῆς λαῶν.

Ἡ καταδίωξις τῶν Ἑβραίων εἶναι πολιτικὴ σήμερον ἀπηρχαιωμένη καὶ σόλοικος διότι ἐφάρμοσε τὴν δοξασίαν ταύτην εἰς ὅλα τὰ ζητήματα καὶ θὰ ἴδῃς τὰς ἐλεεινὰς συνεπείας αὐτῆς. Αὕτη ἦτο ἐν χρήσει ὅτε ἡ ἀνθρωπότης ἦτο εἰσέτι ἐν τῇ νηπιότητι αὐτῆς καὶ ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ δεισιδαιμονία ἐπεπόλαζον. Σήμερον τοιαῦται τάσεις ἐξαλείφονται καὶ θεωροῦνται μᾶλλιστα ὀπισθοδρομικαὶ διὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς παιδείας καὶ ἐξαπλώσεως τοῦ χριστιανισμοῦ. Τὸ μυστήριον σήμερον τῆς πολιτικῆς διοικήσεως, ὅπερ αἱ κοιναὶ ἀνάγκαι ἐκυοφόρησαν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐγαλούχισαν ἐν Ἀμερικῇ διὰ φιλελευθέρων θεσμῶν, εἶναι ἡ ἀπόλυτος πολιτικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἐλευθερία καὶ ἰσότης πάντων, ἔν τε ταῖς δοξασίαις καὶ ἐνεργείαις αὐτῶν. Τὸ δόγμα τοῦτο κατέστη ἤδη πλέον ἄξιωμα ἀναμφίρρητον καὶ ὅτι ἀντιβαίνει κατ' αὐτοῦ κατηγορεῖ, διότι βασίζεται ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ δικαιώματος ὅπερ

ἕκαστος εἰκοσιν κέκτηται νὰ σχηματίζῃ ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις καὶ νὰ ζητῇ νὰ πραγματοποιῇ καὶ διαδίδῃ αὐτὰς, εἶναι ἀναφέρετον δικαίωμα αὐτοῦ καὶ καθ' ἃς ἡ κτηνώδης βία δὲν δύναται νὰ κατισχύσῃ.

Ἐὰν ἀλήθειά τις ἀποβαίνει τόσον ἰσχυρὰ καὶ ἀκαταμάχητος, — ἄλλως δὲν θὰ δύναται νὰ ἱσταται εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς,—καὶ τὴν ὁποίαν δὲν δύνασαι νὰ καταπολεμήσῃς λογικῶς εἰμὴ διὰ τῆς καταδιώξεως καὶ νὰ κινδυνεύῃς μάλιστα νὰ χάσῃς καὶ τὴν ὑπόληψίν σου, εἶναι εὐηπολήπτως νὰ ἀσπασθῇς αὐτὴν, ἄλλως, μὴ τὴν παρεναχλήσῃς, διότι ἂν εἶναι γνήσιος ἀλήθεια θὰ ὑπερισχύσῃ ὀψέποτε σὺ δὲ, δὲν θὰ κινδυνεύῃς νὰ φαίνεσαι καὶ ὅτι θεομαχεῖς.

Ἀλλ' ἐρωτῶμεν ἐνταῦθα, δύναται ἔθνος τι νὰ νομοθετήσῃ νόμους, οἵτινες ἄνω ποταμῶν, ἀπαγορεύουν τὴν φυσικὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον τῶν ὄντων; Ἂν τοῦτο γείνῃ, ἡ πρᾶξις θὰ εἶναι ἀπάνθρωπος, τυραννικὴ καὶ παράβασις τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ οἱ νόμοι ἐκεῖνοι θὰ καταπέσουν ἀφ' ἑαυτῶν. Ναὶ μὲν, ἠμπορεῖ νὰ περιστείλῃ καὶ περιορίσῃ τὴν ἐκρυθμον ἐκτροχίασιν τάσεών τινων, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ ἐξαλείψῃ φυσικὰς ὁρμὰς ἐκτὸς ἐὰν τὰς καταστρέψῃ ὁλοτελῶς. Διότι ἐν τῇ σχετικῇ ἐνεργείᾳ καὶ ἀναπτύξει ἑκάστου ὄντος πρὸς ἐπίτευξιν ἀγαθοῦ τινος ἔγκειται ἡ ἀπόλυτος εὐζωία καὶ εὐημερία αὐτοῦ. Ἆρα, τὸ δόγμα τοῦ περιορισμοῦ καὶ τῆς καταδυναστεύσεως εἰκοθεν πίπτει.

γκαβὸς φυλάττων τὴν αὐτὴν φωνὴν πρὸ ὅλων τῶν φωνηέντων ὁμοίαν οἷον γκα, γκε, γκη, γκι, γκο, γκου = Γᵃ, Γᵉ, Γᵑ, Γᶦ, Γᵒ, Γω. Ἐκτὸς τὸ υ ὅπερ ψιλὸν καὶ δὲν συναρμόζεται μὲ τὸ τραχὺ Γ.

Τὸ γ ἀντίστροφον τοῦ Γ προφέρεται ὡς τὸ γαλλικὸν gh ὁμαλὸν καὶ τὸ νεοελληνικὸν γγ εἰς τὰς λέξεις ἄγγελος ἐγκέφαλος φυλάττον τὴν αὐτὴν φωνὴν πρὸ ὅλων τῶν φωνηέντων ὁμοίαν, ὡς γγα, γγε, γγη, γγι, γγο, γγυ = γᵃ, γᵉ, γᵑ, γᶦ, γᵒ, γυ, ἐκτὸς τοῦ ω ὅπερ τραχὺ καὶ δὲν συναρμόζεται μετὰ τοῦ ὁμαλοῦ γ, καὶ ἐν τέλει τῶν λέξεων ὁμοιοτρόπως προφέρεται, ὡς εἰς τὰς λέξεις εογ, φρηγ, αἵπερ πληθυντικαὶ εἰσὶ τῶν λέξεων εος, φρηξ.

Τὸ κ ὡς τὸ γαλλικὸν c πρὸ τοῦ e οἷον ecole καὶ ὡς τὸ νεοελληνικὸν κ πρὸ τοῦ α φυλάττον τὴν αὐτὴν φωνὴν πρὸ ὅλων τῶν φωνηέντων, οἷον κα, κε, κη, κι, κο, κου = κα, κε, κη, κι, κο, κω, ἐκτὸς τοῦ υ ὅπερ ψιλὸν καὶ δὲν συναρμόζεται μὲ τὸ τραχὺ κ.

Τὸ δὲ κ τὸ ἀντίστροφον τοῦ κ ὡς τὸ γαλλικὸν c πρὸ τοῦ u οἷον cult καὶ ὡς τὸ νεοελληνικὸν κ πρὸ τοῦ ε φυλάττον τὴν αὐτὴν φωνὴν πρὸ ὅλων τῶν φωνηέντων, οἷον κγα, κγε, κγη, κγι, κγο, κυ, = κα, κε, κη, κι, κο, κυ, ἐκτὸς τοῦ ω ὅπερ τραχὺ καὶ δὲν συναρμόζεται μετὰ τοῦ ὁμαλοῦ κ, καὶ ἐν τέλει τῶν λέξεων προφέρεται ὁμοιοτρόπως ὡς εἰς τὰς λέξεις φικ, μικ, αἵπερ πληθυντικαὶ εἰσὶ τῶν λέξεων φιξ, μιξ.

Τὰ δύσφωνα.

Δ=D Δ=Dh Τ=T Θ=Th.

Τὸ δ προφέρεται τραχύτερον τοῦ νεοελληνικοῦ, καὶ ὡς τὸ γαλλικὸν d εἰς τὴν λέξιν dandin ἢ ὡς αὗται αἱ τετσιημένοι λέξεις δοῦπος καὶ γδοῦπος. «Δούπησε δ' οὐρανοθεν μητιέτα Ζεύς» λέγει ὁ Ὅμηρος, δηλ. ἔκαμε τὸν κρότον δουπ, δουπ πρὶς ἐκφόβησιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ὡς δάπτω δαρδάπτω αὐτὸ τὸ ἁπλ, ἅπλ, ἅπου γίνεται εἰς τὸ τρίγωνον ἢ συντρίμμιον καὶ ξέσχισμα ἑνὸς πράγματος, σάρω, γδέρω, σαρτὸς, γδαρτὸς, σύραγδην (dragging) γραβδὴν, βδέλγω κτλ. φανερώνουσιν αὐτὴν τὴν ἀνδρικὴν καὶ ζωηρὰν προφορὰν τοῦ γράμματος τούτου.

Τὸ δὲ δ ὡς τὸ νεοελληνικὸν δ ἢ τὸ ἀγγλικὸν th εἰς τὰς λέξεις the, this, that.

Τὸ τ ὡς τὸ ἑλληνικὸν τ καὶ ὡς τὸ λατινικὸν t ὅπως προφέρεται εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Τὸ δὲ θ ὡς τὸ ἑλληνικὸν θ, ἢ τὸ ἀγγλικὸν th εἰς τὰς λέξεις thin, thing, thorough.

ΠΕΡΙ ΕΝΑΡΘΡΩΣΕΩΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝΤΥΠΩΣΕΩΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

Ὁ ἄνθρωπος ἔμαθε τὴν γλῶσσάν του ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς φύσεως, μεταποιήσας καὶ προσποιήσας τὴν ἀναρθρον φωνὴν αὐτῆς κατὰ τὴν φαντασίαν καὶ τὴν ὀργανικὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν καὶ διασκευήν.

Ὁ ἄνεμος εἰς τὴν νηπιότητα αὐτοῦ ἐχαΐδευεν τὰς παρειάς του καὶ ἐνανουρίζεν αὐτὸν εἰς ὕπνον, διὰ τῶν ἀναρθρων φωνῶν ϕϕϕ, τττ, ϕρρρ, βϑϑϑ, ϑβϑϑ, ἐξ ὧν αἱ ἀλβανικαὶ ὀνοματοποιήσεις ϕυτ, ϕυσκη, ϕυτ, ϕυση, ϕυσηκ, ϕρυκ, ϕρυμη, κηρ, κηρμη, ϕτηρμη, ϕτηκη, ϕτηκοκ βηκ, βικ βωαλ, βωαλιτ, βϑιθ, βϑηκϑη· καὶ αἱ ἑλληνικαὶ ϕωνέω, ϕωνη, ζίω, ζωη, ϕύω, ϕυσις, ϕρίω, ϕρίσσω, βοάω, βοη, βοῦς κ. τ. λ.

Ἡ βροντὴ τὸν ἐξύπνα καὶ τὸν ἐτρόμαζε μένων ἐκστατικὸς ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς διὰ τοῦ βϑϑϑκϑη ϕ, τρρρ, βωσ, δωσ, ἐξ ὧν αἱ ἀλβανικαί, βρωμβωλιμη, βρωμβωλικ, γημητιμη γημητσκ, κηφσις, κηϑιμη, κηφτηλικ, κηφτηλιμη, τηρμις, τερμητσκ, τρημβ. τρημβηκ, βωσ, βωση, βωσηκ, δωσ, δωση, δωσηκ, στωσηκ, στωσηϑ, καὶ αἱ ἑλληνικαὶ βροντάω βροντὴ, κρούω κρούσμα, κροτέω κρότος, τρέμω τρόμος, δουπέω δοῦπος.

Τὸ πρόβατον ἢ ὁ βοῦς ἔκραζεν αὐτὸν ὡς πατέρα, ἢ ἐδείκνυεν αὐτῷ τὸν τρόπον τοῦτον διὰ τοῦ μηηη, μαααα, ααααα, ταααα, ἐξ ὧν ἔγιναν αἱ ἀλβανικαὶ ημη, μημημη, ααααη, ταττη, καὶ αἱ ἑλληνικαὶ μάμμη, μήτηρ, πάππας, πατὴρ, καὶ αἱ λατινικαὶ καὶ παράγωγοι αὐτῆς mater, pater, mère, père, mother, father.

Τὰ πτηνὰ τὸν ἕτερον διὰ τοῦ ἐξαισίου χειλαδήματος αὐτῶν μὲ τὸ τικ, τοκ, τστηρ, στηη, στηρ, φοιω, φιω, ἐξ ὧν αἱ ἀλβανικαὶ εογ, εογη, τσιχόταρ, τσιχλη, τσιλίξικη, καὶ αἱ ἑλληνικαὶ πτάω πετάω, πτῆσις πτηνὸν, πτῶσις πτῶμα, στρουθὸς καὶ στρουθίον.

Τὸ πῦρ τὸν ἐβόμισεν διὰ τοῦ εηρ, ετρ, φω, φοω, φυρ, φυρ, ἐξ ὧν αἱ ἀλβανικαὶ ειαρ, ειαρμ, θιεκ, σιεκ, καὶ αἱ ἑλληνικαὶ ζέω ζωὴ, φόω φῶς, πῦρ, foveo, focus, feu, fire, fogo.

Ἡ ἀστραπὴ διὰ τοῦ φητ, φητ, τκητ, τκετ, σττρ, ἔγινε τὸ φητφητσκ τκητσετ τκετσητσκ τκετσητιμη, ἀστράπτω ἀστραπή. Ἡ βροχὴ κάμνει σηρρρ, χτρρρ, ἐξ οὗ τὸ τε, τερ, ὕω, ὕδωρ. Τὸ ὕδωρ κάμνει ηηηη, τηηηη, φηλλλ· θλεν ηεθ, ηεθτηκ, ηεθσκ, ρικ, ρηκσκ ρηκιμη, καὶ αἱ ἑλληνικαὶ ῥέω, ῥεῦμα ῥοῦς, τρέχω, τροχὸς, river, rivière, fluvus flow. fluent, κτλ. Ταῦτα πάντα τὸν ἐδίδαξεν ἐν τῇ νηπιότητί του νὰ φλέγγεται καὶ νὰ μιμεῖται τὴν φύσιν εἰς τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ὁμοίων του συγκοινωνίαν καὶ εἰς τὴν μετάδοσιν τῶν ἰδεῶν του.

Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καὶ ἀκα-

φον ἀλφάβητον, ὅπερ καὶ ὁ παρ' ἡμῖν ἐπὶ πολλὰ ἔτη διατρίψας καὶ ἀποθανὼν ἐντριβὴς γλωσσολόγος, ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει κ. Γ. Φίνλαϑ, πολὺ ἐνέκρινε καὶ συνίστα ὡς τὸ τελειότερον καὶ φυσικώτερον. Ὥστε τὸ ἀλβανικὸν τοῦτο ἀλφάβητον εἶναι διπλοῦν σχεδὸν τοῦ φοινικικοῦ.

Ἐσχημάτισα, λοιπόν, αὐτὸ συναλλήλων καὶ ὁμοιόμορφον, κατατάξας αὐτὸ κατὰ τὴν φωνητικὴν αὐτοῦ σειρὰν καὶ ἀκολουθίαν, διαιρέσας αὐτὸ κατὰ τὰ ἑπτὰ φωνήεντα ἀρχίζων ἀπὸ τὸ Α καὶ τελειώνων εἰς τὸ Ω συλλαβίζων τὰ ἑπακόλουθα σύμφωνα διὰ τῶν προκαταρκτικῶν φωνηέντων. Προέταξα δὲ τὰ ἀρχαῖα καὶ παχύφωνα καὶ ὑπέταξα τὰ ἐπιπρόσθετα καὶ λεπτόφωνα γράμματα ὡς ἐνθετα καὶ ἀντίστοιχα αὐτῶν, οἷον, τὸ βα, πρὸ τοῦ ξα, τὸ πα, πρὸ τοῦ φα καὶ καθ' ἑξῆς, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐξ αὐτῆς τῆς κατατάξεως αὐτοῦ, καὶ συνεμορφώθην μὲ τὴν ἐν γένει ἀνὰ πάσας τὰς γλώσσας τῆς Εὐρώπης παραδεδεγμένην προφορὰν τῶν συμφώνων, ὅηλ. τοῦ βα = τοῦ be, τοῦ γε = τοῦ ge, τοῦ δη = τοῦ do κτλ. Ἡ δὲ προφορὰ τῶν ἀλβανικῶν διφθόγγων εἶναι ὅλως ἰδιόρρυθμος καὶ αὐτόχρημα ἀλβανοφυής, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐκ τῶν ἰσοδυνάμων αὐτῶν φωνῶν παριστα-

νομένων διὰ λατινικῶν γραμμάτων, ἴδε πίνακα σελ. 3.

Ἡ κατάταξις τῶν γραμμάτων κατ' οἰκογενειακὴν, νὰ εἰπω οὕτω, σωρείαν καὶ ὄχι φύρδην μίγδην ὡς τὸ παλαιὸν καὶ ἀτελὲς σύστημα τῶν ἀρχαίων, μοὶ ἐφάνη λογικώτερον καὶ καταληληλότερον καὶ διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀκολουθεῖ καὶ τὴν διαίρεσιν ἡ κατάταξιν αὐτῶν ὡς χειλεοφώνων, οὐρανισκοφώνων, ὀδοντοφώνων κτλ. ἴδε σελὶς ιδ.

Τὰ σύμπλεκτα ξ καὶ ψ ἐξωβέλισα διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν εἶναι ἁπλᾶ ἡ μονοφυῆ γράμματα, ὡς σύμπλεκτα δὲ ἢ διφθογγόσυμφωνα τοιαῦτα ὑπάρχουσιν ἄπειρα ὅσα ἀνὰ πᾶσαν σχεδὸν λέξιν, ὅθεν καλλίτερον νὰ γράφωσι χωριστὰ καὶ ὄχι συμπλεκτικῶς καὶ διὰ τὴν σαφήνειαν. Ἰδιαιτέως μόνον τὰ καθ' αὑτὸ σύμπλεκτα ἢ διφθογγόσυμφωνα τῆς ἀλβανικῆς καὶ τῆς καθόλου γλώσσης, εἶδον τὸ δζω, δσω, τσω, τσω, ἅτινα εὑρίσκονται ἐπίσης καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς νεωτέρας γλώσσας.

Καὶ τώρα καὶ ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ἀλβανικοῦ τούτου ἀλφαβηταρίου.

Πρῶτον ἤδη ἐκτυποῦται τοιοῦτον ἔργον ἐν Ἀθήναις, καὶ ἴσως τὸ θεωρήσωσί τινες ὡς ἔργον πε-

μοια. Ἀρχῆς δοθείσης ἐσχηματίσθησαν διάφορα ἄλλα γράμματα. Χίλια εἴδη ἀλφαβήτων δύνανται [illegible] ἀλλὰ δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ πολλαπλασιασθῶσιν αἱ δυσχέρειαι μεταξὺ τῶν ἐθνῶν. [illegible] νὰ ἐπικρατήσῃ μία παγκόσμιος γλῶσσα, μόνον ἓν παγκόσμιον ἀλφάβητον, ὅπως ὑπάρχουσιν ἓν σύστημα ἀριθμῶν καὶ ἓν εἶδος μουσικῶν σημείων ἐν ὅλῃ τῇ Εὐρώπῃ, θὰ εἶναι εὐχῆς ἔργον καὶ θὰ ἔδυνατο νὰ φέρῃ εἰς συνάφειαν τὰ διεστῶτα ἔθνη καὶ θὰ διευκολύνῃ τὴν ἐκμάθησιν τῶν διαφόρων γλωσσῶν, φθάνει μόνον τὸ ἀλφάβητον ἐκεῖνο νὰ ᾖ τέλειον ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ποικίλας ἀνάγκας ὅλων τῶν γλωσσῶν. Τὸ προκείμενον ἀλφάβητον, ὅπερ ἐμπεριέχει ὅλας τὰς δυνατὰς ἀνθρωπίνους φωνάς, ἔχει 32 γράμματα, ἅτινα ἐπαρκοῦσι δι' ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀνθρωπότης σήμερον τείνει εἰς ἀδελφικὰς καὶ κοσμοπολιτικὰς σχέσεις· αἱ δὲ σχέσεις αὗται δύνανται νὰ ἐπιρρωσθῶσι διὰ τῆς παραδοχῆς ἑνὸς ἀλφαβήτου, οἷον εἶναι τὸ παρὸν ἀρχαῖον βουστροφηδὸν φοινικικὸν ἀλφάβητον τοῦ Κάδμου.

Καὶ ἦδη περὶ τῆς ἐπινοήσεως τοῦ ἀλφαβητικοῦ τούτου ἀλφαβήτου.

Ἐπειδὴ παρετήρησα ὅτι ἡ ἀλβανικὴ εἶναι φύσις περιττὴ κατὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν λέξεων, [illegible] ἀκαλλιέργητος οὖσα, ἄρτιος δὲ κατὰ τὴν γραμματολογίαν αὐτῆς ἔχουσα διπλᾶ τὰ [illegible], νὰ εἴπω οὕτω, γράμματα, ὡς τὸ ἀνθρωπος ἔχει δύο χεῖρας, δύο πόδας, δύο ὀφθαλμοὺς κτλ. ἐπάρχειαν αὐτοῦ, οὕτω καὶ αὕτη ἔχει διπλᾶ γράμματα. Ἐπενόησα, λοιπὸν, τὸ βουστροφηδὸν σύστημα τῶν ἀρχαίων, ὅπερ δεξιὸν καὶ ἀριστερόν ἐστιν.

Ἀντὶ, λοιπὸν, νὰ ἐφεύρω καὶ ἐγὼ ὅλως νέον ἀλφάβητον ὅπως ἔπραξαν πολλοὶ ἄνευ συνεργοῦ καὶ συναρμογῆς, παρέλαβον αὐτὸ τὸ ἀρχαῖον φοινικικὸν βουστροφηδὸν ἀλφάβητον τοῦ Κάδμου κατὰ τὴν σημερινὴν αὐτοῦ φάσιν. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο εἶναι ἐλλιπὲς διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἀλβανικῆς καὶ τῆς καθόλου γλώσσης, ἀντέστρεψα ἕνια τῶν στοιχείων πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἐλλειπόντων ἀντὶ νὰ καταφύγω εἰς στιγμὰς ἢ σημεῖα ὅπως ἔπραξαν πολλοὶ τιθέμενα ἄνωθεν αὐτῶν ὡς τὰ τουρανικὰ, ὅπερ ὅλως ἀνοίκειον καὶ σημιτικὸν, ἢ νὰ ἀντικαταστήσω λατινικὰ ἀντίστοιχα, ὅπερ καὶ τοῦτο ὅλως αἰθλον καὶ τραγελαφικὸν, ἂν καὶ τὰ λατινικὰ καὶ αὐτὰ κάδμεια καὶ ἀντίστροφά τινά εἰσιν. — Ἴτω, λοιπὸν, ἀμέσως καὶ κατ' εὐθεῖαν εἰς αὐτὴν τὴν πηγὴν αὐτῶν καὶ ἠρανίσθην τὸ ἡμὸν σύμμορ-

δίον τῆς φύσεως· ἔθεν πάσχουσι δηλονότι οἱ Ἄγγλοι ὅτι ἀντιπάσχουσιν οἱ Νεοέλληνες. Καλὸν δὲ θὰ εἶναι δι' ἀμφοτέρους αὐτούς νὰ διορθώσωσι τὴν προφορὰν αὐτῶν κατὰ τὴν ἀλβανικὴν προσφδίαν· ἤτοι νὰ προφέρωσι τὰς δισυλλάγγους ὄχι μονοσυλλάγγως ε, ι κτλ. διότι τότε δὲν εἶναι δίφθογοι ἀλλὰ μία φωνὴ μονότονος, ἀλλ ὡς δισυλλάγγους, κατὰ τὸν ὁρισμὸν ὃν ἐδώσαμεν ἀνωτέρω· τὰ δὲ φωνήεντα, ὡς φωνήεντα μονοσυλλάγγως· ἄλλως νὰ μεταγράφωσιν προσηκόντως, οἱ μὲν Νεοέλληνες τὰς δισυλλάγγους εἰς μονοσυλλάγγα φωνήεντα, οἱ δὲ Ἄγγλοι τὰ μονοσυλλάγγα φωνήεντα εἰς δισυλλάγγους. Δηλαδή, οἱ μὲν Νεοέλληνες νὰ γράφωσι τὸ αυ, αι, ει, ευ, κλ. ὡς ε, αφ, ι, εφ κλ. οἱ δὲ Ἄγγλοι τὸ υ, ε, ί, κλ. ὡς ει, ιι, αι, κλ. ἢ νὰ προφέρωσιν οἱ μὲν Νεοέλληνες τὸ αι, αυ, κλ. ὡς δισυλλάγγους αἰ, αύ, οἱ δὲ Ἄγγλοι τὸ υ, ε, ί, ὡς μονοσυλλάγγα α, ε, ι, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τῆς Εὐρώπης ἔθνη, Ἰταλοί, Ἱσπανοί, Ῥῶσσοι καὶ λοιποὶ τὰ προφέρουσι. Ἓν ἐκ τῶν δύο τούτων τρόπων πρέπει νὰ προτιμήσωσι, ἄλλως ἐπέρχεται σύγχυσις καὶ δυσκολία εἰς τὴν προφορὰν καὶ εἰς τὴν ὀρθογραφίαν, ἅτινα πρέπει πάντες νὰ διορθωθῶσι.

Δίφθογγοι.

Τὰ ἑπτὰ φωνήεντα τῆς ἀλβανικῆς γλώσσης εἶναι αὐτὰι αἱ φωναὶ τῆς φύσεως, συνδυαζόμενα δ' ἀλλήλοις ἀποτελοῦσι 49 καθαρὰς δίφθογγους, ὡς ἀκολούθως:

αα	αε	αη	αι	αο	αυ	αω
εα	εε	εη	ει	εο	ευ	εω
ηα	ηε	ηη	ηι	ηο	ηυ	ηω
ια	ιε	ιη	ιι	ιο	ιυ	ιω
οα	οε	οη	οι	οο	ου	οω
υα	υε	υη	υι	υο	υυ	υω
ωα	ωε	ωη	ωι	ωο	ωυ	ωω

Ἐξ τῶν συνδυασμῶν τῶν φωνηέντων τούτων βλέπομεν τὸ ἀκόλουθον ἀξιοπαρατήρητον περιστατικόν. Ἐντὸς τοῦ σχηματισθέντος σταυροῦ ὑπάρχουσιν αἱ κυρίαι καὶ εὐχρηστότεραι δίφθογγοι. Καὶ αἱ μὲν ἐπὶ τοῦ καθέτου τοῦ σταυροῦ δίφθογγοι αι, ει, κλ. τονίζονται ἐπὶ τοῦ πρώτου στοιχείου, αἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀριζοντίου, ἐπὶ τοῦ δευτέρου στοιχείου· τοῦτέστι τὸ ι δὲν τονίζεται εἰμὴ κατ' ἐξαίρεσιν καὶ τότε γράφεται διηρημένως καὶ δισυλλάβως οὕτω, αΐ εΐ, ΐχ, ΐε κτλ. αἱ δὲ ἐπίλοιποι εἶναι κατεχρηστικαὶ δίφθογγοι, δηλ. ὄχι τόσον ἐν χρήσει. Πρωΐτι παρατηροῦμεν ὅτι τὸ ι εἶναι τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν στοιχεῖον τοῦ ἀλβανικοῦ ἀλφαβήτου, εἶναι δίγαμμα ἤτοι στοιχεῖον μι-

μέ.

ἀγάλμα θὰ τὸ προφέρωμεν ὅπως τὸ προφέρουν καὶ οἱ Ἄγγλοι Τερένσιους Γερόνιμος,) τί μένει πλέον διὰ τὸ δ εἰς τὸ Ἄνδριος, Ἄνδρος, Ἀνδρέας, Ἀνδρόνικος, ἀνδρία, ἀνδριὰς, ἀνδρεῖος, αὐτανδρος, ἀνανδρος, ἐνδελέχεια κτλ. ὅταν τὸ, —

Τὰ Ταντάλου ταλαντα ταλαντίζεται καὶ τὸ Πάλλα δ' ἀναντα, καταντα, παραντάτε, κ. τ.λ.

τοῦ Ὁμήρου προφέρεται ὁμοιοτρόπως τὸ ντ=δ, τότε πρέπει νὰ ἐξωστρακίσωμεν τὸ δ ὁλοτελῶς καὶ νὰ ἀντικαταστήσωμεν ἀντ' αὐτοῦ τὸ ντ, ὅπερ ὅλως ἄτοπον καὶ ἀνήκεστον· διότι πότε πῶς θὰ γράφωμεν ντ, εἰς τὰς λέξεις Ἀντώνιος Ἀντωνιμία, ἀντίθεσις, ἀντίστασις κλπ. θὰ καταφύγωμεν πάλιν εἰς ἄλλο μέσον. Ἡ Ἀλβανικὴ λοιπὸν γλῶσσα συμπληροῖ τὰ κενὰ ταῦτα, διότι λέγει δαρδή, δρασή, δερή, δήμι, δίτη, δορή, καὶ κδάκι, κδακή, κδίρ, κδίχ, κδακή καὶ φρικτ, φικτ, κταρα, τεκτήρα, καὶ θασή, δηκτήρ, δήμα, δελαπρή. κτλ.

Τὰ χειλόφωνα.

Β=Β Φ=V Π=P Φ=F

Τὰ χειλόφωνα ταῦτα ἀλβανιστὶ προφέρονται ἀπαραλλάκτως, ὅπως προφέρονται εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς ση-

μερινὰς εὐρωπαϊκὰς γλῶσσας, ἐξαιρέσει τῆς νεοελληνικῆς ἥτις προφέρει τὸ β ὡς τὸ Λατινικὸν v. Οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι καὶ μετ' αὐτῶν ὅλα τὰ σημερινὰ ἔθνη τὰ παραλαβόντα τὸ ῥωμαϊκὸν ἀλφάβητον προφέρουσιν αὐτὸ τραχέως. Ἀντικατεστήσαμεν τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ προφορὰν ἐν τῇ ἀλβανικῇ ὅπως συμφωνήσωμεν μὲ τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Φαίνεται ὅτι διττῶς ἐπροφέρετο τὸ β παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι καὶ κατὰ τόπους καὶ φυλάς, καὶ ὡς τραχὺ καὶ ὡς μαλακόν· ἀλλ' ὅτι ἀρχικῶς ἡ τραχεῖα προφορὰ αὐτοῦ ἦτο ἐπικρατεστέρα ὡς εἰς τὴν λατινικήν, καὶ διὰ τοὺς ἑξῆς παραλληλισμοὺς γίνεται δῆλον.
βαβαί, Βάκχος, βέκτρον, βίβλος, βόλος, βορέας, βοῦς
babae, Bacchus, boctrum, biblus. bolus, boreas, bos.

Τὸ ἀντίστροφον τοῦ β τραχέως εἶναι τὸ β μαλακὸν ἴσον μὲ τὸ λατινικὸν v τὸ δὲ ἀνάπαλιν φ μὲ τὴν αὔραν ὁριζόντιον εἶναι ἴσον τῷ p, τὸ δὲ φ μὲ τὴν αὔραν ἐν τῷ μέσῳ εἶναι ἴσον μὲ τὸ f.

Τ ὰ λ α ρ υ γ γ ό φ ω ν α.

Γ=G Τ=Gh Κ=C Χ=Key

Τὸ γ προφέρεται ὡς τὸ Γαλλικὸν g πάντοτε τραχὺ ὡς τὸ νεοελληνικὸν γκ εἰς τὰς λέξεις γκαρίζω,

Ὁ χοῖρος διὰ τῆς ἐκφωνήσεως κυ, κυ, κυ, καὶ τραχύτερον διὰ τοῦ γρυ, γρυ, ἀπομιμεῖται τὴν φωνὴν ταύτην διόπερ καὶ γρυχ-ι ἀλβανιστὶ παρά τισι λέγεται· καὶ γρύκιστ ἢ γρυκιστηκ=τὸ γρυνίζω ἢ γρυλλίζω. Ὁ κόσσυφος ἀπομιμεῖται ἐντελέστατα τὴν φωνὴν ταύτην ὅταν κράζει· ζωηρῶς τὸ κυρ, κυρ, κυρ, κυρ, ὅθεν καὶ κυρκυρ-ι, καὶ κοτσιρ-ι καὶ μερλήκη (merlin) ἀλβανιστὶ λέγεται.

Τὸ Ω.

Διατηροῦντες σχεδὸν τὸν αὐτὸν σχηματισμὸν τοῦ στόματος ὥσπερ ἀνωτέρω καὶ προκύπτοντες ἢ στρογγυλεύοντες ὀλίγον τὰ χείλη προφέρομεν τὸ ω ὅπερ εἶναι ἀναδιπλασιασμὸς τοῦ ου καὶ ἔχει συγγενῆ μὲν ἀλλ' ἔτι ἐντονώτερον καὶ παχυτέραν φωνήν. Συνδιάζοντες δὲ τὴν φωνὴν ταύτην μετὰ τῶν διπλογραμμάτων δζ, δξ, τσ, τξ, προφέρομεν δζω, δξω, τσω, τξω, ἅτινα ἀποτελοῦσι καὶ τὴν ὀνομασίαν τῶν γραμμάτων τούτων.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι τὸ γράμμα τοῦτο ἐπροφέρετο ὡς τὸ σημερινὸν ου, τοῦτο φαίνεται εἰς παλαιὰς Θετταλικὰς ἐπιγραφὰς οἷον **Ἄπλουνι κερδώιου Σουσιπατρος ἀνέθηκε** = Ἄπλωνι κερδώῳ Σωσίπατρος ἀνέθηκε, ἤτοι Ἄπλωνος, ἢ Ἀπλῶν ὦνος, τὸ ω=ο=ου=Ἄπλουν ἢ Ἄπλοῦν, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἐτρούσκοις ἢ Τυρρηνοῖς ἐγράφετο Aplu ἢ Apalu ὁ Ἀπόλλων Ἀπόλλως καὶ Ἀπολλώς· ἵνα καταφαίνεται ὅτι ἐπροφέρετο ὡς ἡ σημερινὴ δίφθογγος ου.

Οἱ Ἀκαρνάνες καὶ Εὐρυτάνες διατηροῦσι ἔτι σήμερον αὐτὴν τὴν ἀρχαίαν καὶ γνησίαν προφορὰν τοῦ ω, ὅπερ εἶναι αὐτὸ τὸ Λατινικὸν u, προφέροντες αὐτὸ ὡς τὸ ἁπλοελληνικὸν ου, οἷον ἐγοὺ θέλου, λέγου, τράγου, καὶ ὄχι ὡς ἐγὼ θέλω, λέγω, τράγω, ὅπερ ἄτοπον καὶ συγχεόμενον μετὰ τῆς προφορᾶς τοῦ Ο. Ὡσαύτως καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἁπλοελληνικαὶ λέξεις προφέρουσι τὸ ω ὡς ου, οἷον κουνοῦπι, κουφὸς=κουνοῦπι, κουφὸς κλ. Οἱ Πορτογάλλοι ἀποικοι, τῶν ἀρχαίων Αἰολέων καὶ Φωκαέων διατηροῦσι σχεδὸν τὴν αὐτὴν προφοράν, ὡς eu quero, eu não quero.=ἐου κέρου, ἐου νάου κέρου=ἐγὼ θέλω, ἐγὼ δὲν θέλω.

Ἡ γλαὺξ τὸ σύμβολον τοῦτο τῆς σοφίας τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων ἀποκτεῖται κάλλιστα τὴν φωνὴν ταύτην κράζουσα ἢ ᾄδουσα τὸ ἑσπέρας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς ἐξωχικὰ καὶ κατερρειπωμένα ἐξωκλήσια ἐναρμονίως τὸ κω, κω, κω, εἶτα δὲ διὰ τῆς στροφῆς, ἢ ἐπῳδῆς ἐπαναλαμβάνει τὸ κωκουξάω, κωκουξάω, ὅθεν καὶ κωκουξίκη ἢ κωκωξίκη ἀλβανιστὶ τὸ πτηνὸν τοῦτο λέγεται.

Καὶ ὁ κόκκυξ, ἢ κοῦκκος, τὴν αὐτὴν σχεδὸν φωνὴν ἐκφέρει ἐπαναλλειπτικῶς καὶ διπυλάδως κουκου, κουκου. ὅθεν καὶ κουκου-ια ἀλβανιστὶ λέγεται ὁ κόκκυξ ἢ ὁ κοῦκκος, λέξις ὀνοματοποιημένη.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν φωνηέντων.

-183-

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν ἐγίνετο παραδεκτὸν ἓν παγκόσμιον, ἢ τοὐλάχιστον πανευρωπαϊκὸν ἀλφάβητον,—ὡς εἶναι καὶ ἓν σύστημα ἀριθμῶν καὶ ἓν εἶδος σημείων μουσικῆς,—διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ἐγράφοντο ὅλαι αἱ γνωσταὶ γλῶσσαι τῆς οἰκουμένης. Αἱ ὠφέλειαι αἱτινες θὰ προέκυπτον ἐξ αὐτοῦ θὰ ἦσαν ἀνυπολόγιστοι. Πρῶτον μὲν ἡ εὐκολία τοῦ ἐκμανθάνειν τὰς διαφόρους γλώσσας· δεύτερον δὲ ἤθελε τείνει ἡ μέθοδος αὕτη εἰς τὴν διαμόρφωσιν καὶ παραδοχὴν μιᾶς παγκοσμίου γλώσσης· τρίτον θὰ ἔπιπτον τὰ μεσότοιχα ἅτινα διαχωρίζουν τὰ ἔθνη, καὶ θὰ ἐξέλειπον αἱ ἀπέχθειαι αἵτινες κατὰ δυστυχίαν ὑπάρχουν σήμερον μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, καὶ ἤθελε τῷ ὄντι ἐπέλθη χαρμοσύνως ἡ προσδοκωμένη παμβασιλεία τῆς εἰρήνης, τῆς προρρηθείσης ὑπὸ τῶν προφητῶν καὶ τοῦ Χριστοῦ!

Ἡ ἀρχέτυπος καὶ πρωτοφυὴς γλῶσσα τοῦ ἀνθρώπου ἦτο σύγκραμα ἀνάρθρων καὶ ἀτέρπνων φωνῶν καὶ φθόγγων, ὡς τοῦτο φαίνεται καὶ σήμερον μεταξὺ τῶν ἀγρίων καὶ κατωτάτων ἀνθρωπίνων ὄντων τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῶν Ὠκεανίων νήσων.

Ὁ ἄγριος ἄνθρωπος τῶν ἡμερινῶν,—διότι οἱ τόποι οὗτοι ὑπῆρξαν ἡ πρώτη κοιτὶς αὐτοῦ ὡς ἐκ τῆς τερπνότητος τοῦ κλίματος, ἐξ ὧν μετὰ ταῦτα διεσκορπίσθη ἐξ ἀνάγκης, — δὲν ἔχει πολλὰς καὶ ποικίλας ἀνάγκας, ὡς ὁ τῶν ψυχρῶν κλιμάτων, διότι δὲν ἔχει ἀνάγκην φορεμάτων, σκευῶν, οἰκιῶν, ἐπίπλων κλ. καὶ ἑπομένως λέξεων πολλῶν, ὅπως ὀνομάσῃ καὶ ἐκφράσῃ τὰς ποικίλας ἀνάγκας αὐτοῦ. Περιφέρεται ὡς νομὰς καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην μονίμου κατοικίας. Δὲν ἔχει ἀνάγκην ῥουχισμάτων καὶ ἐπίπλων, διότι καὶ τὸ κλίμα δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ καλυφθῇ, ἐκτὸς μιᾶς μόνης περιβολῆς περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ καὶ αὐτῆς σχεδὸν ἀχρήστου: δὲν ἔχει ἀνάγκην οἰκίας καὶ ἐπίπλων διότι κοιμᾶται εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ὅταν πεινᾷ εὑρίσκει εἰς τὰ δάση πολλὰ ζῶα ἄγρια, ὡς αὐτός, τὰ ὁποῖα τρώγει καὶ τρώγει ὠμὰ ὡς κύων· εἰς τοὺς ποταμοὺς ἁλιεύει ἰχθύας τοὺς ὁποίους καταβροχθίζει ὡς γλάρος, εἶτα πίπτει καὶ κοιμᾶται ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων, ἅτινα εἶναι ἡ μόνη κατοικία καὶ αὐτόματος σκηνή του. Ἑπομένως καὶ ὀλίγας λέξεις ἔχει, μόλις 30—100 τὰς ὁποίας καὶ προφέρει ὁ μὲν οὗτος ὁ δὲ ἄλλος ὑποβοηθούμενος ὑπὸ χειρονομιῶν, σημείων, καὶ μορφασμῶν, πρὸς διασάφησιν τῶν ἀγρίων ἐννοιῶν καὶ ἀναγκῶν του. Ὅταν ἔρχεται εἰς συγχρωτισμὸν μετὰ ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ἀνταλλάσσει τὰς ἰδέας του καὶ τὰ φρονήματά του καὶ οὕτω αὐξάνει ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ

Δὲν ἠμποροῦν λοιπὸν νὰ ἐγκαταλειφθοῦν καὶ νὰ τεθοῦν εἰς ἐντελῆ ἀχρηστίαν τὰ πρῶτα ταῦτα τραχέα γράμματα τῆς φύσεως καὶ οἱονεὶ οἱ ὁδηγοὶ καὶ ἡγήτορες τῶν ἁμαλῶν καὶ κακῶς ἀντικατεστάθησαν ταῦτα διὰ τῶν ἀποτροπαίων καὶ κακοήχων μπαμ καὶ μπουμ καὶ νγκαμ καὶ νγκουμ καὶ νταμ καὶ ντουμ. Ἀλλ' αὐτὰ δύνανται κἂν αἱ ἀσθενεῖς καὶ οἱονεὶ ἐκνευρισμέναι αὗται φωναὶ νὰ ἀντικαταστήσωσι καὶ ἐκφράσωσι τὸν ἀνδρικὸν τόνον τοῦ βαμ καὶ βωμ καὶ γαμ καὶ γωμ καὶ δαμ καὶ δωμ.

Ἔπειτα τὰ διὰ τοῦ νπ ἢ μπ συνεκφωνούμενα εἰς τὰς λέξεις τὸν πάτον, τὸν πάτταλον, τὸν πηλὸν τὴν πολλὴν, τὸν πόλον, τὸν πολτὸν καὶ τροπὴ τοῦ ν εἰς μ ἀμπάλλω ἐμπάλλω ἀμπολὴ ἐμπολὴ κτλ. δὲν πχριστάνουν οὔτε δύνανται νὰ πχραστήσουν τὸ νβ, καὶ μβ, εἰς τὰς λέξεις τὸν δατον, τὸν βάττχλον, τὸν βηλὸν, τὴν βολὴν, τὸν βόλον, τὸν βολβὸν, ἀμβάλλω, ἀμβολὴ, ἐμβάλλω, ἐμβολὴ. Οὔτε τὸν κ, εἰς τὰς λέξεις τὸν καιρὸν, τὸν καρπὸν, τὸν κῆπον ἔνκαιρος, ἔνκρηλος, ἐνκαινίζω, ἔνκοπτω, — διότι ἀρχικῶς οὕτως πως ὀρθότατα ἐγράφοντο,—νὰ συμβληθῇ μὲ τὸ νγ εἰς τὰς λέξεις τὸν γῦρον, τὸν γονέα, τὴν γυναῖκα, τὸν γόνον, ἔνγαμος, ἐνγενὴς, ἐνγὺς, ἔνγυος, ἔνγονος, ἐνγράφον, — διότι οὕτω πως ἐγράφοντο καὶ αὗται. Οὔτε τὸ ντ, εἰς τὰς λέξεις τὸν τόκον, τὴν τάμνω, τὸν τύπον, τὸν τόλμον, τὸν τόπον, τὸν τρόπον, τὸν τεῖχον, τὸν ἐντρόμον, τὸν ἔντοξον, τὸν τέ-

νοντα, μὲ τὸ νὸ εἰς τὰς λέξεις τὸν δακὸν, τὸν δάμον, τὸν δαῦπον, τὸν δαῦλον, τὸν δάρπον, τὸν δικτὸν, τὸν ἐνδρομὸν, τὸν ἐνδοξὸν, τὸν τένοντα κ.τ.λ. Ὅπως λοιπὸν ἀναπληρώσωμεν τὰ κεχηνότα ταῦτα μέρη πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ β, τὸ γ, καὶ τὸ δ ἐπροφέροντο κατὰ τόπους καὶ ὡς τραχέα καὶ ὡς ἁπαλὰ, ἂν καὶ δὲν ἠγάπων τόσον τὰ τραχέα ὡς καὶ σήμερον, ἔλεγον ὅμως καὶ Ἰκαβούλων, καὶ Ἀκιβύλων, Ἀγαμέμνων, καὶ Ἀγαμέμνων καὶ Δάρδανος καὶ Δαρδάνος.

Κακὴ εἶναι λοιπὸν ἡ ἐπινόησις τοῦ νὰ ἀντικαταστήσωμεν τὸ νπ, μπ, νκ, ντ, διὰ τὸ νβ, μβ, γ καὶ δ, διότι τοῦτο εἶναι νὰ ἀφαιρέσωμεν τὴν δύναμιν ἐξ ἑνὸς στοιχείου καὶ νὰ τὴν δώσωμεν εἰς ἕτερον, καὶ οὕτω νὰ ἀλλάξωμεν ἢ νὰ μεταβάλωμεν ἀλληλοδιαδόχως τὰς φωνὰς αὐτῶν. Τότε τοῦ μέλλωμεν νὰ στομπίσωμεν; Τοῦτ' αὐτὸ ἔπραξεν ἡ βαρβαρότης ἡ κατάχρησις καὶ ἡ ἀβελτηρία τῶν αἰώνων, μεταβάλουσα ὁμοίως τὴν γλυκείαν προφορὰν τῶν διφθόγγων ει, οι, υι, εἰς ἁπλᾶς μονοφθόγγους ι, ι, ι. καὶ αὐτὸ τοῦτο ζητεῖ νὰ μεταβάλῃ καὶ τὴν δύναμιν τῶν συμφώνων ἢ νὰ παραλλάξῃ αὐτά.

Ὅταν τὰς λέξεις ἄντρον, πάντων, πάντος, ὅντως, Ἀμάντας, Ἀμάντης, Διαμάντης, Στέντωρ, Μέντωρ, ἐντελέχεια Τερέντια, Γεροντία κτλ. προφέρωμεν ὡς ἄνδρον, πάνδων, πάνδος, ὄνδως, Ἀμάνδας, Ἀμάνδης, Διαμάνδης, Στενδωρ, Μένδωρ, Τερένδια, Γερονδία (ἀγάλλια

τεργάστω καταστάσει, τὸ σῶμά του, τὰ ὄργανά του, καὶ ἡ γενικὴ αὐτοῦ φυσικὴ καὶ διανοητικὴ διάπλασις καὶ διασκευὴ εἶναι ἰσχυροτέρα καὶ οὕτως εἰπεῖν χτηνωδεστέρα, καὶ ἡ προφορά του ἐπομένως τραχυτέρα καὶ παχυστομωτέρα καὶ σχεδὸν ἄναρθρος. Καθόσον δ' οὗτος ἠθικῶς καὶ διανοητικῶς πολιτίζεται καὶ μορφοῦται, κατὰ τόσον φυσικῶς καὶ σωματικῶς ἐκλύεται καὶ χαυνοῦται· ὅθεν καὶ ἡ προφορά του μεταβάλλεται καὶ ἀλλοιοῦται. Οὐχ ἧττον ὅμως, ὅταν ἡ προφορὰ αὕτη ἐκλυθῇ παντελῶς, χάνει τὸ ἦθος καὶ τὴν ἀνδρικότητα αὐτῆς, ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκνευρούμενος καὶ ἐκτιθηλυζόμενος χάνει τὴν προτέραν αὐτοῦ κατάστασιν.

Ἀπαιτεῖται λοιπὸν ἐγκεντρισμός, δηλαδὴ ἀνακαινισμὸς ἤτε ἠθικὸς ἤτε φυσικὸς εἶναι οὗτος. Αὐτὸ τοῦτο βλέπομεν σήμερον μεταξὺ ὅλων τῶν ἐθνῶν, ὅτι καὶ οἱ βάρβαροι καὶ ἄξεστοι λαοὶ καὶ τὰ ἐκλελυμένα καὶ ἐκτεφυλισμένα ἔθνη ἀνακαινοῦνται διὰ τῆς ἐγκεντρώσεως, τῆς ἐπιγαμίας καὶ ἐπιμιξίας δηλονότι. Τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ἔθνη καὶ εἰς τὰς γλώσσας καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ἀπαράβατος νόμος τῆς φύσεως· ἄλλως πως γίνονται καὶ παντελῶς ἐξαφανίζονται. Ἀνακαινισμὸς λοιπὸν χρειάζεται εἰς τὰ ἤθη, ἀνακαινισμὸς εἰς τὰς δοξασίας καὶ ἀνακαινισμὸς καὶ βελτίωσις καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Ὁρίσαντες ὡς θετικὴν τὴν προφορὰν τῶν φωνηέντων ὡς ἐν τοῖς προηγουμένοις εἴ-εἴπομεν, ἤδη ἀναπομένει νὰ ὁρίσωμεν καὶ τὴν τῶν διφθόγγων, ἥτις ἐστὶν ἡ αὐτὴ ὡς ἡ τῶν φωνηέντων, συνεκφωνουμένων ὁμοῦ διὰ μιᾶς φωνῆς. Καὶ τοῦτο σημαίνει: τὸ δίφθογγος, ὅτι δύο φθόγγους διὰ μιᾶς φωνῆς ἐκφέρομεν. Διαφέρει συνίζησις τῆς διφθόγγου, διότι ἡ μὲν συνιζάνει δηλ. συγκαθιζει ἢ συγχωνεύει δύο φωνήεντα εἰς μίαν φωνὴν ὡς τὴν τρισύλλαβον λέξιν γήραι, εἰς δισύλλαβον ἐκφέρομεν γῆρᾳ. Συνίζησις εἶναι ἐπίσης καὶ δύο λέξεις χωριστὰι, ὡς πᾶσι μέλλουσα, εἰς μίαν λέξιν ἐκφερόμεναι, πασιμέλλουσα.

Τοιούτων ὄντων τῶν διφθόγγων, οἱ μὲν Ἕλληνες προφέρουσι τὰς αι, αυ, ει, ευ, οι, ου, υι, γυ κλ· ἀεί-ποτε ὡς μονοφθόγγους ε, αβ ἢ αφ, ι, εβ ἢ εφ, ι, ου, ι κτλ. οἱ δὲ Ἄγγλοι, τἀνάπαλιν, τὰ μονόφθογγα φωνήεντα α, ε, ἰ, ο, υ, γ, πολυτρόπως· δηλ. τὸ υ καὶ ὡς α, καὶ ὡς εα, καὶ ὡς ει, καὶ ὡς ο, κτλ. ὅπερ καὶ τοῦτο ἄτοπον καὶ σύγχυσις μεγάλη, διότι ἕκαστον φωνῆεν ἢ καὶ σύμφωνον πρέπει νὰ ἔχῃ μίαν καὶ μόνην φωνήν, ὅπως καὶ ἕκαστον ζῶον τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ, ἄλλως, ἂν ὑπάρχει πρᾶγμά τι εἶναι ἔκτρωμα ὀλιγό-

, Τὸ κ ὡς τὸ ἑλληνικὸν ν πρὸ τοῦ ι φυλάττον τὴν αὐτὴν ὑγρὰν προφορὰν καὶ πρὸ ὅλων τῶν ἄλλων φωνηέντων οἷον, κα, κε, κι, κη, κο, κυ, = νγὰ, νγέ, νγὴ, νγὶ, νγὸ, νγύ, ἐκτὸς τοῦ ω ὅπερ τραχὺ καὶ δὲν συναρμόζεται· καὶ ὡς τὸ Ἱσπανικὸν n μετὰ περισπωμένης ἄνωθεν αὐτοῦ ὡς εἰς τὰς λέξεις nino, nono, nuno=νικο, νοκο, νυκο.

Τὸ χ ὡς τὸ ἑλληνικὸν καὶ ὡς τὸ γερμανικὸν ch εἰς τὰς λέξεις china κτλ. δὲν εἶναι ὅμως ἐμπεπρόφερτον ὡς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Τὸ κ ὡς ἡ δασεῖα τῆς ἑλληνικῆς καὶ τὸ λατινικὸν h εἰς τὰς λέξεις ἔνθα προφέρεται εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ὡς εἰς τὰς γαλλικὰς λέξεις haine, heros κτλ.

Τὰ διπλᾶ γράμματα

ΠΣ=PS	Franc.	psaume	ΔΖ=DZ	Engl.	adze
ΠΣΗ=PSH	Engl.	pshaw	ΔΧ=J	»	jam
ΚΣ=X	»	Xanthe	ΤΣ=TS	»	rats
ΚΣΗ=KSH	»	Ksherkshes	ΤΣ=CH	»	chin

Τὸ πσ εἶναι ἴσον μὲ τὸ ἑλληνικὸν ψ καὶ τὸ λατινικὸν ps ὡς εἰς τὴν γαλλικὴν λέξιν psaume=ψαλμός· ἀλβανιστὶ πσαλμ.

Τὸ στ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἔμεινεν μὲ τὸ λατινικὸν psh ὡς εἰς τὴν ἀγγλικὴν λέξιν Pshaw· ἀλβανιστὶ στερητικὴ πτάρνισμα.

Τὸ κσ εἶναι ἴσον μὲ τὸ ἑλληνικὸν ξ καὶ τὸ λατινικὸν x εἰς τὰς λέξεις Xanthe=Ξανθὴ, ἀλβ. κσωλὴ, πῖλος.

Τὸ κν δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ λατινικὸν ksh εἰς τὴν Περσικὴν λέξιν Kskerkshes· ἀλβανιστὶ κσιλὴ=ὁμιλία.

Τὸ ὃς δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ ὅμοιον μὲ τὸ λατινικὸν dz εἰς τὴν ἀγγλικὴν λέξιν adze· ἀλβανιστὶ ὃσολ=βῶλος.

Τὸ ὃς δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἑλληνικὴν, εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ λατινικὸν j εἰς τὴν ἀγγλικὴν λέξιν jam· ἀλβανιστὶ ὃρακ, ἐπωμίς· τουρκιστὶ ὄζαμι=τίμιος.

Τὸ τσ ὡς εἰς τὴν νεοελληνικὴν κατσίκι, ὅμοιον μὲ τὸ λατινικὸν ts εἰς τὴν λέξιν etsi καὶ τὴν ἀγγλικὴν tats, ἀλβανιστὶ τσουη,=τιμάχιον.

Τὸ τσ ὡς εἰς τὰς νεοελληνικὰς λέξεις Τσάμις, Τσίτσος, καὶ ὅμοιον μὲ τὸ λατινικὸν ch εἰς τὰς ἀγγλικὰς λέξεις chin, chapel· ἀλβανιστὶ τσοχ, τσωση,=παιδίον, παιδίσκη.

μΝ.

Τὰ συριστικά.

Ζ=Z Σ=J Σ=S Ζ=Sh

Τὸ ς προφέρεται ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ νεοελληνικὸν ἄνευ οὐδεμιᾶς παραλλαγῆς καὶ ὅπως προφέρεται εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Τὸ ϳ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν προφέρεται ὅμως ὡς τὸ γαλλικὸν j εἰς τὰς λέξεις jamais, jardin, jeune, jour.

Τὸ σ ὡς τὸ ἑλληνικὸν καὶ ὡς τὸ λατινικὸν s ὅπως προφέρεται εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Τὸ ϖ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν προφέρεται ὅμως ὡς ch γαλλικὸν εἰς τὰς λέξεις chêne, chemise ἢ τὸ ἀγγλικὸν, sh εἰς τὰς λέξεις shop, ship.

Τὰ ὑγρόφωνα.

J=L L=LL P=R Ϥ=RR

Τὸ J κεφαλαῖον εἶναι τὸ ἀντίστροφον τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ Ⅎ ἴσον τοῦ σημερινοῦ Λ καὶ προφέρεται ὡς τὸ νεοελληνικὸν λ πρὸ τοῦ α, φυλάττον τὴν αὐτὴν πραχεῖαν προφορὰν πρὸ ὅλων τῶν φωνηέντων, οἷον

λα, λε, λη, λι, λο, λω, ἐκτὸς τοῦ υ, ὅπερ ψιλὸν καὶ δὲν συναρμόζεται καὶ ὡς τὸ λατινικὸν L πρὸ τοῦ a, o, καὶ u προφέρεται εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Τὸ Λ τὸ ἀντίστροφον τοῦ λ, ὡς τὸ ἑλληνικὸν λ πρὸ τοῦ ε φυλάττον τὴν αὐτὴν ὑγρὰν προφορὰν πρὸ ὅλων τῶν ἄλλων φωνηέντων οἷον, Λα, Λε, Λη, λι, Λο, Λυ=λιε, λιε, λιη, λιι, λιο, λιυ ἐκτὸς τοῦ ω, ὅπερ τραχὺ καὶ δὲν συναρμόζεται, καὶ ὡς τὸ λατινικὸν ll προφέρεται ὅπως εἰς τὴν Ἱσπανικὴν καὶ Οὐαλλικὴν γλῶσσαν οἷον, Hamo, Lloyd.

Τὸ ρ ὡς τὸ ἑλληνικὸν καὶ ὡς τὸ λατινικὸν r, καὶ ὅπως προφέρεται εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Τὸ ῥ ὡς ρρ ἐν τῷ μέσῳ λέξεως εἰς τὴν ἑλληνικὴν, καὶ ὡς τὸ λατινικὸν rr, καὶ ὅπως προφέρεται εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Τὰ ῥινόφωνα.

Μ=Μ Ν=Ν Ѝ=Ѝ Χ=Ch Χ=Η

Τὸ μ ὡς τὸ ἑλληνικὸν καὶ ὡς τὸ λατινικὸν m καὶ ὅπως προφέρεται εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Τὸ ν ὡς τὸ ἑλληνικὸν ν καὶ ὡς τὸ λατινικὸν n πρὸ τῶν α, ε, καὶ ο φυλάττον τὴν αὐτὴν τραχεῖαν προφορὰν καὶ πρὸ ὅλων τῶν ἄλλων φωνηέντων οἷον, να, νε, νη, νι, νο, νω, ἐκτὸς τοῦ υ ὅπερ ψιλὸν καὶ δὲν συναρμόζεται.

τέχον τῆς φωνῆς φωνήεντος καὶ συμφώνου, διόπερ καὶ μεσαίζων δ ί ω τ α εἶναι· διότι ἀρχομένου μὲν φωνήεντος προφέρεται ὡς ἡμισύμφωνον γα=γγα ἢ ja, ἐπομένου δὲ ὡς αἱ μονόφθογγος, καὶ ὡς ἐκ τῆς διπλῆς ταύτης φύσεως δίγαμμα ἀλβανικὸν λέγεται, ὡς ἦτο τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν F, τὸ ὁποῖον ποτὲ μὲν ἐπροφέρετο ὡς θασὺ h, ποτὲ δὲ ὡς g, v, ἢ f, ἢ ὡς τὸ σημερινὸν υ τὸ ὁποῖον προφέρεται ποτὲ μὲν ὡς β ἢ φ ἄλλοτε δὲ ὡς ἁπλοῦν φωνῆεν υ.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις μένει ἀτόνιστον τὸ ι, ὡς εἴρηται, τονίζεται δὲ μόνον τὸ ἑπόμενον ἢ προηγούμενον αὐτοῦ φωνῆεν, ἐξαιρέσει τῆς ἀπαρτιζούσης τὸ κέντρον τοῦ σταυροῦ διφθόγγου, ἥτις σύγκειται ἐκ δύο ι, καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τονίζεται τὸ πρῶτον ἰ, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τὸ δεύτερον ἰ.

Προφέρεται δὲ σχεδὸν ὡς ὑπακουομένου συμφώνου ἡμιαίζοντος τὸ γ πρὸ τοῦ ι, ἢ τὸ ἰταλικὸν j ἢ ἀγγλικὸν y, πρὸ τοῦ e, ὡς ἀj, ἐj, ἡj, ἰj οj, υj ὡς καὶ jἀ, jέ, jή, jί, jέ, jό, jώ=τῶν Ἰταλιστὶ ἀj, ἐj, ἰj, οj, υj, καὶ jà, jè, jì, jò jù. Ἀλβ. ωαρδ. αι, ει, βηι, σει, μοι, τοι, κυι, σφαι, ιαξη, ιεση, ιητρη, ιαι, ιοκα, ιωαι.

Ἡ προφορὰ αὕτη τῶν ἀλβανικῶν διφθόγγων ἀπαντᾶται συχνάκις καὶ εἰς τὴν νεοελληνικὴν καὶ μάλιστα μεταξὺ τῶν Ἀκαρνάνων καὶ Εὐρυτάνων τοιαύτη προφορὰ εἶναι κοινοτάτη ὡς εἰς τὰς λέξεις ἀjτὸς=ἀετὸς, Ἀχἀjα ἐκεῖνο, λέγει, θέλει, βάjδι, βόjδι, θjος=ἔθνος

BKSH

χάνης, χαλί, χατρὸς, χτέρος, χτερὸς, χτάκας, χτύφτος κλ. καὶ ὄχι ὡς ἐτὰς, Ἀχέα ἐκτνα, λέγι, θλι, βιδι, ῥιδι, ἴος ἐάνης, ὐαλι, ἰατρὸς, γτέρος, γιερὸς, γτύφτος.

Ἐπίσης καὶ τὰς διφθόγγους αυ, ευ, ηυ, ου, ωυ, ωυ προφέρονται ἀλβανιστὶ ὡς ἐπρόφερον αὐτὰς οἱ ἀρχαῖοι Ἴωνες καὶ οἱ σήμερον Τραπεζοῦντιοι καὶ ὡς ὁ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Σφηξὶ ἀπομιμούμενος τοῦ σκύλλου τὴν ὑλακὴν ποιεῖ κύ, κύ=κου, ἄουν οἶον, αὐτὸς, εὖτε, ηὖτε, ἰυξ, οὗτος, ὡς καὶ οἱ Ἀλβανοὶ τὰς προφέρουσι κου, ἔλκου, δου, δρου, τσου, τκου=κόου, βλάου, δόου, δρόου τσόου, τκόου. κτλ.

Τρίφθογγοι.

Ὁμοίως συντριαζόμενα ἀλλήλοις τὰ φωνήεντα ἀποτελοῦσι ὑπέρογκον ἀριθμὸν τριφωνηέντων διφθόγγων καθαρῶν προτεροῦσῶν διφθόγγως. Τὰ κυριώτερα τούτων εἶναι τὰ ἀκόλουθα.

αια,	αιε,	αιη,	αι,	αιο,	αιυ,	αιω.
εια,	εε,	εη,	ει,	εο,	εν,	εω.
για	—	—	—	—	—	—

Σημειωτέον ὅμως ὅτι αὗται μόνον συνίστανται ἐκ τῶν φωνηέντων καὶ τῶν κυρίων διφθόγγων ὡς α—ια, α—ιε,